

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ
สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

ผู้วิจัย

ดร.วรรณวิมล รุ่งธีระ

อาจารย์ธิตติสรณ์ แสงอุไร

อาจารย์ Yuko Kunitake

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา

สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

ปีการศึกษา 2551

คำนำ

งานวิจัยเรื่อง “ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น” จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาระดับปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น ซึ่งจัดสอนโดยสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ในระดับชั้นปีที่ 1 ว่ามีปัญหอย่างไรบ้างและในระดับใดบ้าง และเพื่อรวบรวมความคิดเห็น และข้อเสนอแนะของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นในสาขาวิชา ซึ่งผลที่ได้รับจากการศึกษาครั้งนี้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อทั้งอาจารย์ผู้สอน และหน่วยงานที่จัดสอน ในการดำเนินการปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอนในสาขาวิชานี้ให้มีประสิทธิภาพ และความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นได้ต่อไป

ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2551 สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่นที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามอย่างดียิ่ง จนได้ข้อมูลของการวิจัยที่มีคุณภาพ สามารถนำมาดำเนินการการวิเคราะห์ได้อย่างดี และได้งานวิจัยที่มีคุณภาพในครั้งนี้

ในสุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา หน่วยงานต้นสังกัดที่ได้ให้การสนับสนุนเพื่อการวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดี และขอขอบคุณฝ่ายวิจัยตลอดจนสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่นที่ได้กรุณาจัดสรรเงินทุนเพื่อการวิจัยให้ ทำให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัยในครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

.....
(ดร.วรรณวิมล รุ่งธีระ)

.....
(อาจารย์ธิดาสรณ์ แสงอุไร)

.....
(อาจารย์ Yuko Kunitake)

2 กันยายน 2552

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง “ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาใน 3 ด้าน ได้แก่ คือ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน และด้านปัญหาส่วนตัว เพื่อทำการเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามตัวแปรหลัก ได้เพศ ประสบการณ์การเรียนภาษาญี่ปุ่น และประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น และเพื่อรวบรวมความคิดเห็น และข้อเสนอแนะของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในสาขาวิชา

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่นจำนวน 135 คน ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นข้อคำถามทั้งปลายปิดและปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบได้เลือกตอบและเขียนตอบได้โดยอย่างเป็นอิสระในด้านการวิเคราะห์ข้อมูล มีการวิเคราะห์ข้อมูลในหลายรูปแบบ ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) การหาค่าคะแนนที (t –test) เอฟเทส (F-test) วิธีการทดสอบรายคู่ของเซฟเฟ รวมทั้งวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Anal gain)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. พบว่าปัญหาในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโดยรวมและหลายด้านอยู่ในระดับน้อย เมื่อเปรียบเทียบหลายด้านด้วยกันแล้วพบว่า ด้านกระบวนการเรียนการสอนมีปัญหาสูงกว่าด้านอื่นๆ
2. นักศึกษาเพศชาย และหญิง โดยรวมมีปัญหาไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาแล้วพบความแตกต่างด้านปัญหาการเรียนด้านส่วนตัวโดยเพศชายมีปัญหาด้านส่วนตัวสูงกว่าเพศหญิง
3. นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นต่างกัน มีปัญหาการเรียนแตกต่างกันในด้านมีปัญหาส่วนตัว โดยมีผู้ที่ไม่มีความรู้ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อนมีปัญหาการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านส่วนตัวสูงกว่าผู้ที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อน
4. นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตที่ญี่ปุ่นแตกต่างกัน มีปัญหาเรียนภาษาญี่ปุ่นโดยผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ชีวิตในญี่ปุ่นมาก่อนมีปัญหาการเรียนภาษาญี่ปุ่นสูงกว่าทำให้ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน และด้านปัญหาส่วนตัว
5. ในด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ผู้ตอบส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นในเชิงบวกต่อการเรียนการสอนทุกด้านมีจำนวนน้อยที่เสนอแนะในด้านการเพิ่มชั่วโมงเรียนให้มากขึ้น การเพิ่มเวลาด้านการปฏิบัติจริง และการเพิ่มกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้มากขึ้น เป็นต้น

ABSTRACT

The main purposes of this study were to find out the levels of learning problem in Japanese of the Business Administration Japanese Program students in three main aspects: curriculum, teaching- learning process and personal problems. A comparison of the main variables: sex, Japanese Language experiences and life experiences in Japanese were also made. The students' opinions and suggestions were also compiled. One hundred and thirty-five first year students in Business Administration Japanese Program were selected for the study. Data collection was made by using the questionnaire. Various kinds of data analysis were made: $\bar{X}$, S.D., t-test, F-test, Scheffe's Method and Content Analysis.

Research results came out as follows:

1. The learning problems of the students were at low level by all and by each aspect, where level of learning problem in teaching-learning process was higher than the other two aspects.
2. In terms of sex differences, it was shown that the male students had higher level of problems in learning in the personal problem aspect.
3. In terms of Japanese Language experiences, it was found that students with no Japanese Language experiences had higher level of problems in learning in the personal problem aspect.
4. In terms of life experiences in Japan, it was found that students with no life experiences in Japan had higher levels of learning problems in the three main teaching learning aspects, curriculum, teaching-learning process and personal problems.

สารบัญ

คำนำ	
บทคัดย่อ	
ABSTRACT	
สารบัญ	
บัญชีตาราง	
บทที่	หน้า
1. บทนำ	
ความสำคัญของปัญหา	1
ความมุ่งหมายของงานวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
สมมติฐานของการวิจัย	6
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
วิธีการศึกษาปัญหาในการจัดการเรียนการสอน	7
โครงสร้างการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น	10
สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น	12
เอกสารและแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	13
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้	25
ปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	30
แนวคิดเกี่ยวกับประสบการณ์ที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาในการเรียน	31
เอกสารเกี่ยวกับสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น	32
3. วิธีการดำเนินการวิจัย	39
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	39
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	39
การเก็บรวบรวมข้อมูล	42
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	43
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	44
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45
ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	45
ตอนที่ 2 ระดับของปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	46

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1. ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	45
2. สรุปภาพรวมของค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของระดับปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ในภาพรวมและแยกรายด้าน	46
3. ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของระดับปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านเนื้อหาหลักสูตร เป็นรายข้อ	47
4. ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของระดับปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านกระบวนการเรียนการสอน เป็นรายข้อ	48
5. ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของระดับปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านปัญหาส่วนตัว เป็นรายข้อ	50
6. เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่างนักศึกษาเพศชายกับเพศหญิง	51
7. เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่างนักศึกษาที่มีกับไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่น	52
8. เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่างนักศึกษาที่มีกับไม่มีประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น	52
9. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านเนื้อหาหลักสูตร (ข้อคำถามปลายเปิด)	53
10. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการจัดการเรียนการสอน (ข้อคำถามปลายเปิด)	54
11. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านผู้สอน (ข้อคำถามปลายเปิด)	55

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศมีความสำคัญต่อการพัฒนาในด้านต่างๆ ที่จะตามมา จึงทำให้ทิศทางการจัดการศึกษาให้กับประชาชนของรัฐบาลจำเป็นต้องกำหนดทิศทางให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาของโลกและประเทศ ในปัจจุบันสิ่งสำคัญมากที่จะเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับนักศึกษา ก็คือความสามารถทางด้านภาษา เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น (สมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น. 2552. On Line) ทั้งนี้โดยเฉพาะภาษาญี่ปุ่นที่ในปัจจุบันได้เพิ่มความสำคัญขึ้นมามากจากการที่ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ลงทุนเป็นอันดับหนึ่งในประเทศไทย (Board of Investment. 2552 : On Line) ความสำคัญและความนิยมในการศึกษาเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในกลุ่มคนไทยมีปริมาณที่เพิ่มขึ้นเรื่อย และใน ปี พ.ศ. พ.ศ. 2549 (ค.ศ. 2006) ในประเทศไทยมีสถาบันที่สอนสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นอยู่เป็นจำนวนทั้งสิ้น 385 สถาบัน มีครูผู้สอนภาษาญี่ปุ่นจำนวน 1,153 คน และนักเรียน / นักศึกษา จำนวน 71,083 คน และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มขึ้น(คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2552 : On Line)

แท้จริงแล้วการจัดการเรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยมีมานานแล้วตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2477 โดยแผนกวิสามัญภาษาต่างประเทศที่โรงเรียนมัธยมวัดบพิตรพิมุข กรมวิสามัญศึกษา ซึ่งปัจจุบันคือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ และเริ่มการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาครั้งแรกใน ปี พ.ศ. 2485 ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งในปัจจุบันนับได้ว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นได้เพิ่มจำนวน และได้พัฒนาคุณภาพในการจัดการเรียนการสอนเพิ่มมากขึ้นกว่าในยุคแรกมาก โดยการนำเทคโนโลยีทางการศึกษาต่างๆ เข้ามาประยุกต์ใช้อย่างหลากหลาย และได้สถาบันการศึกษา ตัวต่อ ภาษาญี่ปุ่นเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจน (คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2552 : On Line) ทั้งนี้การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับคนไทยยังพบว่ามีปัญหาต่างๆ จำนวนมากที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข โดยเฉพาะปัญหาในด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ผู้สอนและสถาบันทางการศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านภาษา โดยได้จัดการเรียนการสอนในลักษณะที่ไม่เหมาะสม ใช้วิธีการสอนขั้นสูงที่เป็นการสอนให้กับเจ้าของภาษาใช้ในการสอนให้กับคนไทย และนอกจากนี้การใช้นวัตกรรมทางการสอนที่ไม่เหมาะสมมาใช้ในการสอน ซึ่งกระบวนการสอนที่ไม่เหมาะสมต่อพัฒนาการทางด้านภาษาได้ทำให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย และไม่อยากเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งเห็นได้ชัดเจนในกลุ่มโรงเรียนมัธยมทั่วไปที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาต่างประเทศอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำและต้องทำการปรับปรุงแก้ไข (ประภาพันธ์ นิลอรุณ. 2530 : 28 – 29) และในงานวิจัยของ ชมัยพร แก้วชิตน (2549: 108-122) ได้ข้อค้นพบว่า กระบวนการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา

ต่างๆ ของสถาบันทางการศึกษาของประเทศไทยยังนับได้ว่ามีปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในด้านเนื้อหาหลักสูตร กระบวนการจัดการเรียนการสอน และปัญหาที่เกิดจากบุคลิกภาพของผู้สอน ที่ไม่เข้าใจธรรมชาติของผู้เรียนและธรรมชาติในวิชาที่สอน จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่ากระบวนการสอนไม่ตอบสนองต่อความสนใจซึ่งส่งผลในระยะยาวทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตกต่ำ

สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น จัดตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2548 มีจุดมุ่งหมายหลักในการจัดการเรียนการสอนเพื่อผลิตผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้เทคโนโลยีด้านต่างๆ สู่ภาคอุตสาหกรรม โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมที่ลงทุนโดยประเทศญี่ปุ่น ซึ่งในแต่ละหลักสูตรได้มุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น และอาจจะนับได้ว่าเป็นสถาบันทางการศึกษาที่บังคับให้นักศึกษาทุกคนจะต้องเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น และในปีการศึกษา 2551 ได้เปิดหลักสูตรปริญญาตรีสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น เพื่อมุ่งหวังผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะการดำเนินธุรกิจในรูปแบบวัฒนธรรมญี่ปุ่น มุ่งหวังว่านักศึกษาจะสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นและเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นได้เป็นอย่างดี แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้มุ่งเน้นรับเฉพาะบุคคลที่มีประสบการณ์และมีความรู้ด้านภาษาญี่ปุ่นมาก่อนแต่ได้เปิดโอกาสให้กับบุคคลทั่วไปที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงทำให้การจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรดังกล่าวในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นมีความเข้มข้นกว่าหลักสูตรอื่นๆ

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาได้จัดการสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับนักศึกษาในหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่นมากถึง 4 วิชา ได้แก่ วิชาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น 1 – 4 และต้องเรียนในระบบภาษาญี่ปุ่นอย่างเข้มข้น เร่งด่วน และมีชั่วโมงเรียนมากกว่านักศึกษาในหลักสูตรอื่นๆ รวมทั้งต้องเรียนจากเอกสาร ตำรา ที่เป็นภาษาญี่ปุ่น ประกอบกับวิธีการสอนภาษาญี่ปุ่นแนวใหม่จากอาจารย์ผู้สอนทั้งที่เป็นคนไทยและคนญี่ปุ่น และจากการสำรวจพบว่านักศึกษาส่วนหนึ่งยังปรับตัวไม่ได้กับการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ต้องเรียนหนักและเข้มข้น ดังนั้นเพื่อให้การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับนักศึกษาในหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น ที่ต้องมีเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นอย่างดีให้มีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในระดับสูง จึงทำให้ผู้วิจัยทำการศึกษาถึงปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาในหลักสูตรดังกล่าวเพื่อที่จะได้เป็นข้อมูลย้อนกลับในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกัน สอดคล้องกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในมุมมองของผู้เรียนในด้านหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน และด้านปัญหาส่วนตัว ซึ่งจะทำให้การผลิตบัณฑิตของสถาบันเทคโนโลยีมีประสิทธิภาพสามารถผลิตบัณฑิตเพื่อป้อนสู่ตลาดอุตสาหกรรม บริษัทญี่ปุ่น ได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด

ผลที่จะได้รับจากการวิจัยครั้งนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อทั้งอาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรนี้ และทั้งหน่วยงานที่เป็นผู้จัดหลักสูตรสาขาวิชานี้ ซึ่งนอกจากจะทำให้ได้ข้อมูลว่าประสิทธิภาพของการเรียนการสอนเป็นอย่างไรแล้ว ผลของการวิจัยยังสามารถนำไปสู่การหาแนวทางในการจัดการเรียน - การสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นด้วย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่นสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น จำแนกตามเพศ ประสบการณ์การเรียนภาษาญี่ปุ่น และประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงระดับของปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น จะทำให้อาจารย์ผู้สอนและสถาบันฯ สามารถบริหารจัดการในด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านผู้สอน ให้การแก้ไขปัญหาได้ถูกทิศทาง
2. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างของปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านปัญหาส่วนตัว ของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น ระหว่างกลุ่มนักศึกษาเพศชายกับเพศหญิง มีกับไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่น มีกับไม่มีประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งจะทำให้การบริหารจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนและสถาบันฯ เป็นในทิศที่สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นจริง จะส่งผลให้การแก้ไขปัญหามีประสิทธิภาพ
3. ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น ในด้านหลักสูตร กระบวนการจัดการเรียนการสอน และด้านผู้สอน ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากการเขียนตอบอย่างอิสระตามความคิดเห็นของผู้เรียน (ข้อมูลเชิงคุณภาพ) ซึ่งจะทำให้อาจารย์ผู้สอนและสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น สามารถนำไปเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาจากการจัดการเรียนการสอนให้ถูกต้องกับสภาพการณ์จริงที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน
4. การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการจัดการเรียนภาษาต่างประเทศซึ่งได้แก่ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ และรายวิชาอื่นๆ ของสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น รวมถึงสถาบันทางการศึกษาอื่นๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการและสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริงของผู้เรียน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 รวมทั้งสิ้นจำนวน 135 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. เพศ ได้แก่ เพศชายและเพศหญิง
2. ประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่น ได้แก่ มีประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่น และไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่น
3. ประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ มีประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น และไม่มีประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น

ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ประกอบด้วย (1) ด้านเนื้อหาหลักสูตร (2) ด้านกระบวนการเรียนการสอน (3) ด้านส่วนตัว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **นักศึกษา** หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ที่ศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552

2. **เพศ** หมายถึง ลักษณะทางเพศของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ซึ่งจำแนกเป็นเพศหญิงและเพศชาย

3. **ประสบการณ์การเรียนภาษาญี่ปุ่น** หมายถึง การที่นักศึกษาเคยเรียนภาษาญี่ปุ่นกับสถาบันการศึกษาต่างๆ ซึ่งจำแนกเป็น มีประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่น และไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่น

4. **ประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น** หมายถึง การที่นักศึกษาเคยดำเนินและใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งจำแนกได้เป็น มีประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น และไม่มีประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น

5. **การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น คณะบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552

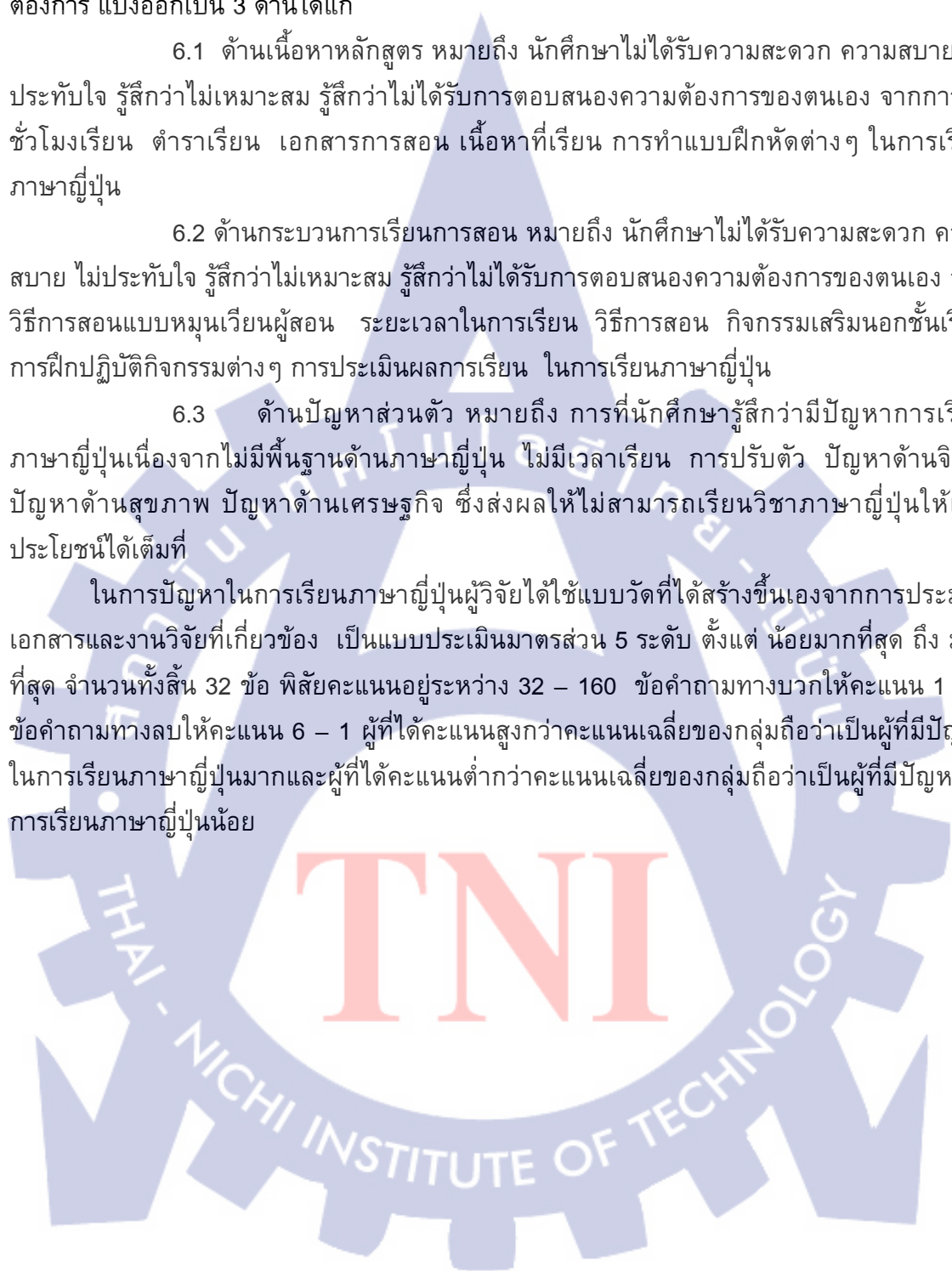
6.ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น หมายถึง การที่นักศึกษาได้รับความไม่สะดวก ไม่สบาย ไม่ประทับใจ ความไม่เหมาะสม รู้สึกว่าสิ่งที่ได้รับจากการเรียนภาษาญี่ปุ่นไม่สอดคล้องกับความต้องการ แบ่งออกเป็น 3 ด้านได้แก่

6.1 ด้านเนื้อหาหลักสูตร หมายถึง นักศึกษาไม่ได้รับความสะดวก ความสบาย ไม่ประทับใจ รู้สึกว่าไม่เหมาะสม รู้สึกว่าไม่ได้รับการตอบสนองความต้องการของตนเอง จากการจัด ชั่วโมงเรียน ตำราเรียน เอกสารการสอน เนื้อหาที่เรียน การทำแบบฝึกหัดต่างๆ ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

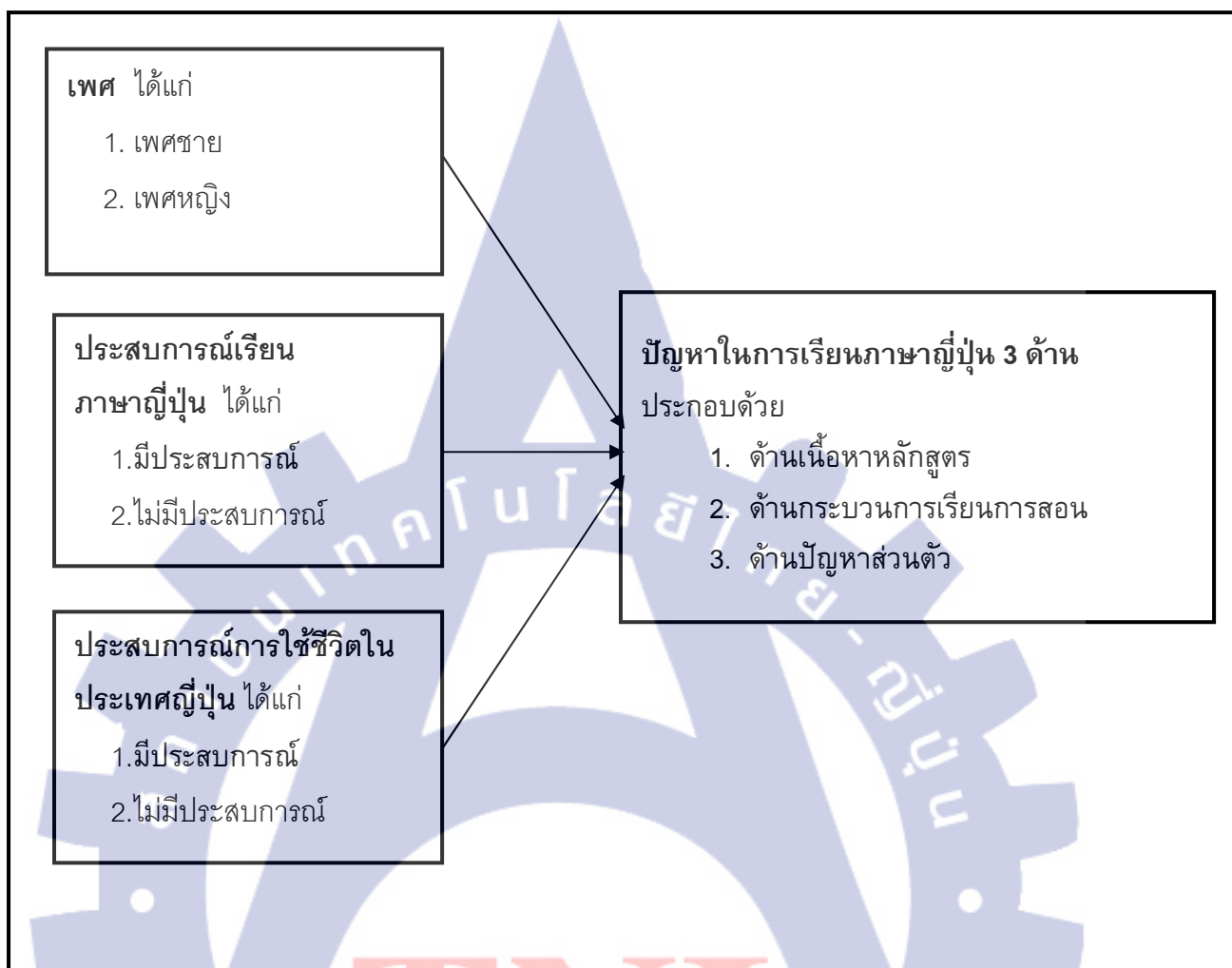
6.2 ด้านกระบวนการเรียนการสอน หมายถึง นักศึกษาไม่ได้รับความสะดวก ความสบาย ไม่ประทับใจ รู้สึกว่าไม่เหมาะสม รู้สึกว่าไม่ได้รับการตอบสนองความต้องการของตนเอง จากวิธีการสอนแบบหมุ่นเวียนผู้สอน ระยะเวลาในการเรียน วิธีการสอน กิจกรรมเสริมนอกชั้นเรียน การฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ การประเมินผลการเรียน ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

6.3 ด้านปัญหาส่วนตัว หมายถึง การที่นักศึกษารู้สึกว่ามีปัญหาการเรียนภาษาญี่ปุ่นเนื่องจากไม่มีพื้นฐานด้านภาษาญี่ปุ่น ไม่มีเวลาเรียน การปรับตัว ปัญหาด้านจิตใจ ปัญหาด้านสุขภาพ ปัญหาด้านเศรษฐกิจ ซึ่งส่งผลให้ไม่สามารถเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นให้เกิดประโยชน์ได้เต็มที่

ในการปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดที่ได้สร้างขึ้นเองจากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นแบบประเมินมาตราส่วน 5 ระดับ ตั้งแต่ น้อยมากที่สุด ถึง มากที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 32 ข้อ พิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 32 – 160 ข้อคำถามทางบวกให้คะแนน 1 – 6 ข้อคำถามทางลบให้คะแนน 6 – 1 ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มถือว่าเป็นผู้ที่มีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นมากและผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มถือว่าเป็นผู้ที่มีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นน้อย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีและไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่นมีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีและไม่มีประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่นมีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อทำการสำรวจปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น และเพื่อให้เป็นการทำความเข้าใจกับตัวแปรที่การศึกษา จึงได้มีการดำเนินการทบทวนเอกสาร วรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรียงตามลำดับต่อไปนี้

1. วิธีการศึกษาปัญหาในการจัดการเรียนการสอน
2. โครงสร้างการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น
3. สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น
4. เอกสารและแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
 - 4.1 พัฒนาของวิธีการสอน
 - 4.2 ความหมายของการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
 - 4.3 หลักในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 5.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 5.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 5.3 รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 5.4 ความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ
 - 5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ
4. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้
 - 4.1 ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์
 - 4.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยการค้นพบของบรูเนอร์
 - 4.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมายของออสซูเบล
 - 4.4 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา
5. ปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
6. แนวคิดเกี่ยวกับประสบการณ์ที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาในการเรียน
7. เอกสารเกี่ยวกับสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น

วิธีการศึกษาปัญหาในการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพย่อมจะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้เพิ่มเติมศักยภาพดังเห็นได้จาก กรมวิชาการ (2544 : 17) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของประเทศโดยตรงได้ให้ความสำคัญกับวิธีการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์

ผู้สอนทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษา และได้เสนอแนวทางในการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนไว้ว่าควรดำเนินการตามแนวทางดังนี้

1. การประเมินผลการเรียนการสอนควรใช้วิธีการหลายวิธีร่วมกัน เช่น ใช้วิธีการสังเกตจากสถานการณ์จริง การสร้างแบบสอบถามทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นต้น

2. การประเมินผลการเรียนการสอนควรทำอย่างต่อเนื่องเพื่อศึกษาพัฒนาการของผู้เรียนซึ่งจะทำให้ได้ข้อมูลที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาได้

จากแนวทางทั้ง 2 เห็นได้ว่า วิธีการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนสามารถทำได้หลายวิธีการ แต่ทั้งนี้เป้าประสงค์ท้ายสุดก็คือ การได้รับทราบถึงปัญหาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เพื่อที่จะได้นำข้อมูลมาปรับปรุงให้เหมาะสมกับบริบท นักวิชาการต่างประเทศ บาร์โรว์ (Barrow.1979 : 132-137) ก็เป็นบุคคลหนึ่งที่มีความสำคัญกับการศึกษาปัญหาในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งได้เสนอถึงแนวทางในการศึกษาปัญหาและประเมินผลการเรียนการสอนที่ได้รับการยอมรับ ไว้ดังนี้

1. บันทึกประวัติบุคคล (Anecdotal Record) เป็นเครื่องมือในการประเมินพฤติกรรมผู้เรียนในการเรียนด้านจริยศึกษา
2. แบบเลือกรายการ (Check List) เป็นเครื่องมือใช้รวบรวมข้อมูลทั้งขบวนการทาง พลศึกษาและผลของพลศึกษา
3. การสัมภาษณ์ (Interview) เหมือนแบบสอบถาม แต่เป็นการสอบถามแบบปากเปล่า
4. การสำรวจ (Inventory) โดยมากใช้การวัดทัศนคติทางสุขภาพและประเมินพฤติกรรมทางเจตคติ
5. การสังเกต (Observation) เป็นการเฝ้าดูพฤติกรรมกระทำหรือสถานการณ์ ของผู้เรียน
6. แบบวัดการกระทำของร่างกาย (Physical Performance Test) เป็นแบบวัดที่มีความเป็นปรนัย ใช้วัดความเคลื่อนไหวของมนุษย์ รวมทั้งความสามารถทางกลไก สมรรถภาพกลไก ทักษะกีฬา รูปร่างและการโภชนาการ
7. แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นวิธีที่ใช้มากที่สุด เพื่อให้ได้ข้อมูลจากบุคคลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันและประสบการณ์ โดยให้กรอกคะแนนสอบถามที่สร้างขึ้น
8. มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) เป็นการนำขบวนการสังเกตมาจัดลำดับ ใช้ประเมินความสามารถ ใช้วัดทัศนคติ ความชอบ การมีน้ำใจนักกีฬา ความสามารถในการเล่นกีฬา
9. สังคมมิติ (Sociometry) เป็นการวัดความเจริญงอกงามทางสังคม
10. แบบทดสอบที่ใช้เขียน (Written Test) ใช้วัดความรู้และความเข้าใจ

จากแนวคิดการศึกษาปัญหาและประเมินผลการจัดการเรียนการสอนทั้งจากของ กรมวิชาการและแบร์ริง พบว่าการมีหลายวิธีที่สามารถใช้ได้เหมาะสม ทั้งการสังเกต การ

ทดสอบผลสัมฤทธิ์ การใช้แบบสอบถามเพื่อถามถึงระดับปัญหาในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งในงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาพบว่า วิธีการหนึ่งที่มีความนิยมในการศึกษาสภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนก็คือ การใช้แบบสอบถามเพื่อถามถึงระดับปัญหาการจัดการเรียนการสอนตามการรับรู้ของผู้เรียน ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ ชัยอนันต์ เย็นใจ (2546 : 34 - 41) เรื่อง “การศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนสิ่งแวดล้อมของครูระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนนทบุรี” ได้ทำการศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนของครูระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านเนื้อหาวิชา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านวัดผลประเมินผล ทำการศึกษากับกลุ่มครูในโรงเรียนขยายโอกาสจำนวน 102 คน พบว่าเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาสภาพปัญหา คือ แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ ไม่จริงมากที่สุด – จริงมากที่สุด เช่นเดียวกับงานวิจัยของ จิตติพร สวัสดิ์กำจรพงษ์. (2446 : 33 – 40) เรื่อง “ การศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร” ได้ทำการศึกษาปัญหาในการจัดการเรียนการสอนของครูอนุบาล 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักการจัดการเรียนการสอน ด้านทักษะการสอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านการประเมินตามสภาพจริง ทำการศึกษากับกลุ่มครูอนุบาลจำนวน 109 คน และเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาสภาพปัญหา คือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 7 ระดับ ตั้งแต่ไม่มีปัญหา ถึง มีปัญหามากที่สุด งานวิจัยของ นิตยา วงษ์กันยา (2552 : 40 – 50) เรื่อง “การศึกษาปัญหาและความต้องการในการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครสมุทรปราการ” ซึ่งในการศึกษาปัญหาในการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนได้ทำการศึกษาทั้งสิ้น 7 ด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้างหลักสูตร ด้านบุคลากร ด้านอาคารสถานที่ และวัสดุอุปกรณ์ ด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร ด้านงบประมาณ ด้านผู้ปกครอง ด้านชุมชนองค์กรที่ให้การสนับสนุน ทำการศึกษากับกลุ่มผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน รวมจำนวน 232 คน และเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาสภาพปัญหาคือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ มีปัญหาน้อยที่สุด ถึง มีปัญหามากที่สุด และในงานวิจัยของ ประภาพิมล ทิมวัฒนา (2548 : 31 – 38) เรื่อง “การศึกษาความต้องการ ปัญหา เจตคติ และการมีส่วนร่วมของบุคคลที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเขตพื้นที่การศึกษาพิเศษโลกเขต 1” ในการศึกษาปัญหาในการจัดการเรียนร่วมได้ทำการศึกษาทั้งสิ้น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการสนับสนุนงบประมาณ ด้านบุคลากร และด้านความร่วมมือในการเรียน ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยพบว่าเป็น แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ น้อยที่สุด ถึง มากที่สุด

จากวิธีการศึกษาปัญหาในการจัดการเรียนการสอนของกรมวิชาการ นักวิชาการด้านการศึกษา และนักวิจัย ที่ได้ทำการศึกษาข้างต้น สรุปได้ว่าสามารถใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษาได้เหมาะสม เพราะจะเป็นการให้กลุ่มตัวได้รายงานถึงระดับของปัญหา

ตามการรับรู้ของตนเอง ซึ่งประเด็นในการศึกษานี้พบว่า อาจแตกต่างกันออกไปตามบริบทของสถาบันทางการศึกษาแต่ละที่ สำหรับนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ที่มีลักษณะเฉพาะ เพราะว่่านักศึกษาที่เข้ามาเรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นตั้งแต่ก่อนที่จะเข้ามาเรียนแล้ว ดังนั้นในการศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจึงต้องทำการศึกษาปัญหาในด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียน – การสอน และด้านปัญหาส่วนตัว ในการศึกษาได้ใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ น้อยที่สุด - มากที่สุด ในการสอบถามถึงปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นกับนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น

โครงสร้างการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น

หลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่นมีเป้าหมายหลักเพื่อ มุ่งผลิตบัณฑิตด้านบริหารธุรกิจที่มีความรู้ความสามารถ ทั้งในภาคทฤษฎีและการปฏิบัติในการบริหารจัดการองค์กร และสามารถสร้างและปรับปรุงระบบการทำงานกลไกการทำงานใหม่ๆ ได้ ตลอดจนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับดี (สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น. 41 – 50) มีโครงสร้างหลักสูตรแบ่งวิชาที่จะต้องศึกษาออกเป็น 3 หมวด ได้แก่ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป จำนวน 42 หน่วยกิต หมวดวิชาเฉพาะ จำนวน 85 หน่วยกิต และหมวดวิชาเลือกเสรี จำนวน 6 หน่วยกิต พบว่าในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปนั้น บังคับให้เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมากถึง 8 วิชา ได้แก่ ภาษาญี่ปุ่นสำหรับบริหารธุรกิจญี่ปุ่น 1 - 8 และในหมวดวิชาเฉพาะก็ได้เปิดวิชาภาษาญี่ปุ่นให้เลือกเรียนมากถึง 4 วิชา ได้แก่ ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร 1 – 2 ภาษาญี่ปุ่นบริหารจัดการ 1 – 2 ทั้งนี้ได้แสดงรายละเอียดของคำอธิบายรายวิชาภาษาญี่ปุ่น ไว้ดังนี้

1. คำอธิบายวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับบริหารธุรกิจญี่ปุ่น 1 คือ เรียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระดับต้นชั้นกลาง เรียนการสร้างประโยคที่ซับซ้อนและรูปแบบประโยคประเภทต่างๆ ในภาษาญี่ปุ่น ฝึกทักษะการเขียนประโยคภาษาญี่ปุ่น การแต่งความสั้นๆ การฝึกอ่านข้อความภาษาญี่ปุ่น เรียนและฝึกการพูด ฟัง และสนทนาโดยตอบโต้ภาษาญี่ปุ่นอย่างเข้มข้น เรียนตัวอักษรคันจิเพิ่มเติมอีก 100 ตัว

2. คำอธิบายวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับบริหารธุรกิจญี่ปุ่น 2 คือ เรียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระดับต้นชั้นสูง และเขียนภาษาญี่ปุ่นในระดับที่ซับซ้อนขึ้น ฝึกอ่าน ฝึกเขียน ฟัง และพูดภาษาญี่ปุ่นจากตำราเรียน หนังสืออ่านเสริมและสื่อประเภทต่างๆ ที่เป็นภาษาญี่ปุ่น จนเกิดความชำนาญ สามารถอ่าน เขียน และสื่อสารเป็นภาษาญี่ปุ่นได้อย่างดีในระดับหนึ่ง เรียนตัวอักษรคันจิเพิ่มเติมอีก 100 ตัว

3. คำอธิบายวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับบริหารธุรกิจญี่ปุ่น 3 คือ เรียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระดับกลางขั้นต้น ฝึกการอ่าน พูด เขียน ภาษาญี่ปุ่นในระดับที่ซับซ้อน ฝึกการอ่านจากตำราเรียนและหนังสืออ่านเสริมและสื่อการสอนหลากหลายประเภทในเรื่องราวเนื้อหาต่างๆ เพื่อให้

เกิดความชำนาญ ฝึกการเรียนภาษาญี่ปุ่นและพูดภาษาญี่ปุ่นโต้ตอบในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในระดับบุคคลและหน่วยงาน เรียนตัวอักษรคันจิเพิ่มเติมอีก 100 ตัว

4. คำอธิบายวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับบริหารธุรกิจญี่ปุ่น 4 คือ เรียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระดับกลางขั้นสูง ฝึกการอ่านและเขียนภาษาญี่ปุ่นในรูปแบบต่างๆ เน้นการเรียนจากสื่อการสอน หนังสือพิมพ์และวารสารญี่ปุ่น และจากเอกสารต่างๆ ที่เป็นภาษาญี่ปุ่น ฝึกการเขียนเรื่องลายงานเป็นภาษาญี่ปุ่น ฝึกทักษะการพูดและฟังจากสิ่งบันทึก การประชุมและสื่อสารประเภทต่างๆ เรียนตัวอักษรคันจิเพิ่มเติมอีก 100 ตัว

5. คำอธิบายวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับบริหารธุรกิจญี่ปุ่น 5 คือ เรียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระดับสูงขั้นต้น ฝึกการอ่านภาษาญี่ปุ่นจากตำราเรียน เอกสาร และสิ่งตีพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาษาญี่ปุ่นอย่างหลากหลายเพื่อให้เกิดทักษะในการอ่าน ฝึกการเขียนภาษาญี่ปุ่น ในลักษณะของจดหมายโต้ตอบ จดหมายธุรกิจ และรายงานการประชุม ฝึกการพูดและการฟังอย่างเป็นทางการ เช่น ในกาสนัมนาหรือการประชุมทางวิชาการที่เป็นภาษาญี่ปุ่น เรียนตัวอักษรคันจิเพิ่มเติมอีก 100 ตัว

6. คำอธิบายวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับบริหารธุรกิจญี่ปุ่น 6 คือ เรียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระดับสูงขั้นกลาง ฝึกทักษะในการอ่าน พูด และเขียนภาษาญี่ปุ่นในระดับสูงอย่างเข้มข้น ฝึกทักษะการอ่าน เขียน และพูดภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ฝึกทักษะเพื่อให้เกิดความเคยชินในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในองค์กรธุรกิจประเภทต่างๆ ได้แก่ การจดบันทึกการประชุม การฟังสนทนาและการประชุม การแสดงความคิดเห็นและการสนทนาโต้ตอบเป็นภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น เรียนตัวอักษรคันจิเพิ่มเติมอีก 100 ตัว

7. คำอธิบายวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับบริหารธุรกิจญี่ปุ่น 7 คือ เรียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระดับสูงขั้นสูง ฝึกทักษะในการอ่าน พูด เขียน ภาษาญี่ปุ่นในระดับสูงอย่างมีประสิทธิภาพ ฝึกความสามารถในการอ่าน ฟัง พูด และเขียน ภาษาญี่ปุ่นในระดับใช้การได้ดี และสามารถปฏิบัติงานในองค์กรธุรกิจญี่ปุ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เรียนตัวอักษรคันจิเพิ่มเติมอีก 200 ตัว

8. คำอธิบายวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับบริหารธุรกิจญี่ปุ่น 8 คือ เรียนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นระดับสูงขั้นสูงต่อเนื่อง เพื่อรักษาระดับประสิทธิภาพของความสามารถในการอ่าน พูด ฟัง และเขียนภาษาญี่ปุ่นซึ่งอยู่ในระดับใช้การได้ดี ฝึกการปฏิบัติเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่น ได้แก่ การเข้าร่วมประชุมสัมมนาที่เป็นภาษาญี่ปุ่น การพูดโต้ตอบ การเขียนรายงานการประชุมเป็นภาษาญี่ปุ่น รวมทั้งฝึกตนเองเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นโดยการฟัง อ่าน เขียน และพูด จากสื่อประเภทต่างๆ เรียนตัวอักษรคันจิเพิ่มเติมอีก 200 ตัว

ทั้งนี้เห็นได้ว่าการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่นจะต้องเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นอย่างเข้มข้นมากถึง 8 เล่ม ทั้งนี้หากการจัดการเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพทำให้นักศึกษาเกิดปัญหาในการเรียนก็จะทำให้หลักสูตรไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ได้

สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น

การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นนับได้ว่ามีความสำคัญกับสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น มากเพราะว่าในเบื้องต้นแล้ว การกำเนิดขึ้นของสถาบันการศึกษาแห่งนี้ได้รับการสนับสนุนอย่างเป็นทางการจาก สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย - ญี่ปุ่น) และพบว่าในห้องสมุดได้มีสื่อการสอนสำหรับเพิ่มพูนทักษะความรู้ด้านภาษาญี่ปุ่นเป็นจำนวนมากและเพียงพอสำหรับนักศึกษาที่มีจำนวนไม่มาก จำแนกได้ดังนี้

1. หนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นที่เป็นภาษาไทย จำนวน 237 เรื่อง เช่น

1.1 ขนิษฐา พงษ์ศฤงษ์สมิทธิ.(2546). ภาษาญี่ปุ่นสำนักงานและการทำงานแบบญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

1.2 มุลลนิธิญี่ปุ่น. (2543). ภาษาญี่ปุ่นการเรียงตัวอักษรคันยิขึ้นต้น. กรุงเทพฯ : รวมสาสน์.

2. หนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นที่เป็นภาษาญี่ปุ่น จำนวน 383 เรื่อง เช่น

2.1 Konnichi Wa.(2006). Say It Right in Japan. New York : McGeaw Hill.

2.2 Association for Japanese Language Teaching. (2006). Japanese for busy people. Tokyo : Kodansha International.

3. มี CD – ROM สำหรับสอนภาษาญี่ปุ่น จำนวน 125 เรื่อง เช่น

3.1 Yukiko Losno & Lynne strugnell. (2006). Talk Japanese. Japan : BBC Active.

3.2 สำนักงานภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น. (2007). ภาษาญี่ปุ่นวันละสามเวลา. กรุงเทพฯ : สำนักงานภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น.

4. มีอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นโดยเฉพาะ จำนวน 20 ท่าน สังกัดสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจบการศึกษาในสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นโดยตรง และมีอาจารย์ชาวญี่ปุ่นเป็นผู้สอนอีกจำนวนหนึ่ง

5. มีห้อง Chat Room สำหรับฝึกสนทนาภาษาญี่ปุ่นระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา จำนวน 1 ห้อง

จากสื่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นที่สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น มี นับได้ว่ามีจำนวนที่เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษาในระดับหนึ่งที่จะสามารถเข้ามาใช้บริการได้ และยังพบว่านอกจากนี้แล้วยังมีอินเทอร์เน็ตใน เว็บไซต์ต่างๆ สำหรับสอนภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติม

เอกสารและแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น ของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ได้ประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพของตนเอง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังนี้

พัฒนาของวิธีการสอน

ดั้งเดิมที่เดิมนั้นการถ่ายทอดวิชาความรู้ต่างๆ จะใช้วิธีการท่องจำ (Memorizing) และการเลียนแบบ (Imitation) ในสมัยแรก ๆ นั้นยังไม่มีหนังสือไม่มีตำรา มนุษย์ในสมัยนั้นมีความเชื่อว่าแม้เวลาจะล่วงไปนานเท่าใด โลกก็คงจะเป็นไปตามเดิม ด้วยเหตุนี้มนุษย์ในสมัยนั้นจึงรู้จักแต่เพียงว่าการที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ ก็คือการพยายามรักษาสິงที่มีชีวิตไว้ให้คงทนต่อไป ความเปลี่ยนแปลงยังไม่เกิดขึ้น ทศนะดังกล่าวได้ถูกถ่ายทอด ต่อกันมาหลายชั่วอายุคน แม้ต่อจากจะมีหนังสือขึ้นใช้แล้วการสอนก็ยังอยู่ในแนวเดิม ตัวอย่าง จะเห็นได้จากการสอนของจีนที่ให้ท่องจำตัวอักษรข้อความต่าง ๆ แล้วนำไปถ่ายทอดให้เหมือนของเดิมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ต่อมาความคิดเห็นตลอดจนความเปลี่ยนแปลงด้านวัฒนธรรมและเทคโนโลยีจึงทำให้วิธีการเรียนการสอนเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมประมาณศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตกาล ประเทศกรีก เจริญรุ่งเรืองมาก มีนักปราชญ์ที่สำคัญ ๆ หลายคนเช่น โซเครทีส (Socrates) ได้คิดวิธีการสอนแบบถามตอบหรือที่เรียกว่า ปุจฉาวิสัชนา หรือ Socrates' Method หรือ Dialectic Method มาใช้สอน การสอนตามวิธีของโซเครทีสนี้ นับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญเพราะเป็นก้าวแรกของการสอนที่พยายามให้ผู้เรียนได้ค้นพบคำตอบของปัญหาด้วยตนเอง ครูเป็นผู้มีหน้าที่คอยตั้งคำถามเพื่อทะลอมผู้เรียนให้เข้าสู่จุดที่เป็นคำตอบเท่านั้นวิธีสอนแบบถามตอบนี้เหมาะสมกับการเรียนการสอนรายบุคคล หรือสอนเป็นกลุ่มเล็ก แต่ถ้ามีนักเรียนมาก ๆ การใช้วิธีนี้กับผู้เรียนทั้งหมดย่อมทำไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ จึงได้มีการสอนแบบบรรยาย (Lecture Method) เกิดขึ้น การเรียนการสอนแบบนี้ถือว่าครูเป็นผู้ให้และนักเรียนเป็นผู้รับ ในสมัยนั้นหนังสือและตำราเรียนมีน้อยการบรรยายจึงเป็นไปในลักษณะจดตามคำบอก

ประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 17 ได้เกิดการสอนแบบใช้วินัย (Disciplinary Method) ขึ้น การสอนแบบนี้ยึดถือความเชื่อในปรัชญาการศึกษาที่เรียกว่า Formal discipline ที่ถือว่าการเรียนรู้ของผู้เรียนนั้น มิใช่เรียนเพื่อให้ได้ความรู้หรือเกิดทักษะเพื่อนำเอาไปใช้ให้เป็นประโยชน์เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ แต่ถือว่าการเรียนรู้เป็นการฝึกจิต (Minds trained) หรือเป็นพัฒนาพลังจิต (Mental power developed) ปรัชญานี้มีรากฐานมาจาก Faculty Psychology ซึ่งมีความเชื่อว่าจิตแบ่งออกเป็นหมวดหรือคณะต่าง ๆ (Faculties) ของจิต เพื่อให้จิตมีพลังเข้มแข็งขึ้น จะได้นำความสามารถนี้ไปใช้ในภายหน้าได้ วิชาที่ใช้ในการฝึกพลังจิตเป็นวิชาที่ยากที่สุด ซึ่งได้แก่วิชาภาษาละติน ภาษากรีกและคณิตศาสตร์ เป็นต้น การสอนแบบนี้ถือหลักกว่าถ้าจะฝึกสมองให้แข็งแรงก็ต้องทำอย่างเดียวกับวิธีการฝึกร่างกายให้แข็งแรง กล่าวคือ ให้สมองออกกำลังกายมาก ๆ

โดยการให้เรียนสิ่งที่ยาก มีการกวัดขึ้นวิจัยในชั้นเรียนด้วยการบังคับและลงโทษอย่างแรง เขาถือว่าสิ่งที่เรียนนั้นเป็นอะไรไม่สำคัญสำคัญอยู่ที่วิธีการให้เรียน คือ เรียนอย่างไร (How)

ลอค (Locke) เป็นบุคคลสำคัญที่สุดได้นำเอาการสอนแบบวิจัยมาเผยแพร่ อย่างไรก็ตามก็ตามในตอนหลัง และเกิดความล่งเลใจบางประการ แต่ยังไม่เปลี่ยนแปลงความคิดเดิมเสียเลย ที่เดียวความล่งเลใจของลอคจะเห็นได้จากข้อความในหนังสือ “ Some thoughts concerning Education ” ตอนหนึ่งว่า “ผู้ใดก็ตามถ้ามค้นพบวิธีที่ทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจ รู้สึกกระฉับกระเฉง และเป็นอิสระ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยังสามารถทำให้จดจ่ออยู่กับสิ่งที่คนไม่ชอบได้ข้าพเจ้าถือว่าเขาผู้นั้นเป็นผู้ที่สามารถแก้ปัญหาที่ขัดแย้งกันได้เป็นอย่างดี และได้ค้นพบความลับของการศึกษาแล้ว”

จากแนวความคิดของลอคนี้เอง โคมินิอุส(Comenius) ได้เกิดความคิดขึ้นมาว่าการสอนควรจะใช้สื่อเข้าช่วย โดยอาศัยหลักการสร้างความสนใจและการอาศัยประสาทสัมผัส เพื่อช่วยความเข้าใจของผู้เรียน เขาจึงเขียนหนังสือ Orbis Pictus โดยวาดรูปประกอบคำอธิบายอาศัยรูปภาพเป็นเครื่องสร้างเสริมความเข้าใจให้แก่ผู้เรียน ตั้งแต่นั้นมา การสอนโดยใช้สื่อเข้าช่วยจึงเริ่มแพร่หลายและได้เจริญมากขึ้นในราวกลางศตวรรษที่ 19 มีการใช้บทเรียนที่มีตัวอย่างประกอบให้เห็นจริง (Object Lesson) นักการศึกษาที่เป็นผู้นำในเรื่องนี้ คือ เพสตาลอซซี (Pestalozzi) นักการศึกษาทั้ง 2 ท่านต่างมีความเห็นว่าการสอนโดยใช้คำพูดอย่างเดียวนั้น จะไม่ช่วยให้การเรียนของเด็กดีเท่าที่ควร การเอาสิ่งที่เราต้องการสอนมาแสดงจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจมากกว่าการพูดถึงเฉย ๆ การสอนแบบนี้เป็นการสอนที่เริ่มจากตัวอย่างไปสู่นิยาม(from object to definition)การนำตัวอย่างหรือสิ่งของมาประกอบการสอนยังช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เห็นจริงเห็นจัง ได้จับต้องสัมผัสและสัมผัสสิ่งเหล่านั้นด้วยการใช้ประสาทสัมผัสต่าง ๆ ผู้เรียนได้มีการเคลื่อนไหว อันเป็นการช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ได้ดีขึ้น เพรอบเบลได้นำความคิดนี้ไปใช้กับเด็กเล็กได้ผลดีซึ่งเขาพอใจมาก

แอร์บาร์ท (Herbart) ชาวเยอรมันเห็นว่าการศึกษาศึกษาของคนเรานั้นต้องเริ่มที่จิต จิตเป็นเอกการทำให้จิตของเด็กเจริญขึ้นนั้น ไม่ใช่โดยวิธีให้ส่วนต่าง ๆ ของจิตเจริญขึ้นต้องอาศัยประสบการณ์ในชีวิตของเด็กเอง จิตของเด็กในชั้นเดิมนั้นไม่ดีหรือชั่วอย่างใดเลย เป็นของกลาง ๆ เมื่อได้รับอิทธิพลจากธรรมชาติภายนอกจิตจึงจะดีหรือชั่วทางใดทางหนึ่ง นั่นคือ เด็กจะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับกรอบวิธีสอนของแอร์บาร์ทมี 5 ขั้น เรียกว่า The Herbartian Five Format Steps ประกอบด้วย

1. ขั้นเตรียม (Preparation)
2. ขั้นสอน (Presentation)
3. ขั้นสัมพันธ์ (Association)
4. ขั้นตั้งกฎ (Generalization)
5. ขั้นใช้ (Application)

ต่อมา ดิวอี้(Dewey) ได้นำเอาวิธีสอนแบบแก้ปัญหา(Problem – solving Method) มาเผยแพร่ ถือว่าเป็นการปฏิรูปในด้านการสอนที่สำคัญยิ่ง ในทัศนะของดิวอี้ นั้นถือว่าการศึกษาก็คือเป็นการสร้างพัฒนาการให้แก่บุคคลทุกด้าน ไม่เฉพาะแต่ในด้านความรู้เท่านั้น และการศึกษาก็เริ่มต้นด้วยสถานการณ์ที่เป็นปัญหา ไม่ใช่เกิดขึ้นเรื่อย ๆ การเรียนที่ดีต้องเป็นผลมาจากการที่ผู้เรียนกระทำในสิ่งที่มีความหมายแก่คน การสอนที่จะให้ได้ผลดีต้องเป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักใช้ความคิดมากที่สุด และได้กระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองให้มากที่สุดด้วย การสอนแบบนี้เป็นรากฐานของวิธีสอนแบบต่าง ๆ ในปัจจุบัน เช่น การสอนแบบหน่วย (Unit Teaching) การสอนแบบโครงการ (Project Method) และการสอนเป็นทีม (Team Teaching) เป็นต้น

ตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา การศึกษาได้เจริญก้าวหน้าไปมาก ทำให้เกิดมีการใช้สื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัยโดยอาศัยไฟฟ้ากันมากขึ้น เช่น สไลด์ फिल्मสตริป เทปบันทึกเสียงภาพยนตร์ โทรทัศน์ตลอดจนคอมพิวเตอร์ได้มีการจัดบทเรียนโปรแกรมในลักษณะต่าง ๆ ชุดการเรียนการสอน โมดูลการเรียนการสอน เป็นต้น คำ “วิธีการสอน” (Method of Teaching) คลาร์คและสตาร์ (Clark & Starr) ได้อธิบายไว้ว่าหมายถึง วิธีการที่ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งการใช้เทคนิคการสอน เนื้อหาวิชาและสื่อการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการสอนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยหลักการแล้วแนวคิดนี้มีที่มาจากแนวคิดทางการศึกษาของจอห์น ดิวอี้ (John Dewey) ซึ่งเป็นต้นคิดในเรื่องของ “การเรียนรู้โดยการกระทำ” หรือ “Learning by doing” อันเป็นแนวคิดที่แพร่หลายและได้รับการยอมรับทั่วโลกมานานแล้ว การจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติจัดกระทำนี้ นับว่าเป็นการเปลี่ยนบทบาทในการเรียนรู้ของผู้เรียนจากการเป็นผู้รับ “มาเป็นผู้เรียน” และเปลี่ยนบทบาทของครูจาก “ผู้สอน” หรือ “ผู้ถ่ายทอดข้อมูลความรู้” มาเป็น “ผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้” ให้ผู้เรียนซึ่งการเปลี่ยนแปลงบทบาทนี้เท่ากับการเปลี่ยนจุดเน้นของการเรียนรู้ว่าอยู่ที่ผู้สอน ดังนั้นผู้เรียนจึงกลายเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน เพราะบทบาทในการเรียนรู้ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ (ทิตนา แชมมณี, 2545)

แนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดของโรเจอร์ส (Rogers, 1969) ที่มีความเชื่อว่ามนุษย์นั้นมีศักยภาพในด้านดี ต้องการมีเอกลักษณ์ของตนเอง มีแรงขับหรือผลักดันให้เรียนรู้และแสวงหาประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง มีความเต็มใจที่รับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองและความสำเร็จของการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความเต็มใจของนักศึกษาในการเรียนรู้ โดยมีลักษณะสำคัญคือ

1. การมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องด้วยเป็นส่วนตัว
2. การริเริ่มด้วยตนเอง
3. การประเมินตนเองโดยผู้เรียน
4. ความหมายของการเรียนรู้คือสาระสำคัญของการเรียนรู้
5. การขยายความรู้ไปสู่สิ่งอื่นได้

ความหมายของการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

แบรนด์และจินิกินส์ (Brandes & Ginnis. 1992:25) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered learning) ว่า หมายถึง การที่ผู้เรียนเป็นผู้รับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเองตั้งแต่การวางแผน (Planning) จัดระบบระเบียบ (Organizing) ลงมือปฏิบัติ (Implementation) และประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง (Evaluation) ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 4 ประการนี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของกระบวนการเรียนรู้ของบุคคล (Learning process)

นอกจากนั้น วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544 : 11) ได้ให้ความหมายของการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Student-centered teaching) ว่า เป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียน เรียนเชิงรุก (Active learning) คือ หาความรู้ด้วยตนเองจากเอกสารเพื่อน แหล่งความรู้ อาจารย์ และสิ่งแวดล้อมโดยที่ผู้เรียนต้องมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน มีกระบวนการคิดและการแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล มีหลักวิชาการรับ สร้างองค์ความรู้และประมวลความรู้ได้โดยมีผู้สอนเป็นผู้แนะนำ ชี้แนะให้แหล่งข้อมูลร่วมกัน กำหนดการเรียนรู้ การประเมินผลประเด็นการศึกษา

โดยสรุปแล้ว การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง คือการจัดการเรียนการสอนในลักษณะที่ให้ผู้เรียนมีอิสระในการใช้สติปัญญาของตนเอง ให้ผู้เรียนมีความเกี่ยวข้องในกระบวนการเรียนการสอนเป็นส่วนตัว ทั้งในลักษณะของเป็นผู้ริเริ่มการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตลอดจนถึงผลการประเมินผลการเรียนด้วยตนเอง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนในบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ทำทาสติปัญญาของผู้เรียน ผู้เรียนและผู้สอนมีความเข้าใจและจริงจังต่อกัน กระบวนการที่เกิดขึ้นร่วมกัน

ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน โดยผู้สอนจะมีบทบาทในการส่งเสริม ให้ข้อมูลย้อนกลับและชี้แนะการเรียนรู้ของผู้เรียนในลักษณะของการจัดประสบการณ์ที่ทำให้เกิดการเรียนรู้และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในตัวผู้เรียน

หลักในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

จากความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางดังกล่าว พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ. ศ. 2542 บัญญัติไว้ในมาตรา 22 ว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ” เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติดังกล่าว หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องดำเนินการ การปฏิรูประบบการเรียนการสอนโดยมุ่งเน้นประโยชน์ของผู้เรียนเป็นสำคัญ และต้องจัดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้คิดเป็นทำเป็น มีนิสัยรักการเรียนรู้ และเกิดการใฝ่รู้ใฝ่เรียนอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 11 – 12)

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติในปัจจุบันจึงต้องดำเนินการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางซึ่งในการ

จัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางได้ตรงตามแนวของการจัดการเรียนการสอน จะต้องคำนึงถึง หลักการพื้นฐานของแนวคิด “ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง” ว่าจะต้องเป็นลักษณะการจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นหลักเป็นการจัดระเบียบบริบททางสังคมให้ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยยึดหลัก 5 ประการคือ บิลสันและทริเบอร์รัส (Billson & Tiberius. 1991 : 2 – 4)

1. มีการยอมรับซึ่งกันและกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน (Mutual respect)
2. มีความรับผิดชอบและมีการตกลงร่วมกันในการที่จะไปสู่เป้าหมายของการเรียนรู้นั้น (Share responsibility for learning and mutual commitment to goals)
3. มีการสื่อสารและการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีประสิทธิภาพ (Effective communication and feedback)
4. มีความร่วมมือและเต็มใจในการแก้ปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้น (Cooperative and willingness to negotiate conflicts)

5. มีความมั่นคงปลอดภัยที่รับรู้ได้ในห้องเรียน (A sense of security in classroom)

จอยส์และเวลล์ (Joyce & Weil. 1996 : 8 - 14) ได้กล่าวอ้างจากแนวคิดของโรเจอร์ ที่มี ความเชื่อว่าการพัฒนาในตัวบุคคลจะเกิดขึ้นภายใต้บรรยากาศของการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่าง บุคคล ซึ่งเป็นแนวคิดที่ตรงข้ามกับแนวคิดในการสอนสาระวิชา (Concept of subject matter) เขาจึงใช้รูปแบบการสอนที่ไม่ชี้นำผู้เรียน (Nondirective teaching model) เพื่อให้ผู้เรียนมีอิสระ ในการ เรียนรู้ด้วยตนเองโดยมีผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitators) เปลี่ยนธรรมชาติ ของการเรียนการสอนจากสัมพันธภาพที่ผู้สอนมีอำนาจเหนือ (Power relationship or authority-dependent relationship) มาเป็นสัมพันธภาพที่มีความเท่าเทียมและมีการทำงาน ร่วมกับผู้เรียน (Working with relationship)วิธีการเรียนการสอนที่จัดกระทำโดยยึดผู้เรียนเป็น ศูนย์กลาง ได้แก่

1. Tutorial / independent study
2. Learning contracts
3. Field placement
4. Student-generated course

ปรัชญาการเรียนการสอนของประเทศไทยในปัจจุบัน เป็นการเรียนการสอน“แบบยึด ผู้เรียนเป็นสำคัญ” ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนในลักษณะที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักการ ค้นคิดและ แสวงหาความรู้ด้วยตนเองโดยผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อม รวมทั้ง กำหนดปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน แล้วนำไปบูรณาการกับความรู้ในเนื้อหาวิชาที่ กำหนดไว้ในหลักสูตร ซึ่งการกำหนดสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมดังกล่าวจะกระตุ้นหรือ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ (ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน 2542. 109-110)เพื่อเป็นการเพิ่มพูนทักษะแก่ผู้เรียนในด้านความคิด การแสวงหาความรู้ การ ปรึกษาหารือ และร่วมกันตัดสินใจรูปแบบการสอนมี ดังต่อไปนี้

1. ผู้สอนกำหนดปัญหา หัวข้อเรื่องหรือสถานการณ์ที่น่าสนใจ ซึ่งอยู่ใน ขอบเขตของเนื้อหาวิชาในหลักสูตรที่จะต้องศึกษา
2. ผู้เรียนศึกษาปัญหา หัวข้อเรื่อง หรือสถานการณ์ โดยการคิดค้น แสวงหา ความรู้ ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น ศึกษาจากตำรา สัมภาษณ์ผู้รู้ หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยมี ผู้สอนให้คำแนะนำช่วยเหลือ ชี้แนะในการสืบค้นแหล่งข้อมูล
3. ผู้เรียนสามารถค้นพบหลักการ ข้อสรุป แนวคิดในลักษณะของนัยทั่วไป หรือความคิดรวบยอดของปัญหานั้นๆ พิจารณาตัดสินใจ และเสนอผลงานต่อเพื่อนๆ และผู้สอนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนั้น ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนโดยเน้นและส่งเสริมความสามารถของผู้เรียน รวมทั้งความ สนใจของผู้เรียนในแต่ละคน หรือในแต่ละกลุ่ม และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมกันทำงาน ร่วมกันสืบค้นหาความรู้ หรือดำเนินกิจกรรมในลักษณะของการเรียนแบบกลุ่มย่อย (Small group)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

นอกจากการเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแล้วการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่นได้นำแนวคิดในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองด้วยกระบวนการกลุ่ม การวิจัยจึงได้ทำการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การใช้ความร่วมมือเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ เป็นแนวคิดที่มีการประยุกต์ใช้มาตั้งแต่เริ่มมีมนุษย์เกิดขึ้นในโลก จากการร่วมมือในการทำงาน ในรูปแบบการจัดการเรียนการสอนมีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

อุษาวดี จันทรสินธิ (2536: 54) ให้ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือ หมายถึง วิธีการเรียนที่นักเรียนทำงานด้วยกันในกลุ่มย่อย เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่ม กลุ่มแบบร่วมมือกันมีลักษณะต่างไปจากกิจกรรมกลุ่มในชั้นเรียนทั่วไป ที่กลุ่มจะมีขนาดเล็ก และสมาชิกภายในกลุ่มมีคุณสมบัติต่างกัน (Heterogeneous Group) นอกจากนี้กลุ่มเหล่านี้จะต้องทำงานกันอย่างใกล้ชิด และมีกิจกรรมที่เน้นภาระงานที่ได้รับมอบหมาย เช่น ได้ศึกษาเนื้อหาเรื่องใดเรื่องหนึ่งด้วยกัน หรือทำกิจกรรมและงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงในการจัดการเรียนการสอนแบบนี้มองความแตกต่างระหว่างสมาชิกในกลุ่มเป็นข้อดี โดยที่นักเรียนได้แลกเปลี่ยนมุมมองแนวคิด ความเข้าใจและพึ่งพาความสามารถของกันและกันในการเรียนรู้เนื้อหาวิชา

กรทอง ไครรี (2538: 1) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือว่า เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างทักษะของการอยู่ร่วมกันในสังคม และทักษะในด้านเนื้อหาวิชาต่างๆ เป็นการเรียนการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยจัดให้นักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน เรียนและทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 2 – 4 คน

โดยมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน ช่วยเหลือกันและกันภายในกลุ่ม ผู้เรียนเก่งช่วยเหลือผู้เรียนอ่อนกว่า และต้องยอมรับซึ่งกันและกันเสมอ ความสำเร็จของกลุ่ม ขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนภายในกลุ่ม

สมเดช บุญประจักษ์ (2540: 6) ได้ให้ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือว่า หมายถึง รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่กำหนดให้ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน ทำงานรวมกลุ่มกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มละประมาณ 4 คน แบบละความสามารถเป็นผู้เรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และเรียนอ่อน 1 คน โดยที่สมาชิกทุกคนมีเป้าหมายในการเรียนร่วมกัน คือ เกิดการเรียนรู้และประสบความสำเร็จร่วมกัน เมื่อกลุ่มได้รับปฏิกิริยาหากทุกคนจะอภิปราย

แลกเปลี่ยนความคิดเห็นช่วยกันรับผิดชอบการเรียนรู้ในงานทุกขั้นตอนของสมาชิกในกลุ่ม ดังนั้นสมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่มจะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย

อย่างดีที่สุด และเป็นหน้าที่ที่จะต้องให้ความช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่ม เพราะคะแนนของแต่ละคนส่งผลต่อคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม กล่าวโดยสรุปว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต้องการเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนร่วมกันเกิดการร่วมมือรับผิดชอบและช่วยเหลือกัน มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน และฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น

สลาวิน (Slavin. 1987: 4) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือว่าเป็นวิธีการสอนที่ให้นักเรียน เรียนเป็นกลุ่มเล็ก สมาชิกกลุ่มโดยทั่วไปมี 4 คน และมีความสามารถต่างกันประกอบด้วยนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และเรียนอ่อน 1 คน นักเรียนแต่ละคนจะต้องช่วยเหลือเพื่อนที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันในการเรียน หรือทำกิจกรรมต่าง ๆ สมาชิกกลุ่มจะได้รับรางวัล ถ้ากลุ่มทำคะแนน เฉลี่ยถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้

สลาวิน (Slavin. 1990: 5) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง วิธีการเรียนที่ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นร่วมกันในการเรียน และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อความสำเร็จของกลุ่ม ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม และความสำเร็จของกลุ่ม สัมฤทธิ์ผลของกลุ่มขึ้น อยู่กับความสามารถของสมาชิกทุกคนในกลุ่มที่เกิดจากการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้เรียนแต่ละคนต้องมีความรับผิดชอบเป็นรายบุคคล เพราะมีความหมายต่อความสำเร็จของกลุ่มมาก

จอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson & Johnson. 1994: 5) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือว่า เป็นการสอนที่จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก กลุ่มละประมาณ 3 – 5 คน โดยที่สมาชิกในกลุ่มมีความแตกต่างกันทางด้านเพศ เชื้อชาติ ความสามารถทางการเรียน ฯลฯ ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รับผิดชอบการทำงานของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มร่วมกัน

จากความหมายที่นักวิชาการได้อธิบายถึงการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สามารถสรุปได้ว่าเป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน กลุ่มละประมาณ 4

- 5 คน โดยลดความสามารถของนักเรียนทั้ง เก่ง ปานกลาง อ่อน เพื่อให้เกิดกระบวนการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม การร่วมมือกันทำกิจกรรมต่างๆ

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีพื้นฐานมาจาก ทฤษฎีร่วมมือกัน (Johnson & Johnson. 1994: 103) ซึ่งมีแนวคิดว่าการพึ่งพากันทางสังคม (Social Interdependence) เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล การกำหนดหรือสร้างสถานการณ์ที่ทำให้เกิดการพึ่งพากันทางสังคมแบบใดแบบหนึ่งทำให้บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กันตามรูปแบบที่ต้องการพึ่งพากันทางสังคมจะมีขึ้น เมื่อผลงานของแต่ละบุคคลได้รับผลกระทบจากการกระทำของผู้อื่นในสถานการณ์ทางสังคม แต่ละคนอาจร่วมมือกันเพื่อไปสู่เป้าหมายเดียวกันหรือแข่งขันกันเพื่อดูว่า ใครดีที่สุด การพึ่งพากันทางสังคมจึงอาจอยู่ในรูปการร่วมมือและการแข่งขัน (Sprinthall, Sprinthall & Oja. 1994: 542) ผลจากการวิเคราะห์แบบเมต้า (Meta-Analysis) จากงานวิจัยจำนวน 46 เรื่อง พบว่า 29 เรื่อง หรือร้อยละ 63 ปรากฏหลักฐานชัดเจนในการสนับสนุนโครงสร้างแบบร่วมมือ มากกว่าโครงสร้างแบบแข่งขัน และโครงสร้างแบบรายบุคคล ในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สลาบิน (Slavin. 1983: a) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและการแข่งขันในห้องเรียนเป็นเวลามากกว่า 35 ปี พบว่า การจัดการเรียนรู้ที่มีโครงสร้างเพื่อเป้าหมายความร่วมมือกันมีประสิทธิภาพสูงกว่า สภาพการจัดการเรียนรู้ที่มีโครงสร้างเพื่อการแข่งขันกัน (Sprinthall, Sprinthall & Oja. 1994: 334) การร่วมมือกันจะเกิดขึ้น เมื่อบุคคลอยู่ในสถานการณ์ของการพึ่งพากันทางบวกส่งผลให้บุคคลส่งเสริมกันและกันให้ประสบผลสำเร็จและนำไปสู่การเพิ่มผลงาน เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างบุคคล แนวทางในการสร้างการพึ่งพาเชิงบวก เพื่อให้เกิดความร่วมมือกัน การพึ่งพากันทางบวก (Positive Interdependence) แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

1. การพึ่งพากันเชิงผลลัพธ์ (Outcome Interdependence)
2. การพึ่งพากันเชิงวิธีการ (Means Interdependence)

เนื่องจากพฤติกรรมของบุคคลจะเป็นไปตามการรับรู้ถึงผลลัพธ์ หรือเป้าหมาย และวิธีการไปสู่เป้าหมาย เพื่อต้องการให้เกิดพฤติกรรมความร่วมมือกัน จึงต้องสร้างสภาพการณ์ให้มีการพึ่งพากันทั้งสองประเภท การสร้างสภาพการณ์การพึ่งพากันเชิงผลลัพธ์ เพื่อให้เกิดความร่วมมือกันต้องระบุเป้าหมาย (Goal-Structured Interdependence) ร่วมกันและรางวัล (Reward-Structured Interdependence) ที่บุคคลจะได้รับร่วมกัน เพื่อให้แต่ละบุคคลตระหนักว่า ผลงานรวมของกลุ่มขึ้น อยู่กับผลสำเร็จของทุกคนจึงต้องพยายามเพื่อประโยชน์ร่วมกัน มีความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีความผูกพันเป็นกลุ่ม

การพึ่งพากันเชิงวิธีการเพื่อให้เกิดความร่วมมือกันต้องสร้างสภาพการณ์ให้แต่ละบุคคลรับรู้ว่าเขาต้องร่วมกันใช้ความสามารถของแต่ละคนในการทำงาน ที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ การสร้างสภาพการณ์พึ่งพากันเชิงวิธีการประกอบด้วย

1. ทำให้เกิดการพึ่งพาเชิงบทบาทของสมาชิก (Role-Structured Interdependence) คือ การกำหนดบทบาทการทำงานให้แต่ละบุคคลในกลุ่มเช่น ผู้อธิบาย ผู้ตรวจสอบ ผู้รายงาน

2. ทำให้เกิดการพึ่งพาทรัพยากรหรือข้อมูล (Materials –Structured Interdependence) คือแต่ละบุคคลจะมีข้อมูลความรู้เพียงบางส่วนที่เป็นประโยชน์ต่องานกลุ่มทุกคนต้องนำข้อมูลมารวมกันจึงจะทำงานให้สำเร็จได้

3. ทำให้เกิดการพึ่งพากันเชิงภาระงาน (Task-Structured Interdependence) คือ แบ่งงานให้แต่ละบุคคลในกลุ่มมีลักษณะเกี่ยวเนื่องกัน ถ้าคนใดคนหนึ่งทำงานของตนไม่สำเร็จจะทำให้คนอื่นไม่สามารถทำงานส่วนที่ต่อเนื่องได้

สรุปได้ว่า ทฤษฎีร่วมมือกันมีทั้งในรูปแบบการร่วมมือและการแข่งขันกัน แต่การร่วมมือกันนั้นทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น ซึ่งจะอยู่ในรูปแบบการพึ่งพาเชิงบวก แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ การพึ่งพากันเชิงผลลัพธ์และการพึ่งพากันเชิงวิธีการ การพึ่งพาทั้ง 2 ประเภทนี้ทำให้เกิดการร่วมมือที่จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกัน ต้องมีเป้าหมายหรือรางวัลเพื่อเป็นจุดสนใจของกลุ่ม ทำให้เกิดความสามัคคีกัน ส่วนการพึ่งพาเชิงวิธีการเป็นองค์ประกอบในการทำกิจกรรมให้ประสบความสำเร็จ ทั้ง 2 องค์ประกอบจึงมีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

รูปแบบการสอนแบบร่วมมือตามแนวคิดของ (Johnson & Johnson, 1994: 105 – 107) จากมหาวิทยาลัย Minnesota หรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการเรียนแบบร่วมกัน (Learning Together) ซึ่งการเรียนแบบนี้จะแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 4 – 5 คน โดยแต่ละความสามารถแล้วให้แต่ละกลุ่มศึกษาเอกสารที่กำหนดให้ ซึ่งแต่ละคนจะศึกษาด้วยตนเองก่อนที่จะทำงานร่วมกันอย่างจริงจัง และเน้นการอภิปรายในกลุ่มว่าสมาชิกในกลุ่มทำงานร่วมกันได้ดีเพียงใด ซึ่งยึดหลักการเบื้องต้น 5 ประการด้วยกัน คือ

1. การพึ่งพาอาศัยกันในทางบวก สมาชิกทุกคนต้องทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกันของกลุ่ม และผลงานของแต่ละคนก็ต้องเป็นผลงานของกลุ่ม ซึ่งกลุ่มจะสำเร็จหรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับทุกคนและสมาชิกในกลุ่มต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน โดยทุกคนต้องระลึกอยู่เสมอว่าทุกคนต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน นอกจากนั้นสมาชิกแต่ละคนต้องยอมรับว่าผลงานของคนอื่นมีความสำคัญต่อตนเองและต่อกลุ่มด้วย

2. การมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน การมีปฏิสัมพันธ์จะเกิดขึ้นเมื่อทุกคนในกลุ่มช่วยเหลือและให้กำลังใจซึ่งกันและกัน มีการสนับสนุนผลงานที่ดีของสมาชิก การอธิบาย ขยายความในบทเรียนที่เรียนมาให้แก่เพื่อนในกลุ่มเข้าใจ การทำความเข้าใจ การสรุปเรื่องและการให้เหตุผลต่างๆ ตลอดจนการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกได้เสนอแนวความคิดใหม่ๆ เพื่อเลือกสิ่งที่ดีสิ่งที่ถูกต้องและเหมาะสมที่สุด

3. ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล สิ่งที่นักเรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มจะทำให้ นักเรียนสามารถทำได้ด้วยตนเองในวันข้างหน้า นักเรียนต้องรับผิดชอบในผลการเรียนของ

ตนเอง และของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่มจะรู้ว่าใครต้องการความช่วยเหลือ ส่งเสริมสนับสนุนในเรื่องใด มีการกระตุ้นกันและกันให้ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สมบูรณ์ และบรรลุผลสำเร็จไปด้วยดี แต่ละกลุ่มมีหน้าที่คอยตรวจสอบดูว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มเกิดการเรียนรู้อะไรหรือไม่ โดยมีการประเมินผลงานของสมาชิกแต่ละคนซึ่งรวมเป็นผลงานของกลุ่มให้สมาชิกทุกคนได้รายงานหรือมีโอกาสแสดงความคิดเห็นโดยทั่วถึงและมีการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งของกลุ่มและรายบุคคล ซึ่งจะมีการตรวจสอบผลการเรียนเป็นรายบุคคลหลังจากจบบทเรียน

4. ทักษะมนุษย์สัมพันธ์และทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม การทำงานร่วมกันจะเสริมสร้างความสามารถได้ดีกว่าการทำงานคนเดียวและทำให้งานนั้นมีประสิทธิภาพได้ ซึ่งจะต้องเกิดจากการที่สมาชิกทุกคนร่วมใจกันทำงานและอาศัยความไว้วางใจต่อกันของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ซึ่งมีการสื่อสารกันอย่างถูกต้องและเปิดเผย มีการยอมรับและสนับสนุนกัน และแก้ปัญหาข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นด้วยกัน

5. กระบวนการกลุ่ม เกิดขึ้นเมื่อสมาชิกกลุ่มอภิปรายถึงการทำอะไรจะทำให้การทำงานบรรลุเป้าหมาย โดยจุดมุ่งหมายของกระบวนการกลุ่ม คือ การเน้นกระบวนการกลุ่ม คือ การเน้นกระบวนการหน้าที่บทบาทที่ชัดเจนของสมาชิกที่ทำให้การทำงานได้ผลดีตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ กลุ่มต้องอธิบายการกระทำของสมาชิก เพื่อให้สมาชิกได้ทราบว่าเป็นประโยชน์ต่อความสำเร็จในการทำงานของกลุ่ม และตัดสินใจเกี่ยวกับพฤติกรรมใดควรดำเนินการต่อไป พฤติกรรมใดควรต้องเปลี่ยนแปลง โดยที่สมาชิกเรียนรู้กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในการทำงานร่วมกัน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และทักษะการทำงาน ดังนั้นกระบวนการกลุ่มจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของการเรียนแบบร่วมมือ

รูปแบบการสอนแบบร่วมมือตามแนวคิดของ Slavin (1990: 2 – 12) จากมหาวิทยาลัย John Hopkins ได้พัฒนาเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือแบบต่าง ๆ จากผลวิธีการสอนในทุกรูปแบบของ Slavin จะยึดหลักของการเรียนแบบร่วมมือ 3 ประการด้วยกัน คือ รางวัลและเป้าหมายของกลุ่ม ความรับผิดชอบรายบุคคล และโอกาสในการประสบความสำเร็จที่เท่าเทียมกัน ซึ่งรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือตามแนวคิดของ Slavin ที่เป็นที่ยอมรับกันแพร่หลาย เช่น

1 การสอนแบบ เอส ที เอ ดี (Student Teams Achievement Divisions) เป็นรูปแบบการสอนที่สามารถดัดแปลงใช้ได้เกือบทุกวิชาและทุกระดับชั้น เพื่อเป็นการพัฒนาสัมฤทธิ์ผลของการเรียนและทักษะสังคมเป็นสำคัญ ซึ่งเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีองค์ประกอบของการเรียนไว้ 5 ประการ ดังนี้ (Slavin. 1990: 71 – 73)

1.1 การนำเสนอสิ่งที่ต้องเรียน (Class Presentations) เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนขั้นแรกของ เอส ที เอ ดี เป็นการสอนเนื้อหาสาระ ตลอดจนสื่อต่างๆ ในชั้นเรียนซึ่งครูเป็นผู้นำเสนอสิ่งที่นักเรียนต้องเรียน ไม่ว่าจะเป็นความคิดรวบยอด ทักษะและ/หรือกระบวนการ โดยใช้วิธีการบรรยาย การอภิปรายรวมถึงการใช้วีดิทัศน์ การนำเสนอสิ่งที่ต้องเรียนตามรูปแบบ เอส ที เอ ดี จะแตกต่างจากการสอนโดยทั่วไป คือ ครูควรใช้กิจกรรมที่เหมาะสมกับบทเรียน ทั้งนี้ทำให้นักเรียนเข้าใจวิธีการของ เอส ที เอ ดี ได้อย่างแจ่มชัด และ

นักเรียนต้องตั้งใจอย่างจริงจังระหว่างการเรียนการสอน เพราะการตั้งใจอย่างจริงจังจะช่วยทำให้คะแนนทดสอบของพวกเขาดีขึ้น และคะแนนจากการทดสอบจะเป็นตัวตัดสินคะแนนของกลุ่ม

1.2 การทำงานเป็นกลุ่ม (Teams) ในแต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยนักเรียน 4 – 5 คนซึ่งแต่ละกลุ่มจะละความสามารถทางการเรียน และด้านต่างๆ โดยที่ครูต้องชี้แจงให้นักเรียนในกลุ่มได้ทราบถึงหน้าที่ของกลุ่มว่านักเรียนต้องช่วยเหลือกัน เรียนร่วมกัน อภิปรายปัญหา ร่วมกัน ช่วยกันตรวจสอบคำตอบและช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาดของสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งทุกคนในกลุ่มต้องทำงานให้ดีที่สุด เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และเตรียมการให้สมาชิกกลุ่มทำคะแนนจากแบบทดสอบได้ดีทุกคนหลังจากที่ครูเสนอเนื้อหาสาระตลอดจนสื่อต่างๆ ในชั้นเรียนเสร็จแล้ว

1.3 การทดสอบย่อย (Quizzes) หลังจากได้เสนอบทเรียนไปแล้ว 1 – 2 คาบ มีการทดสอบย่อยกับนักเรียน โดยนักเรียนต่างคนต่างทำ ซึ่งไม่เปิดโอกาสให้มีการปรึกษากันในขณะที่ทำการทดสอบย่อย ด้วยเหตุผลนี้นักเรียนแต่ละคนต้องมีความรับผิดชอบต่องานของตนเองในการรับความรู้จากครูและเพื่อน

1.4 คะแนนพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคน (Individual Improvement Scores) แนวคิดหลักของคะแนนพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคน โดยให้นักเรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ ซึ่งเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนทำงานหนักขึ้น และแสดงความสามารถได้ดีกว่าเดิม นักเรียนทุกคนสามารถทำคะแนนสูงสุดให้กลุ่มของตนได้คะแนนพัฒนาการนี้ ซึ่งได้มาจากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบที่ผ่านมาตั้งแต่ต้น

1.5 การตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม (Team Recognition) การที่กลุ่มจะได้รับรางวัลก็ต่อเมื่อกลุ่มนั้นประสบความสำเร็จเหนือกลุ่มอื่น ซึ่งจะตัดสินด้วยการนำคะแนนพัฒนาการของสมาชิกทุกคนในกลุ่มมาเฉลี่ยเป็นคะแนนกลุ่ม

2. การสอนแบบ TGT (Teams Games Tournament) เป็นรูปแบบที่ได้พัฒนาเริ่มแรกโดย David De Vries และ Keith Edwards (Slavin, 1990: 6) ซึ่งการเรียนแบบร่วมมือนี้ได้พัฒนามาจากรูปแบบ Student Team Learning (STL) เพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะวิชาทั่วไปและทุกระดับการศึกษา วิธีนี้จัดกลุ่ม เช่นเดียวกับ เอส ที เอ ดี หลังจากครูสอนบทเรียนแต่ละบทแล้ว กลุ่มจะต้องเตรียมสมาชิกทุกคนในกลุ่มให้พร้อมสำหรับการแข่งขันตอบคำถามที่ครูจะให้มีขึ้นในวันต่อไป โดยมีการช่วยสอนและถามกันกลุ่มตามเนื้อหาในเอกสารที่ครูแจกให้ โดยปกติการแข่งขันจะมีสัปดาห์และครั้ง ประกอบด้วยคำถามสั้นๆ เกี่ยวกับบทเรียนที่ครูสอนไปแล้วและที่ปรากฏในเอกสาร ใช้เวลาแข่งขันครั้งละประมาณ 40 นาที ในการแข่งขันครูจะจัดให้นักเรียนที่มีผลการเรียนในระดับเดียวกันแข่งขันกัน โดยจัดให้นักเรียนที่ได้คะแนนสูงสุด 3 คนแรก ในการแข่งขันครั้งก่อนได้แข่งขัน และคนที่ได้คะแนนรองลงไป แข่งขันชุดละ 3 คน ตามลำดับ คะแนนที่สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนทำได้ จะนำมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม เมื่อเสร็จการแข่งขันแต่ละครั้งครูจะออกจูลสารประจำห้องลงประกาศชมเชย ผู้ที่ทำคะแนนได้สูงสุดและกลุ่มที่ทำคะแนนได้มากที่สุด

ความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ สมเดช บุญประจักษ์ (2540: 54) ได้เสนอว่า ผลดีของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือส่งผลต่อผู้เรียน 3 ประการ คือ

1. ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชา (Academic Learning) ได้ดีมากกว่า การเรียนรู้ด้วยการฟังบรรยาย

2. มีทักษะทางสังคม โดยเฉพาะทักษะการทำงานร่วมกัน (Social Skills)

3. รู้จักตนเองและตระหนักในคุณค่าของตนเอง (Self-esteem)

จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช (2542: 7) ได้กล่าวถึงข้อดีของการจัดการเรียนการสอนแบบ ร่วมมือไว้ว่า ส่งผลต่อผู้เรียน 5 ประการ คือ

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุกคนร่วมมือในการทำงานกลุ่ม ทุกๆ คนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน

2. สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็น ลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน

3. เสริมให้ความช่วยเหลือกัน เช่น เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนไม่เก่ง ทำให้เด็กเก่งภาคภูมิใจ รู้จักสละเวลา ส่วนเด็กไม่เก่งเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน

4. ร่วมกันคิดทุกคน ทำให้เกิดการระดมความคิด นำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกัน เพื่อ ประเมินวิธีการและคำตอบที่เหมาะสมที่สุด เป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันค้นหาข้อมูลให้มากและ วิเคราะห์ตัดสินใจเลือก

5. ส่งเสริมทักษะทางสังคม เช่น การอยู่ร่วมกันด้วยมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเข้าใจกัน และกัน อีกทั้งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

งานวิจัยในประเทศ

รัตนา เจียมบุญ (2540: 53) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ TGT ซึ่งเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ กับการสอนตามคู่มือครู พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่ เรียนโดยใช้ TGT และนักเรียนที่เรียนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชนิษฐา กรกำแหง (2551: 107 - 110) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิทยาศาสตร์และคุณธรรมจริยธรรมทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน โยธินบำรุงที่ได้รับการ จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT กับการจัดการเรียนรู้แบบ สืบเสาะหาความรู้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค

TGT กับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้มีคุณธรรมจริยธรรมทางวิทยาศาสตร์ แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภูมิพรรณ ทวีชาติ (2549 : 91 – 93) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และปรีชาเชิงอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนเรื่องหลักธรรมในพุทธศาสนา ที่ได้รับการสอนแบบไตรสิกขากับการ สอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิค เอส ที เอ ดี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนเรื่องหลักธรรมในพุทธศาสนาโดยการสอนแบบไตรสิกขากับการสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิค เอส ที เอ ดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

สปูลเลอร์ (Spuler. 1993: 1715) ได้สังเคราะห์งานวิจัยแบบเมต้า เพื่อศึกษาประสิทธิผล การเรียนแบบ STAD และ TGT ของนักเรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลปรากฏว่าวิธีการสอนแบบ TGT ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงขึ้นกว่า วิธีการสอนแบบ STAD อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิลเลียมส์ (Williams. 1998 : 3661 - 3664) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้ ยุทธวิธีการ เรียนแบบร่วมมือเพื่อให้ประสิทธิภาพในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์วิชาชีพคณิต 1 ทศนคติที่มีต่อตนเอง และผู้อื่น และทัศนคติที่มีต่อวิชาชีพคณิต 1 จำนวน 165 คน โดยแบ่งนักเรียนมัธยมศึกษาตอน ปลายเป็นกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม ส่วนนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น แบ่งเป็น กลุ่มควบคุม 2 กลุ่ม และกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองใช้ วิธีผสมผสานระหว่าง เอส ที เอ ดี กับ TGT ผลการวิจัย

วาเลนติโน (Valentino. 1989: 579) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความวิตกกังวล และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่เรียนวิชาพีชคณิตในระดับวิทยาลัยโดยใช้กิจกรรม การเรียนแบบ เอส ที เอ ดี กับการสอนแบบปกติที่มีครูบรรยายและอภิปรายผลการศึกษพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบ เอส ที เอ ดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ สามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบใด สามารถที่จะเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จิตลักษณะ และ ทักษะด้านต่างๆได้

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้

ในการศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น มีความจำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจถึงลักษณะการเรียนรู้ของนักศึกษาก่อนเพื่อที่จะสามารถ เข้าใจการให้ความหมายและการตีค่าของสิ่งเร้าซึ่ง ณ ที่นี้หมายถึงการได้รับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของนักคิดคนสำคัญ ได้แก่ เพียเจต บรูเนอร์ ออซุเบล และทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์

เพียเจต์ (ทิสนา แคมมณี, 2545 : 64) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านความคิด ได้อธิบายว่า การเรียนรู้ของเด็กเป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญาเขาเชื่อว่าพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์พัฒนาขึ้นเป็นลำดับ 4 ขั้น โดยแต่ละขั้นแตกต่างกันตามกันในกลุ่มคน และอายุที่กลุ่มคนเข้าสู่แต่ละขั้นจะแตกต่างกันไปตามลักษณะทางพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมลำดับขั้นทั้งสี่ของเพียเจต์มีสาระสรุปได้ดังนี้

1. พัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลเป็นไปตามวัยต่าง ๆ ตามลำดับขั้น คือ

1.1 ขั้นรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 0 – 2 ปี ความคิดของเด็ก วัยนี้ขึ้นกับการรับรู้และการกระทำ เด็กยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางและยังไม่สามารถเข้าใจความคิดเห็นของผู้อื่น

1.2 ขั้นก่อนปฏิบัติการคิด เป็นพัฒนาการในช่วงอายุ 2 – 7 ปี ความคิดของเด็กวัยนี้ยังขึ้นอยู่กับความรู้เป็นส่วนใหญ่ยังไม่สามารถใช้เหตุผลอย่างลึกซึ้ง แต่สามารถเรียนรู้และใช้สัญลักษณ์ได้ การใช้ภาษาแบ่งเป็นขั้นย่อย ๆ 2 ขั้น คือ ขั้นก่อนเกิดความคิดรวบยอด เป็นพัฒนาการในช่วงอายุ 2 – 4 ปี และขั้นการคิดด้วยความเข้าใจของตนเอง เป็นพัฒนาการในช่วงอายุ 4 – 7 ปี

1.3 ขั้นการคิดแบบรูปธรรม เป็นพัฒนาการในช่วงอายุ 7 – 11 ปี เป็นขั้นที่การคิดของเด็กไม่ขึ้นกับการรับรู้จากรูปร่างเท่านั้น เด็กสามารถสร้างภาพในใจและสามารถคิดย้อนกลับได้ และมีความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวเลขและสิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้น

1.4 ขั้นการคิดแบบนามธรรม เป็นขั้นการพัฒนาในช่วงอายุ 11 – 15 ปี เด็กสามารถคิด สิ่งที่เป็นนามธรรมได้ และสามารถคิดตั้งสมมติฐานและใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ได้

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ทั้ง 4 ขั้น มีประโยชน์ต่อการศึกษามาก เนื่องจากกล่าวถึงข้อเท็จจริงว่า วิธีคิด ภาษา ปฏิกริยาและพฤติกรรมของเด็กแตกต่างจากของผู้ใหญ่ ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ ดังนั้น การจัดการศึกษาให้เด็กจึงต้องมีรูปแบบที่แตกต่างจากของผู้ใหญ่ และสิ่งที่มีความหมายมากที่สุดที่นักการศึกษาได้รับจากงานของเพียเจต์ คือ แนวคิดที่ว่าเด็กที่มีอายุน้อย ๆ จะเรียนได้ดีที่สุดจากกิจกรรมที่ใช้สื่อรูปธรรม (อัมพร ม้าคะนอง, 2546 : 1) หากแนวคิดนี้ถูกนำไปใช้ในห้องเรียน ผู้สอนจะต้องเป็นผู้จัดสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้และแนะนำผู้เรียนมากกว่าเป็นผู้สอนโดยตรง ตามทฤษฎีของเพียเจต์ เมื่อเด็กโตขึ้นและเข้าสู่ลำดับขั้นที่สูงกว่า เด็กจะต้องการการเรียนรู้จากกิจกรรมลดลง เนื่องจากพัฒนาการของสติปัญญาที่ซับซ้อนและทันสมัยขึ้น แต่มีได้หมายความว่าเด็กจะไม่ต้องการทำกิจกรรมเลย การเรียนรู้โดยการทำกิจกรรมยังคงอยู่ในทุกลำดับขั้นของการพัฒนา นอกจากนี้เพียเจต์ยังเห็นว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนมีบทบาทเป็นอย่างมากต่อการพัฒนาสติปัญญา ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ การให้ผู้เรียนได้คิด พูดอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประเมินความคิดของตนเองและผู้อื่นจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตนเองและผู้อื่นได้ดีขึ้น เพียเจต์เรียกกระบวนการนี้ว่า

การกระจายความคิด ซึ่งเป็นความสามารถของเด็กที่จะต้องได้รับการพัฒนาให้เป็นไปตามลำดับขั้น เพื่อพิจารณาสิ่งต่าง ๆ จากมุมมองของผู้อื่น ซึ่งประเด็นนี้ การศึกษาจะเข้ามามีบทบาทสำคัญในการจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนเพื่อส่งเสริมความสามารถของการเรียนรู้ของผู้เรียน

ทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยการค้นพบของบรูเนอร์

เป็นแนวคิดที่เสนอถึงลักษณะการเรียนรู้ของมนุษย์เสนอโดย เจอร์โรม บรูเนอร์ (Jerome Bruner) นักจิตวิทยาแนวพุทธิปัญญา ที่เน้นที่พัฒนาการเกี่ยวกับความสามารถในการรับรู้และความเข้าใจของผู้เรียน ประกอบกับการจัดโครงสร้างของเนื้อหาที่จะเรียนรู้ให้สอดคล้องกัน และได้เสนอทฤษฎีการสอน(Theory of Instruction) โดยนำหลักการพัฒนาทางสติปัญญาของเพียเจต์ (Piaget) มาเป็นพื้นฐานในการพัฒนา ได้เสนอว่า ในการจัดการศึกษาควรคำนึงถึงการเชื่อมโยงระหว่างทฤษฎีพัฒนาการกับทฤษฎีความรู้กับทฤษฎีการสอน เพราะการจัดเนื้อหาและวิธีการสอนจะต้องคำนึงถึงพัฒนาการ และปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับความสามารถในการคิด หรือการรับรู้ การใช้ภาษาที่เหมาะสม รวมถึงการเลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน บรูเนอร์เชื่อว่า ครูสามารถช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมได้โดยไม่ต้องรอเวลา จากฐานแนวคิดดังกล่าวได้เสนอว่า การจัดการเรียนการสอนควรมีการจัดเนื้อหาวิชาที่มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ มีความลึกซึ่งซับซ้อนและกว้างขวางออกไปตามประสบการณ์ของผู้เรียน เรื่องเดียวกันอาจสามารถเรียนตั้งแต่ระดับประถมถึงมหาวิทยาลัย เรียกว่า "Spiral curriculum" (Bruner. 1971 : 66 – 74)

โดยสรุปแล้ว บรูเนอร์ เชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมซึ่งนำไปสู่การค้นพบและการแก้ปัญหา เรียกว่า การเรียนรู้โดยการค้นพบ (Discovery approach) ผู้เรียนจะประมวลข้อมูลข่าวสารจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และจะรับรู้สิ่งที่ตนเองเลือก หรือสิ่งที่ใส่ใจ การเรียนรู้แบบนี้จะช่วยให้เกิดการค้นพบเนื่องจากผู้เรียนมีความอยากรู้อยากเห็น ซึ่งจะเป็นแรงผลักดันที่ทำให้สำรวจสิ่งแวดล้อม และทำให้เกิดการเรียนรู้โดยการค้นพบ

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมายของออสซูเบล

ออสซูเบล (Ausubel. 1963 : 1 - 19) เป็นนักจิตวิทยาแนวปัญญานิยมที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่แตกต่างจากเพียเจต์และบรูเนอร์ เพราะไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างทฤษฎีที่อธิบายการเรียนรู้ได้ทุกชนิด แต่เป็นการสร้างทฤษฎีที่หาหลักการอธิบายการเรียนรู้ที่เรียกว่า "Meaningful Verbal Learning" เท่านั้น โดยเฉพาะการเชื่อมโยงความรู้ที่ปรากฏในหนังสือที่โรงเรียนใช้กับความรู้เดิมที่อยู่ในสมองของผู้เรียนในโครงสร้างสติปัญญา(Cognitive Structure) หรือการสอนโดยวิธีการให้ข้อมูลข่าวสาร ด้วยถ้อยคำทฤษฎีของออสซูเบลจะเน้นความสำคัญของการเรียนรู้ที่มีความเข้าใจและมีความหมาย การเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้เรียนรวมหรือเชื่อมโยง(Subsume) สิ่งที่เรียนรู้ใหม่หรือข้อมูลใหม่ ซึ่งอาจจะเป็นความคิดรวบยอด(Concept) หรือความรู้ที่ได้รับใหม่ในโครงสร้างสติปัญญากับความรู้เดิมที่อยู่ในสมองของผู้เรียนอยู่แล้ว

ผู้เรียนจะเรียนรู้ข้อมูลข่าวสารด้วยการรับหรือด้วยการค้นพบ และวิธีเรียนอาจจะเป็นการเรียนด้วยความเข้าใจอย่างมีความหมายหรือเป็นการเรียนรู้โดยการท่องจำโดยไม่คิด แบ่งการเรียนรู้ออกเป็น 4 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้โดยการรับอย่างมีความหมาย (Meaningful Reception Learning) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเน้นความเป็นผู้รับจากผู้สอนแต่เพียงอย่างเดียวแต่สิ่งที่รับนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนซึ่งการเรียนรู้แบบนี้จะเข้าใจได้เพียงไม่นาน

2. การเรียนรู้โดยการค้นพบอย่างมีความหมาย (Meaningful Discovery Learning) เป็นการเรียนรู้ที่จะต้องเกิดจากกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ค้นพบความรู้ด้วยตนเอง

3. การเรียนรู้โดยการรับแบบท่องจำโดยไม่คิดหรือแบบนกแก้วนกขุนทอง (Rote Reception Learning) เป็นการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดแต่เพียงความจำเพียงอย่างเดียว

4. การเรียนรู้โดยการค้นพบแบบท่องจำโดยไม่คิดหรือแบบนกแก้วนกขุนทอง (Rote Discovery Learning) เป็นการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดความจำโดยการค้นพบแต่ไม่ได้พัฒนาทักษะทางความคิดเพื่อต่อยอดองค์ความรู้

โดยสรุป ทฤษฎีการเรียนรู้ของออสซูเบลเป็นทฤษฎีพุทธิปัญญานิยม ที่เน้นความสำคัญของผู้สอนว่ามีหน้าที่ที่จะจัดเรียบเรียงความรู้อย่างมีระบบ และสอนความคิดรวบยอดใหม่ที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ ซึ่งแตกต่างกับแนวคิดของพือาเจต์และบรุนเนอร์ที่เน้นความสำคัญของผู้เรียน นอกจากนี้ทฤษฎีของออสซูเบลเป็นทฤษฎีที่อธิบายการเรียนรู้อย่างมีความหมายเท่านั้น

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา

การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น นับได้ว่าเป็นการเริ่มสร้างความคุ้นเคย การเรียนรู้ด้านภาษา จากการศึกษาพบว่า มีนักวิชาการเสนอถึงทฤษฎีทางด้านการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาโดยเฉพาะ ประภาพพันธ์ นิลอรุณ (2530 : 28 – 29) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาว่า มนุษย์มีขั้นตอนในการใช้ภาษาติดต่อสื่อสาร ซึ่งมีพัฒนาการดังนี้

1. อายุแรกเกิด – 1 ปี เด็กเริ่มส่งเสียงร้อง การโต้ตอบ อาจมีหรือไม่มี ความหมายก็ได้ เริ่มเรียนคำง่ายใกล้ตัว เช่น พ่อ แม่ บางครั้งเล่นเสียงเพื่อความเข้าใจของตนเองเท่านั้น แต่ไม่มีความหมายสำหรับผู้อื่น

2. ช่วงอายุระหว่าง 1 - 5 ปี เด็กจะเริ่มพัฒนาภาษาพูดในระยะเริ่มแรก (Early Linguistic Development) เริ่มใช้ภาษาพูดเป็นประโยคง่ายๆ เช่น แม่มา พ่อทำงาน จากการวิจัยปรากฏว่า เมื่อเด็กเริ่มพูดมักพูดเป็นคำนามก่อน เช่น หมา แมว แม่มา นม ต่อมาจึงเป็นคำกริยา

3. ช่วงอายุระหว่าง 5 – 11 ปี เป็นการพัฒนาการพูดในระยะหลัง (Later Linguistic Development) ระยะนี้เด็กเริ่มเรียนคำศัพท์ การอ่านความหมาย เริ่มสนใจไวยากรณ์ เริ่มใช้

4. ช่วงอายุตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไปเป็นการพัฒนาการสร้างประโยค (Development of Syntax) เด็กเริ่มศึกษาไวยากรณ์อย่างแท้จริง และสามารถใช้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น

ศรีเรือน แก้วกังวาน (2530 : 16) ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาพูดของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้นั้น ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ภาษาตามลำดับดังนี้

1. การเลียนแบบ (Imitation) เป็นกระบวนการสำคัญในการเรียนรู้ภาษา เพราะเป็นขั้นที่เด็กเลียนเสียงของคำ และพูดตามเสียงที่ได้ยิน
2. การเอาอย่าง (Identification) เด็กมีการเลียนแบบการออกเสียงอย่างเดียวกัน แต่จะเลียนแบบท่าทาง นิสัยใจคอบุคคลตามเสียงที่ได้ยินด้วย
3. การเลียนแบบพฤติกรรมตอบสนองพร้อมทั้งสิ่งเร้าหลายตัว (Multiple Response) เป็นพฤติกรรมตอบสนองสิ่งเร้าที่เด็กพยายามทำตาม โดยลองใช้วิธีระการเปล่งเสียงต่าง ๆ นั้น ให้ทำงานร่วมกัน ได้แก่ ส่วนสมองที่รับรู้ มองเห็น ได้ยิน ส่วนที่สะสมความจำ ควบคุมริมฝีปาก สีสหน้า ท่าทาง และสายตา
4. การเรียนรู้โดยสัมพันธ์กับสภาวะ (Association Learning) เด็กเรียนรู้คำและความหมายโดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสิ่งของหรือพฤติกรรม เช่น เด็กเรียนรู้คำว่า ตุ๊กตา เมื่อแม่ยื่นตุ๊กตาให้แล้วบอกว่า “ตุ๊กตา” เด็กเรียนรู้ได้จากการเชื่อมโยงเสียงและสิ่งของเข้าด้วยกัน
5. การเรียนรู้แบบสอบถาม (Question - Answering) เมื่อได้เรียนรู้ภาษาไปบ้างแล้ว เด็กจะเกิดความคิดอย่างมีเหตุผลขึ้น ความสงสัยและความอยากรู้ อยากเห็น ทำให้เด็กชอบใช้คำถาม การตอบสนองความอยากรู้อยากเห็น โดยการตอบคำถาม จะช่วยให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กดีขึ้น
6. การลองผิดลองถูก (Trial and Error) ช่วงนี้เป็นช่วงลองปฏิบัติ อาจจะถูกบ้าง ผิดบ้าง การเข้าใจและการชมเชยเมื่อเด็กออกเสียงได้ถูกต้อง จะทำให้เด็กมั่นใจ และช่วยให้ภาษาพัฒนาได้รวดเร็วขึ้น

โดยสรุปแล้วการศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ของ เพียเจต บรูเนอร์ ออสเชล และทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา พบว่ามีข้อสรุปที่เหมือนกับคือ การเรียนรู้จะมีลักษณะเป็นขั้นตอนซึ่งไม่สามารถที่จะข้ามขั้นตอนได้ และการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีต้องเป็นการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้เป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเองอาจจะมีสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมและกระตุ้นความสนใจในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นนั้นเพื่อให้นักศึกษาได้เกิดการเรียนรู้จึงจะเป็นที่จะต้องให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเอง เนื้อหาหลักสูตรมีความน่าสนใจมีความหมายต่อผู้เรียน และมีสื่อการเรียนการสอนที่สามารถกระตุ้นความสนใจได้เป็นอย่างดี

ปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

เนื่องจากสถาบันทางการศึกษาของประเทศไทยมีความแตกต่างกันออกไปจึงทำให้การประมวลเอกสารเกี่ยวกับปัญหาในการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันออกไป แต่ทั้งนี้ก็พบว่ามีความวิชาการที่ได้เสนอและคาดการณ์ถึงปัญหาในการจัดการเรียนการสอนไว้ดังนี้

สุขพัชรา ชีมเจริญ (2545: 21) การจัดกิจกรรมเพื่อให้เกิดการพัฒนาผู้เรียน สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนทุกคนเข้าร่วมกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะ และความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน โดยคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเกื้อกูลส่งเสริมการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ เช่น การทำโครงงาน โครงการ องค์ความรู้จากกลุ่มสาระการเรียนรู้ การบูรณาการกลุ่มสาระการเรียนรู้ เป็นต้น

2. จัดกิจกรรมตามความสนใจ ความถนัดตามธรรมชาติ และความสามารถ ความต้องการของผู้เรียนและชุมชน เช่น ชมรม ชุมนุมต่าง ๆ ค่ายวิชาการ เป็นต้น

3. จัดกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณลักษณะอันพึงประสงค์ และสร้างจิตสำนึกในการทำประโยชน์ต่อสังคม เช่น กิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด ผู้นำเพื่อประโยชน์ รักษาดินแดน เป็นต้น

4. จัดกิจกรรมประเภทบริการด้านต่าง ๆ ฝึกการทำงานที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม

5. การประเมินผลการปฏิบัติกิจกรรมอย่างเป็นระบบ โดยให้ถือว่าเป็นเกณฑ์ประเมินผลการผ่านช่วงชั้นเรียน

พัชนี สิทธิพลากุล (2547: 26) ปัญหาในการบริหารกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเป็นการพัฒนาผู้เรียน มี 3 ด้านคือ

1. ด้านการกำหนดนโยบายและแนวทางปฏิบัติปัญหาที่พบ คือ ผู้ปกครองและชุมชนไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและแนวทางปฏิบัติและกิจกรรมที่จัดไม่หลากหลาย

2. ด้านการส่งเสริมสนับสนุน

- ด้านการแนะแนวปัญหาที่พบคือ โรงเรียนขาดบุคลากรด้านการแนะแนว โดยเฉพาะงบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์ และครุภัณฑ์ สำหรับงานแนะแนวไม่เพียงพอ

- ด้านการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ปัญหาที่พบคือโรงเรียนมีวัสดุ อุปกรณ์ สถานที่ที่ไม่เหมาะสมกับการดำเนินกิจกรรมพัฒนาความถนัด ความสนใจ ตามความต้องการของผู้เรียน ขาดแหล่งเรียนรู้และครูได้รับการอบรม สัมมนา เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถน้อยและไม่ต่อเนื่อง

3. ด้านการประเมินผล และรายงานปัญหาที่พบ คือ โรงเรียนขาดเครื่องมือในการประเมินที่ได้มาตรฐาน ไม่นำผลการประเมินไปใช้พัฒนา ขาดบุคลากรด้านการประเมินผล การประเมินผลตามสภาพจริงไม่ต่อเนื่อง

ขจิต ฝอยทอง และ กาญจนา ทองอินทร์ (2546:58-62) สรุป กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน สถานศึกษาจะต้องจัดให้ผู้เรียนอย่างหลากหลายเหมาะสมกับความรู้ความถนัดและความสนใจของผู้เรียน ส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มสาระ ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดกลุ่มกิจกรรม ครูที่ปรึกษาควรดูแลศึกษาติดตามผู้เรียนกรณีที่ผู้เรียน ไม่เข้าร่วมกิจกรรม มีการประเมินกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรม มีการบันทึกเป็นหลักฐานและประเมินผลด้วยวิธีการที่หลากหลายตามสภาพจริง

นอกจากนี้ยังพบว่า สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 : 39) ได้ เสนอให้ถึงปัญหาในการจัดการเรียนว่าอาจประกอบด้วยปัญหาเหล่านี้ได้แก่

- 1.ด้านบุคลากร เนื่องจากบุคลากรยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการจัดการ เรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนในแต่ละสาขาวิชา ซึ่งในบางแห่งยังพบว่าอาจารย์มี คุณวุฒิที่ไม่ตรงกับสาขาวิชาที่สอน

- 2.ปัญหาด้านเนื้อหาและหลักสูตร เพราะว่า ประเทศไทยได้กำหนดให้มีหลักสูตรการ จัดการเรียนการสอนที่เป็นแกนกลางจึงทำให้นักเรียนนักศึกษาที่มีบริบทด้านสังคมแตกต่างกัน ต้องเรียนหนังสือเหมือนกันทั้งประเทศ ไม่สามารถที่จะบูรณาการหลักสูตรให้เหมาะสมกับบริบท ของตนเองได้

3. ปัญหาด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา เนื่องจากเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่จะเข้ามาทำ การกระตุ้นการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนแต่ปัญหาสำคัญที่พบคือ ส่วนใหญ่แล้วสถานศึกษา ขาดงบประมาณที่จะจัดหาสื่อการสอนที่ทันสมัยเหมาะสมกับการเรียนรู้ของผู้เรียน

4. ปัญหาด้านส่วนตัวของผู้เรียน ซึ่งพบว่า ผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้าน ฐานะและเศรษฐกิจค่อนข้างมากจึงทำให้ความพร้อมที่จะศึกษาเล่าเรียนของแต่ละคนมีความ แตกต่างกันไป

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า ปัญหาและอุปสรรคการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หลายด้านแล้วแต่การให้คำจำกัดความของนักวิชาการนั้นๆ แต่ในภาพรวมแล้วพบว่ามีด้านที่ คล้ายกันคือ ด้านนโยบาย แนวทางการปฏิบัติ ขาดบุคลากร งบประมาณ อาคารสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ไม่เพียงพอ ขาดแหล่งการเรียนรู้ ผู้ปกครองชุมชนไม่มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมพัฒนา ผู้เรียน

แนวคิดเกี่ยวกับประสบการณ์ที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาในการเรียน

นักศึกษาในหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่นถึงแม้ว่าจะอนุมานได้ว่ามีความสนใจใน ภาษาญี่ปุ่นในระดับมากก่อนที่จะเข้ามาศึกษาในหลักสูตรนี้ แต่ก็นับได้ว่าพื้นฐานเกี่ยวกับ ภาษาญี่ปุ่นก็มีความแตกต่างกันออกไปด้วยตามประสบการณ์ของแต่ละคน อาจกล่าวได้ว่าการ ที่แต่ละคนมีประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกันจะทำให้รับรู้ต่อปัญหาในการเรียน การสอนภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันตามด้วย

แอนเนล (Annell. 1996: 79) ได้อธิบายว่า ประสบการณ์เป็นผลรวมระหว่างสิ่งที่น่าสนใจทั้งหมดเท่าที่บุคคลเคยผ่านมากับสิ่งที่กำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบันโดยไม่สามารถแยกออกจากกันได้ และหาสิ่งใดมาทดแทนได้ มีปริมาณที่มากมายไม่รู้จักหมดสิ้น บุคคลหนึ่งๆจะมีประสบการณ์เพิ่มพูนอยู่ตลอดเวลา ไม่รู้จักหมดสิ้น และประสบการณ์ที่เพิ่มพูนอยู่ตลอดเวลาจะส่งผลให้การรับรู้ต่อสิ่งต่างๆ ของบุคคลมีความแตกต่างกันออกไป สอดคล้องกับแนวคิดของ มุลฮาล (Mullhall. 1981 :32) อธิบายว่า ประสบการณ์อาจเป็นการร่วมกันกระทำกรณใดๆ ของบุคคล ซึ่งปัจเจกบุคคลเท่านั้นที่จะเป็นผู้แปลความหมายประสบการณ์ของตนเอง และให้ความหมายกับเหตุการณ์ที่กระทำ ดังนั้นการแปลความหมายต่อสิ่งเร้าที่เข้ามากระทบกับบุคคลจึงแตกต่างกันออกไปตามระดับของประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลมี

จากแนวคิดของทั้ง แอนเนล และ มุลฮาล จึงทำให้น่าเชื่อถือได้ว่า การที่นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น มีประสบการณ์ในการเรียนแตกต่างกันออกไปจะทำให้การรับรู้ที่มีต่อปัญหาในการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันออกไปตามด้วย

เอกสารเกี่ยวกับสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น

ประวัติความเป็นมาของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) หรือ ส.ส.ท.เป็นสถาบันที่ก่อตั้งขึ้นด้วยความร่วมมือร่วมใจ และความเสียสละของกลุ่มบุคคลที่เคยไปศึกษาและฝึกงานในประเทศญี่ปุ่น โดยมี ฯพณฯ สมหมาย ฮุนตระกูล เป็นประธานคณะกรรมการก่อตั้ง และได้รับความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจาก อาจารย์โงอิจิ โฮซุมิ อดีตประธานคณะกรรมการสมาคมความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ญี่ปุ่น-ไทย ส.ส.ท.ได้รับการสนับสนุนด้านการดำเนินกิจกรรมจากกระทรวงเศรษฐกิจ การค้าและอุตสาหกรรม (METI) ประเทศญี่ปุ่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ส.ส.ท.ก่อตั้งอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 24 มกราคม 2516 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีใหม่ๆ แก่บุคลากรไทย ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาการดำเนินงานของส.ส.ท.มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง และสร้างชื่อเสียงในหลายด้าน อาทิเช่น การจัดอบรมสัมมนาด้านเทคโนโลยีและการจัดการ การจัดสอนภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ และภาษาจีน การให้บริการสอบเทียบเครื่องมือวัดทางอุตสาหกรรมและวิเคราะห์สิ่งแวดล้อม การจัดพิมพ์หนังสือและวารสารทางด้านเทคโนโลยีและการจัดการใหม่ๆ และให้คำปรึกษาแก่สถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรมมากมาย จากประสบการณ์และความเชี่ยวชาญในด้านการฝึกอบรมวิชาการสาขาต่างๆ ให้กับสถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรม ประกอบกับการเป็นศูนย์รวมผู้เชี่ยวชาญหลากหลายสาขา จึงทำให้ส.ส.ท.มีดำริที่จะจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาที่สร้างบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในเทคโนโลยีเฉพาะทางขึ้น เพื่อป้อนบุคลากรให้แก่สถานประกอบการภาคอุตสาหกรรมของไทย และในปี พ.ศ.2548 ส.ส.ท.จึงได้ดำเนินโครงการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาขึ้นในนาม “สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น” โดยใช้คำย่อว่า ส.ท.ญ. หรือในชื่อภาษาอังกฤษว่า “Thai-Nichi Institute of Technology” โดยใช้คำย่อว่า TNI

ปรัชญาของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) มีปรัชญาในการดำเนินงานที่ว่า “เผยแพร่วิทยาการ สร้างฐานเศรษฐกิจ” ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงทิศทางการดำเนินงานและการบริการต่างๆ ที่เด่นชัดของสมาคมฯ ตลอดระยะเวลาการดำเนินงานกว่า 32 ปีที่ผ่านมา สมาคมฯ ได้แสดงบทบาทเสมือนสะพานแห่งการถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการบริหารและวิศวกรรมจากญี่ปุ่นสู่บุคลากรไทยให้เป็นที่ไปอย่างกว้างขวาง ซึ่งนับว่าเป็นองค์การที่มีส่วนร่วมสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีความรู้ความสามารถ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ คณะกรรมการก่อตั้งสถาบันฯ จึงดำริให้ปรัชญาการดำเนินงานของสมาคมฯ และสถาบันฯ มีความสอดคล้องกัน เพื่อเสริมสร้างคุณค่ากิจกรรมและงานบริการของกันและกัน และขยายบทบาทการให้บริการโดยให้สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เป็นสถาบันการศึกษาที่เน้นการสร้างและพัฒนาบุคลากรของประเทศ และเป็นแหล่งพัฒนาวิทยาการและองค์ความรู้ใหม่ๆ และให้สถาบันฯ เป็นหนึ่งในช่องทางเพื่อเผยแพร่วิทยาการและองค์ความรู้เหล่านั้นแก่สังคม โดยเฉพาะแก่ภาคอุตสาหกรรมของไทย ด้วยเหตุนี้ปรัชญาการดำเนินงานของสถาบันฯ จึงมีว่า “พัฒนาวิทยาการ เสริมสร้างอุตสาหกรรม เพื่อเศรษฐกิจและสังคม

ปณิธานของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ได้กำหนดปณิธานไว้คือ “สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มุ่งมั่นเป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำของประเทศที่เป็นศูนย์กลางทางวิชาการและวิชาชีพเฉพาะทางชั้นสูง เพื่อเป็นแหล่งสร้างและพัฒนาบุคลากรในด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีการบริหารจัดการที่ทันสมัย มีความเป็นเลิศทางวิชาการ การประยุกต์ และการเผยแพร่องค์ความรู้แก่สังคมโดยยึดมั่นในคุณธรรมและจิตสำนึกต่อสังคม”

พันธกิจของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

1. จัดการการศึกษาระดับอุดมศึกษาในสาขาวิชาชีพเฉพาะทางชั้นสูงที่เป็นความต้องการของภาคธุรกิจและ ภาคอุตสาหกรรม โดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการ การปฏิบัติ และการประยุกต์ใช้จริง
2. พัฒนานักศึกษาให้มีความรู้คู่คุณธรรม คิดเป็นทำเป็น มีความรับผิดชอบในการทำงานเป็นแบบอย่างที่ดีและมีจิตสำนึกต่อสังคม
3. ดำเนินการวิจัย สร้างสรรค์และพัฒนาเทคโนโลยีและองค์ความรู้ใหม่ๆ เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน การพัฒนาภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม
4. ถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีชั้นสูง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม
5. ทำนุบำรุง ส่งเสริม เผยแพร่ และแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย

ลักษณะเด่นของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น นับได้ว่าเป็นสถาบันการศึกษาเฉพาะทาง มีลักษณะเด่นหลายด้าน ซึ่งประกอบไปด้วย (สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น. 2552 : Online ; สารานุกรมเสรี. 2552: Online)

1. ผลิตนักศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติตามแนวคิด Monotsukuri ซึ่งเป็นแนวคิดที่เน้นให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน

2. ฝึกงานจริงในสถานประกอบการ จบแล้วมีโอกาสดำรงตำแหน่งทันที โดยให้นักศึกษามีโอกาสได้เลือกฝึกงานในสถานประกอบการในส่วนที่ตนเองถนัด และสนใจเป็นเวลา 1 ภาคเรียน ทำให้มีประสบการณ์ในการทำงาน และมีโอกาสที่จะได้รับการว่าจ้างงานต่อในบริษัทนั้นๆ เมื่อเรียนจบ

3. เน้นภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ เนื่องจากการสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ และทางสถาบันได้มีการมุ่งเน้นไปที่บริษัทญี่ปุ่น จึงมีการเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาบังคับอีกหนึ่งภาษา นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ

4. มีโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษา กับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งทางสถาบันได้มีการทำสัญญาความร่วมมือทางการศึกษา (MOU) กับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น นักศึกษาจะมีโอกาสไปศึกษาต่อยังประเทศญี่ปุ่น

5. มีทุนการศึกษาสนับสนุนจากองค์กรและบริษัทต่างๆ สถาบันได้รับการสนับสนุนทางด้านอุปกรณ์ สถานที่ฝึกงาน และเงินทุนจากองค์กรและบริษัทต่างๆ โดยเฉพาะบริษัทญี่ปุ่น มากกว่า 200 องค์กร

6. มีหลักสูตรปริญญาตรี ปริญญาโท และหลักสูตรพิเศษวันเสาร์ – อาทิตย์ ทั้งนี้ยังพบว่า แม้สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น เพิ่งจะจัดเปิดรับนักศึกษารุ่นที่ 1 ใน ปี พ.ศ. 2550 แต่นักศึกษาก็สามารถที่จะสร้างชื่อเสียงให้กับสถาบันในระดับประเทศ ซึ่งในปี พ.ศ. 2550 มีนักศึกษาได้รับรางวัลเกียรติยศ ดังนี้

- ทีมนักศึกษาระดับปริญญาตรีปี 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์เข้ารอบระดับประเทศ ในการแข่งขันรถยนต์ประหยัดน้ำมัน (Honda Econo) เป็นลำดับที่ 20 ของภาค เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2550

- นักศึกษาปริญญาโทคณะบริหารธุรกิจได้รับรางวัลชนะเลิศ ในการประกวดแผนธุรกิจใหม่แห่งชาติ ครั้งที่ 3 (MOOT BIZ 2007) เมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2550

ใน ปี พ.ศ. 2551 นักศึกษาได้รับรางวัลเกียรติยศ ดังนี้

- ทีมนักศึกษาระดับปริญญาตรีปี 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์แข่งขันรถยนต์ประหยัดน้ำมัน (Honda Econo) เป็นลำดับที่ 17 ของระดับอุดมศึกษาในประเภทการจ่ายน้ำมันทุกระบบ และลำดับ 6 ของเครื่องยนต์ระบบหัวฉีดด้วยสกติใช้น้ำมัน 393 กิโลเมตร/ลิตร เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2551

- นายสุรพงษ์ การะเกด นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศปี 2 ได้รับรางวัลชนะเลิศในการแข่งขันออกแบบและสร้างหุ่นยนต์แห่งประเทศไทย (Robot Design Contest 2008) และได้เป็นตัวแทนของประเทศไทยไปเข้าร่วมการแข่งขัน ระดับนานาชาติในงาน International Design Contest RoBoCon 2008 หรือ IDC RoboCon 2008 ที่ประเทศบราซิล เมื่อเดือนพฤษภาคม 2551

ความร่วมมือระหว่างสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น กับ สถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศ

สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ได้ลงนามความร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศมากถึง 16 สถาบัน โดยจะเน้นความร่วมมือกับสถาบันที่มีความเชี่ยวชาญด้านทางเทคโนโลยีเป็นหลัก ได้แก่ SHIBAURA INSTITUTE OF TECHNOLOGY, KYUSHU UNIVERSITY, OSAKA INSTITUTE OF TECHNOLOGY, TOKYO UNIVERSITY OF AGRICULTURE AND TECHNOLOGY, TOHOKU UNIVERSITY (ลงนามเฉพาะ Graduate School of Economics and Management, Faculty of Economic), TOHOKU INSTITUTE OF TECHNOLOGY, DAIDO INSTITUTE OF TECHNOLOGY (Daido Kogyo Daigaku), NAGOYA INSTITUTE OF TECHNOLOGY (Nagoya Kogyo Daigaku), INSTITUTE OF TECHNOLOGISTS (Monotsukuri Daigaku), TOYOTA TECHNOLOGICAL INSTITUTE, RITSUMEIKAN UNIVERSITY, RITSUMEIKAN ASIA PACIFIC UNIVERSITY, TOHOKU GAKUIN UNIVERSITY, TOHOKU UNIVERSITY (Faculty of Engineering), TOKAI UNIVERSITY และ Tokyo University of Foreign Studies (ข้อมูล ณ วันที่ 20 พฤษภาคม 2552 : สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น. 2552 : Online)

หลักสูตรของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ได้เปิดสอนในหลักสูตรระดับปริญญาตรี จำนวน 6 สาขา และปริญญาตรีต่อเนื่อง 3 สาขา แต่ละสาขามีเป้าหมายของหลักสูตรที่แตกต่างกันไป ดังต่อไปนี้ (ข้อมูล ณ วันที่ 20 พฤษภาคม 2552 : สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น. 2552 : Online)

1. วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมยานยนต์ เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้มีความรู้ทางด้านวิศวกรรมยานยนต์ ด้านกระบวนการผลิตและเทคโนโลยีวัสดุ ด้านการบริหารจัดการสายการผลิต และด้านการออกแบบพัฒนา เพื่อให้เป็นวิศวกรที่มีความสามารถในการประยุกต์ความรู้ทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และแก้ปัญหาในอุตสาหกรรมยานยนต์ เป็นผู้ที่มีทักษะภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดี รวมทั้งเป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรม

2. หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมการผลิต เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้มีความรู้ทางด้านวิศวกรรมการผลิต ด้านการออกแบบพัฒนา ด้านกระบวนการผลิตและเทคโนโลยีวัสดุ และด้านการบริหารจัดการระบบการผลิต เพื่อให้เป็น

วิศวกรที่มีความสามารถในการประยุกต์ความรู้ทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และแก้ปัญหาในระบบการผลิตในอุตสาหกรรม เป็นผู้ที่มีทักษะภาษาอังกฤษ และ ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดี รวมทั้งเป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรม

3. หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ เป็นหลักสูตรหนึ่งที่ สอดคล้องกับปรัชญาสถาบันโดยเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ชำนาญทางวิศวกรรม คอมพิวเตอร์ที่มีความรู้ในการออกแบบ การสร้าง การติดตั้ง และการบำรุงรักษาระบบฮาร์ดแวร์ และซอฟต์แวร์ของระบบคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ที่ควบคุมด้วยคอมพิวเตอร์ และมุ่งผลิต บัณฑิตให้สามารถประยุกต์ความรู้ในการออกแบบด้านฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ ระบบเครือข่าย และเครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้คอมพิวเตอร์ควบคุมอยู่ภายในได้เป็นอย่างดี

4. หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นหลักสูตรหนึ่งที่ สอดคล้องกับปรัชญาของสถาบันฯ และสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่ความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยี สารสนเทศเข้ามามี บทบาทในการบริหารจัดการในองค์กรสมัยใหม่มากยิ่งขึ้น จนถือเป็น ทรัพยากรและปัจจัยเชิงกลยุทธ์ ที่สำคัญหนึ่ง สถาบันฯ ได้เล็งเห็นความสำคัญของกระแสและ การมีอิทธิพลของเทคโนโลยีด้านนี้ จึงได้ออกแบบหลักสูตรเทคโนโลยีสารสนเทศนี้ขึ้น โดยอิง มาตรฐานหลักสูตรของ The Association for Computing Machinery (ACM) โดยเป็นหลักสูตร ที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ชำนาญทางเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับธุรกิจภาคอุตสาหกรรมที่มี ความสามารถในการออกแบบ เขียน วิเคราะห์ และ บริหารจัดการระบบ สารสนเทศได้เป็นอย่างดี และมีความพร้อมที่จะพัฒนาตนเองให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านนี้ ที่มีการพัฒนา เป็นไปอย่างรวดเร็ว

5. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการจัดการอุตสาหกรรม เป็นหลักสูตรหนึ่งที่ สนองตอบต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมของไทยที่นับวันยิ่งขยายตัวและมีบทบาท สำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยมากขึ้นเรื่อยๆ หลักสูตรนี้สอดคล้องกับปรัชญาการศึกษา ของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่มุ่งสร้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถสู่ภาคอุตสาหกรรม เป็นเป้าหมายสำคัญ โดยเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในด้านการ บริหารจัดการระบบงานต่างๆ ในองค์กรอุตสาหกรรม ได้แก่ การจัดการผลิต การจัดการต้นทุน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการการตลาด การจัดการโซ่อุปทาน รวมทั้งสามารถวินิจฉัย องค์กร เพื่อสร้างปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงระบบงานเพื่อให้เกิดการพัฒนา การเรียนรู้ นวัตกรรม และมูลค่าเพิ่มให้แก่ สินค้า การบริการ และบุคลากรในองค์กรภาคอุตสาหกรรม

6. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ(ญี่ปุ่น) เป็นหลักสูตรหนึ่งที่ สนองตอบต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและการบริการ ผสมกับแนวโน้มการค้าขาย และตลาดแรงงานในปัจจุบันและอนาคตที่เป็นไปในรูปแบบไร้พรมแดน ซึ่งปัจจุบัน สถาน ประกอบการในภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการของไทยจำนวนมากเป็นการดำเนินการ โดย การร่วมทุนจากผู้ประกอบการในประเทศญี่ปุ่น และหลายองค์กรก็เป็นองค์กรขนาดใหญ่ในระดับ สากล และการบริหารจัดการองค์กรแบบญี่ปุ่นนั้นก็ได้รับการยอมรับทั่วโลกว่าเป็นระบบการ

บริหารองค์กรที่มีประสิทธิภาพระบบหนึ่ง หลักสูตรนี้มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความสามารถในการสื่อสารด้านภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในการบริหารจัดการธุรกิจทั้งด้านการพูด การอ่านและการเขียนในระดับที่ดีแล้วยังมุ่งสร้างบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการองค์กร การจัดการบัญชีการเงินและการลงทุน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การตลาด กฎหมายทางธุรกิจ การจัดการสินค้านำเข้าและส่งออก รวมทั้งสามารถเข้าใจและประยุกต์ระบบงานแบบญี่ปุ่นที่เป็นจุดแข็งไปใช้ในองค์กรต่างๆ ที่สังกัดได้ ดังนั้นโครงสร้างหลักสูตรนี้จึงเป็นการบูรณาการ องค์ความรู้ด้านบริหารธุรกิจผนวกกับองค์ความรู้ด้านศิลปศาสตร์ ด้านภาษาญี่ปุ่น

7. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการจัดการอุตสาหกรรม (หลักสูตรต่อเนื่อง) เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมของไทยที่นับวันยิ่งขยายตัวและมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยมากขึ้นเรื่อยๆ หลักสูตรนี้สอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่มุ่งสร้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถสู่ภาคอุตสาหกรรมเป็นเป้าหมายสำคัญ โดยเป็นหลักสูตรที่ มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการระบบงานต่างๆ ในองค์กรอุตสาหกรรม ได้แก่ การจัดการผลิต การจัดการต้นทุน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการการตลาด การจัดการโซ่อุปทาน รวมทั้งสามารถวินิจฉัยองค์การ เพื่อสร้างปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงระบบงานเพื่อให้เกิดการพัฒนา การเรียนรู้ นวัตกรรม และมูลค่าเพิ่มให้แก่ สินค้า บริการ และบุคลากรในองค์กรภาคอุตสาหกรรม

8. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น (หลักสูตรต่อเนื่อง) เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและบริการ ผนวกกับแนวโน้มการค้าขายและตลาดแรงงานในปัจจุบันและอนาคตที่เป็นไปในรูปแบบไร้พรมแดน ซึ่งปัจจุบัน สถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการของไทยจำนวนมากเป็นการดำเนินการ โดยการร่วมทุนจากผู้ประกอบการในประเทศญี่ปุ่น และหลายองค์กรก็เป็นองค์กรขนาดใหญ่ในระดับสากล และการบริหารจัดการองค์กรแบบญี่ปุ่นนั้นก็ได้รับการยอมรับทั่วโลกว่าเป็นระบบการบริหารองค์กรที่มีประสิทธิภาพระบบหนึ่ง หลักสูตรนี้มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความสามารถในการสื่อสารด้านภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในการบริหารจัดการธุรกิจ ทั้งด้านการพูด การอ่านและการเขียนในระดับที่ดีแล้วยังมุ่งสร้างบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการองค์กร การจัดการบัญชีการเงินและการลงทุน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การตลาด กฎหมายทางธุรกิจ การจัดการสินค้านำเข้าและส่งออก รวมทั้งสามารถเข้าใจและประยุกต์ระบบงานแบบญี่ปุ่นที่เป็นจุดแข็งไปใช้ในองค์กรต่างๆ ที่สังกัดได้ ดังนั้นโครงสร้างหลักสูตรนี้จึงเป็นการบูรณาการ องค์ความรู้ด้านบริหารธุรกิจผนวกกับองค์ความรู้ ด้านศิลปศาสตร์ ด้านภาษาญี่ปุ่น

9. หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ (หลักสูตรต่อเนื่อง) เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สอดคล้องกับปรัชญาของสถาบันฯ และสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่ความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามามี บทบาทในการบริหารจัดการในองค์กร

สมัยใหม่มากยิ่งขึ้น จนถือเป็นทรัพยากรและปัจจัยเชิงกลยุทธ์ ที่สำคัญหนึ่ง สถาบันฯ ได้เล็งเห็นความสำคัญของกระแสและการมีอิทธิพลของเทคโนโลยีด้านนี้ จึงได้ออกแบบหลักสูตรเทคโนโลยีสารสนเทศนี้ขึ้น โดยอิงมาตรฐานหลักสูตรของ The Association for Computing Machinery (ACM) โดยเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ชำนาญทางเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับธุรกิจภาคอุตสาหกรรมที่มีความสามารถในการออกแบบ เขียน วิเคราะห์ และบริหารจัดการระบบสารสนเทศได้เป็นอย่างดี และมีความพร้อมที่จะพัฒนาตนเองให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านนี้ที่มีการพัฒนาเป็นไปอย่างรวดเร็ว

นอกจากนี้ยังได้เปิดสอนหลักสูตรระดับปริญญาโท 2 หลักสูตร แต่ละหลักสูตรมีเป้าหมายที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้ (ข้อมูล ณ วันที่ 20 พฤษภาคม 2552 : สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น. 2552 : Online)

1. หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม เป็นหลักสูตรที่มุ่งสร้างผู้บริหารภาคอุตสาหกรรมที่มีวิสัยทัศน์ สามารถมองภาพรวมขององค์การภาคอุตสาหกรรมได้อย่างชัดเจน มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีและเครื่องมือด้านการจัดการอุตสาหกรรม เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ วินิจฉัยปัญหา กำหนดแผนและการดำเนินการกลยุทธ์ในการยกระดับองค์การที่สังกัด เพื่อเพิ่มผลผลิตภาพขององค์การและการตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้า

2. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการวิสาหกิจสำหรับผู้บริหาร เป็นหลักสูตรที่บูรณาการองค์ความรู้ในด้านการบริหารธุรกิจ การวินิจฉัยสถานประกอบการ (Shindan หรือ Enterprise Diagnosis) และการวางแผนและพัฒนาองค์กรและธุรกิจเข้าด้วยกัน และเป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้บริหารระดับหัวหน้างาน ระดับกลาง และระดับสูง รวมทั้งเจ้าของกิจการในองค์กรภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการให้สามารถวิเคราะห์สิ่งแวดล้อมภายในและภายนอกขององค์กร มีความสามารถในการใช้เครื่องมือการวิเคราะห์ธุรกิจเพื่อใช้ในการวินิจฉัยปัญหาในระดับหน่วยงาน องค์กร และธุรกิจได้ และมีความสามารถในการจัดทำแผนปฏิบัติการและการดำเนินการกลยุทธ์ในการพัฒนาและปฏิรูปองค์กรและธุรกิจเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และเพื่อให้ผู้เข้าศึกษาในหลักสูตรนี้สามารถปฏิบัติได้จริง หลักสูตรมีวิธีการสอนที่เน้นภาคทฤษฎี กรณีศึกษา และฝึกปฏิบัติจริงในสถานประกอบการควบคู่กัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ” มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น มีวิธีดำเนินการวิจัยมีรายละเอียดเรียงลำดับดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 รวมทั้งหมด 135 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษาประกอบด้วย 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ขั้นตอนการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาความหมาย ทฤษฎี ผลงานวิจัยในเอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการจัดการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น และภาษาต่างประเทศต่างๆ ตลอดจนแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไป แนวคิดเกี่ยวกับวิธีการศึกษาปัญหาในการเรียน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดขอบเขตและโครงสร้างของเนื้อหาในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะสำหรับสร้างข้อคำถามที่จะใช้ถามปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

2. ทำการรวบรวมและศึกษาความหมายของปัญหาในการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศในระดับอุดมศึกษาและหลักสูตรการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นในหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น แล้วทำการวิเคราะห์ถึงขอบเขตการศึกษา วัตถุประสงค์ ของงานวิจัยเป็นหลักแล้วสร้างข้อคำถามให้ตรงกับนิยามศัพท์เฉพาะที่ได้กำหนดไว้

3. นำแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้นมาเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญในการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น คือ รองศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญแข ประจวบจั่น เพื่อขอคำแนะนำเกี่ยวกับความถูกต้อง เหมาะสม ในเบื้องต้นของข้อคำถาม เมื่อได้รับข้อเสนอแนะแล้วจึงแก้ไขเพื่อพัฒนาแบบสอบถามให้มีความถูกต้อง

4. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงตามไปหาค่าอำนาจจำแนกโดยการนำไปทดลองใช้ (Try Out) ครั้งที่ 1 กับนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกด้วยวิธีสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product moment) โดยกำหนดค่าอำนาจจำแนกขั้นต่ำไว้ที่มากกว่าหรือเท่ากับ 0.2 ขึ้นไป และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) โดยกำหนดค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับไว้ที่เท่ากับหรือมากกว่า 0.70 ขึ้นไป

5. นำแบบสอบถามที่ได้จากข้อที่ 4 มาทำการปรับปรุงข้อคำถามอีกครั้งหนึ่งแล้วทำการทดลองใช้ (Try Out) ครั้งที่ 2 กับนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น จำนวน 30 คน แล้วทำการหาค่าอำนาจจำแนกด้วยวิธีสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product moment) ได้ค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 0.347 – 0.863 และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .784

ตัวอย่างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง ขอให้ท่าน ทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่าน หรือ เติมข้อความ / ตัวเลข ที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่านลงในช่องว่าง

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

2. อายุปี

3. ประสบการณ์การเรียนภาษาญี่ปุ่น (ก่อนเข้าเรียน) ในหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น

☐ 1.มี เป็นเวลา.....ปี.....เดือน เรียนที่.....

☐ 2.ไม่มี

4. ประสบการณ์การใช้ชีวิตที่ภาษาญี่ปุ่น (ก่อนเข้าเรียน) ในหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น

☐ 1.มี เป็นเวลา.....ปี.....เดือน

☐ 2.ไม่มี

ตอนที่ 2 สอบถามปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

คำชี้แจง ขอให้ท่าน ทำเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ ที่ตรงกับระดับปัญหาในการเรียนของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว

ข้อ ที่	รายการ	ระดับความปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ด้านเนื้อหาหลักสูตร เนื้อหาหลักสูตรซึ่งแบ่งวิชาเรียน ออกเป็นภาคเรียนละ 2 วิชา ทำให้ต้อง เรียนหนักมากและตามไม่ทัน					
2.	จำนวนชั่วโมงเรียนสัปดาห์ละ 6 ชั่วโมงครึ่ง น้อยไปเรียนเนื้อหาไม่พอ					
3.	จำนวนชั่วโมงเรียนครั้งละ 1 ชั่วโมง ครึ่งน้อยไปเรียนเนื้อหาไม่พอ					
4.	ตำราเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นที่ใช้สอนใน รายวิชามีเนื้อหายากเกินไป					

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่านเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นใน
หลักสูตรบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น ลงในช่องว่างด้านล่างนี้

1.ด้านเนื้อหาหลักสูตร (ชั่วโมงเรียน ตำราเรียน เนื้อหาเรียน แบบฝึกหัดต่างๆ เป็นต้น)

.....

.....

2.ด้านการจัดการเรียนการสอน (วิธีการหมุนเวียนผู้สอน การจัดกลุ่มเรียน จำนวนผู้เรียน กิจกรรมเสริมหลักสูตรต่างๆ เป็นต้น)

.....

.....

.....

เกณฑ์การให้คะแนนข้อคำถามในตอนที่ 2

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนสำหรับข้อคำถามแต่ละข้อดังนี้

ข้อความ	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนข้อคำถามในตอนที่ 2

เกณฑ์การแปลความหมายความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์เพื่อแปลความหมายของคะแนนที่ได้จากการวัด ดังนี้

4.51 – 5.00	หมายถึง	มีปัญหามากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง	มีปัญหา
2.51 – 3.50	หมายถึง	มีปัญหาปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	ปัญหาน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	ปัญหาน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างและวันเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากวิชาเอกของกลุ่มประชากรแต่ละกลุ่ม โดยกลุ่มตัวอย่างจากรายชื่อของนักศึกษาในแต่ละกลุ่มให้เป็นผู้ตอบแบบสอบถามตามจำนวนที่กำหนดไว้ และได้จัดทำตามตารางเวลาการเก็บรวบรวมข้อมูลของแต่ละกลุ่มตัวอย่างในแต่ละวิชาเอก

2. ผู้วิจัยได้ติดต่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากอาจารย์ผู้สอนในวันเวลาที่กำหนดไว้

3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองจนกว่าจะเสร็จในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ถึง มีนาคม 2552 ได้กลุ่มตัวอย่างจริงในการวิจัยจำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างและประชากรที่กำหนดไว้

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

หลังจากที่เก็บรวบรวมข้อมูลแล้วผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนพื้นฐานและข้อมูลบุคคลด้วยการหา ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแต่ละข้อคำถาม
2. ทำการเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในภาพรวมและรายต้นจำแนกตาม เพศชายและเพศหญิง การมีและไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่น การมีและไม่มีประสบการณ์ การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น ด้วยสถิติทดสอบแบบ $t - test Independent$
3. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากข้อคำถามปลายเปิดด้วยการหาค่าความถี่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติทดสอบ t- test
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์
df	แทน	ชั้นของความเป็นอิสระ
MD.	แทน	ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย
*	แทน	ค่าความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เรียงตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ระดับของปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากข้อคำถามปลายเปิด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (n = 135)

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	99	73.33
ชาย	36	26.67
รวม	135	100.00
อายุ		
อายุ 19 ปี	80	59.26
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 18 ปี	42	31.11
อายุระหว่าง 20 – 25 ปี	13	9.63
รวม	135	100.00
ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น		
มีประสบการณ์	70	51.85
ไม่มีประสบการณ์	65	48.15
รวม	135	100.00
ประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น(ก่อนเข้าเรียน)		
ไม่มีประสบการณ์	128	94.81
มีประสบการณ์	7	5.19
รวม	135	100.00
ประสบการณ์สอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่น(ก่อนเข้าเรียน)		
ไม่มีประสบการณ์	99	73.33
มีประสบการณ์	36	26.67
รวม	135	100.00

ตาราง 1 - ต่อ -

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ลักษณะการพักอาศัยปัจจุบัน		
พักอยู่กับครอบครัว	89	65.93
เช่าที่พักอาศัยอยู่คนเดียว	25	18.52
พักอยู่กับคนอื่น	21	15.56
รวม	135	100.00
การได้รับทุนจากสถาบันฯ		
ไม่ได้รับทุน	113	83.70
ได้รับทุน	22	16.30
รวม	135	100.00

ตาราง 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 73.33 อายุ 19 ปี จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 59.25 มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 51.85 ไม่มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 94.81 ไม่มีประสบการณ์สอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่น จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 73.33 พักอาศัยอยู่กับครอบครัว จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 65.93 และไม่เคยได้รับทุนจากสถาบันฯ จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 83.70

ตอนที่ 2 ระดับของปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

ตาราง 2 สรุปภาพรวมของค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของระดับปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมและแยกรายด้าน (n = 135)

ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น (มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตั้งแต่ 1 – 5)	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1.ด้านเนื้อหาหลักสูตร	2.38	0.43	น้อย
2.ด้านกระบวนการเรียน - การสอน	2.67	0.67	ปานกลาง
3.ด้านปัญหาส่วนตัว	2.28	0.74	น้อย
ปัญหาในการเรียนในภาพรวม	2.49	0.58	น้อย

ตาราง 2 พบว่าปัญหาในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.49 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านกระบวนการเรียน – การสอน มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ 2.67 รองลงมาคือด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านปัญหาส่วนตัว มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 และ 2.28 ตามลำดับ

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของระดับปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านเนื้อหาหลักสูตร เป็นรายชื่อ (n = 135)

ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ด้านเนื้อหาหลักสูตร (มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตั้งแต่ 1 – 5)	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1.เนื้อหาหลักสูตรซึ่งแบ่งวิชาเรียนออกเป็นภาคเรียนละ 2 วิชา ทำให้ต้องเรียนหนักมาก และตามไม่ทัน	2.48	0.28	น้อย
2.จำนวนชั่วโมงเรียนสัปดาห์ละ 6 ชั่วโมงครึ่ง น้อยไป เรียนเนื้อหาไม่พอ	2.41	0.43	น้อย
3.จำนวนชั่วโมงเรียนครั้งละ 1 ชั่วโมงครึ่ง น้อยไป เรียนเนื้อหาไม่พอ	2.14	0.38	น้อย
4.ตำราเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นที่ใช้สอนในรายวิชามีเนื้อหาเยิ่นเย้อเกินไป	2.21	0.39	น้อย
5.ตำราเรียนตัวอักษรคันจิที่ใช้สอนในรายวิชาไม่สอดคล้องกับตัวอักษรคันจิที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน	2.76	0.35	ปานกลาง
6.1 เอกสารอธิบาย ไวยากรณ์ และรายการคำศัพท์มีมากเกินไปจนจำเป็น	2.14	0.29	น้อย
6.2 การบ้านแต่ละครั้งมีจำนวนมากเกินไป	2.31	0.47	น้อย
7.แบบฝึกหัดการฟังมีจำนวนน้อยไป ไม่สามารถเสริมทักษะการฟังได้อย่างเต็มที่	2.22	0.32	น้อย
8.แบบฝึกหัดการอ่านที่ใช้ไม่สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน	2.31	0.56	น้อย
9.แบบฝึกหัดการพูดที่ใช้ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียน	2.41	0.58	น้อย
10. การเรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหาบทเรียนไม่เหมาะสมทำให้เข้าใจได้ยาก	2.48	0.29	น้อย
11.เนื้อหาที่เรียนขาดความน่าสนใจไม่จูงใจให้อยากเรียน	2.51	0.4	ปานกลาง
12.เนื้อหาที่เรียนไม่ส่งเสริมผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมการทำงานของชนญี่ปุ่น	2.36	0.98	น้อย

ตาราง 3 - ต่อ -

ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ด้านเนื้อหาหลักสูตร (มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตั้งแต่ 1 – 5)	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
13.เนื้อหาที่เรียนต่อสัปดาห์มีมากเกินไปทำให้ไม่สามารถจดจำได้ทั้งหมด	2.54	0.43	ปานกลาง
รวมเฉลี่ย	2.38	0.43	น้อย

ตาราง 3 พบว่าปัญหาด้านหลักสูตรที่หนักที่สุดคือ ข้อที่ 5 ตำราเรียนตัวอักษรคันจิที่ใช้สอนในรายวิชาไม่สอดคล้องกับตัวอักษรคันจิที่ใช้ในชีวิตประจำวัน อยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.76 รองลงมาคือ ข้อที่ 13 เนื้อหาที่เรียนต่อสัปดาห์มีมากเกินไปทำให้ไม่สามารถจดจำได้ทั้งหมด อยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.54 ส่วนข้อที่มีปัญหาเบาที่สุดคือ ข้อที่ 3 จำนวนชั่วโมงเรียนครั้งละ 1 ชั่วโมงครึ่ง น้อยไป เรียนเนื้อหาไม่พอ และ ข้อที่ 6.1 เอกสารอธิบาย ไวยากรณ์ และรายการคำศัพท์มีมากเกินไปจนจำเป็น อยู่ในระดับน้อย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.14

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของระดับปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านกระบวนการเรียนการสอน เป็นรายข้อ (n = 135)

ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ด้านกระบวนการเรียนการสอน (มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตั้งแต่ 1 – 5)	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
14.การจัดสอนแบบหมุนเวียนผู้สอนทำให้เกิดความสับสนขาดความเข้าใจอย่างต่อเนื่อง	2.76	0.64	ปานกลาง
15.ระยะเวลาหมุนเวียนผู้สอนทุกๆ สัปดาห์เร็วไปทำให้ตั้งตัวไม่ทัน	2.54	0.87	ปานกลาง
16.ระยะเวลาในการเรียนกับผู้สอนชาวญี่ปุ่นมีน้อยเกินไป	2.87	0.76	ปานกลาง
17.ระยะเวลาในการเรียนกับผู้สอนชาวไทยมีมากเกินไป	2.56	0.62	ปานกลาง
18.วิธีการจัดแบ่งกลุ่มผู้เรียนตามระดับความรู้ทางภาษาญี่ปุ่นที่ใช้อยู่ยังไม่เหมาะสม	2.43	0.98	น้อย
19.การจัดจำนวนผู้เรียนเข้าเรียนต่อกลุ่มไม่เหมาะสมกับการเรียนจริง	2.48	0.75	น้อย
20.การจัดกิจกรรมสอนเสริมนอกชั้นเรียน (การติวเสริม) มีน้อยเกินไป	2.76	0.67	ปานกลาง

ตาราง 4 -ต่อ-

ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ด้านกระบวนการเรียนการสอน (มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตั้งแต่ 1 – 5)	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
21.การฝึกปฏิบัติสนทนาภาษาญี่ปุ่น (Chat room) มีน้อยไป ไม่เพียงพอ	2.54	0.38	ปานกลาง
22.อาจารย์ผู้สอนในรายวิชามีจำนวนน้อยเกินไปทำให้ดูแลผู้เรียนได้ไม่ทั่วถึง	2.65	0.53	ปานกลาง
23.อาจารย์ผู้สอนมีจำนวนน้อย ต้องทำงานอย่างหนัก จึงไม่มีเวลาค้นหาความรู้และเทคนิควิธีการสอนใหม่ๆ มาสอน	2.81	0.86	ปานกลาง
24.การประเมินผลใช้วิธีวัดหลายรูปแบบร่วมกัน และมีการสอบวัดตลอดเวลา ทำให้การเรียนหนักมากเกินไป	2.69	0.38	ปานกลาง
25.ผู้สอนเร่งทำการสอนอย่างรวดเร็ว เพื่อให้จบบทเรียนตามเวลาที่กำหนด ทำให้ผู้เรียนต้องรีบเรียน และไม่มีเวลาเตรียมตัวในการสอบ	2.87	0.59	ปานกลาง
รวมเฉลี่ย	2.67	0.67	ปานกลาง

ตาราง 4 พบว่าปัญหาด้านกระบวนการเรียนการสอนที่หนักที่สุดคือ ข้อที่ 16 ระยะเวลาในการเรียนกับผู้สอนชาวญี่ปุ่นมีน้อยเกินไป และ ข้อที่ 25 ผู้สอนเร่งทำการสอนอย่างรวดเร็ว เพื่อให้จบบทเรียนตามเวลาที่กำหนด ทำให้ผู้เรียนต้องรีบเรียน และไม่มีเวลาเตรียมตัวในการสอบ อยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.87 ส่วนข้อที่มีปัญหาเบาที่สุดคือ ข้อที่ 18 วิธีการจัดแบ่งกลุ่มผู้เรียนตามระดับความรู้ทางภาษาญี่ปุ่นที่ใช้อยู่ยังไม่เหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.43

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของระดับปัญหาในการเรียน
ภาษาญี่ปุ่นด้านปัญหาส่วนตัว เป็นรายข้อ (n = 135)

ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ด้านส่วนตัว (มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตั้งแต่ 1 – 5)	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
26. มีพื้นฐานด้านภาษาญี่ปุ่นไม่เพียงพอ ทำให้ตามชั้นเรียนไม่ทัน และเรียนไม่ทันเพื่อน	2.37	0.74	น้อย
27. คิดว่าตนเองไม่ถนัดภาษาญี่ปุ่น คิดว่าภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่ยาก เรียนเข้าใจยาก	2.16	0.86	น้อย
28. ไม่มีเวลาเพียงพอที่จะทบทวนภาษาญี่ปุ่น และทำงานตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้สอน	2.23	0.65	น้อย
29. มีปัญหาด้านการปรับตัวให้เข้ากับระบบการเรียนในมหาวิทยาลัย จึงเรียนไม่ได้ผลเต็มที่	2.21	0.57	น้อย
30. มีปัญหาด้านจิตใจ รู้สึกว่าตนเองด้อยกว่าคนอื่น ทำให้ขาดสมาธิในการเรียน เรียนไม่รู้เรื่อง	2.11	0.76	น้อย
31. มีปัญหาด้านสุขภาพ มีโรคประจำตัวเรื้อรัง ทำให้ไม่สามารถทุ่มเทให้กับการเรียนได้เต็มที่	2.45	0.98	น้อย
32. มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ ทำให้ต้องแบ่งเวลาไปทำงานพิเศษนอกเวลาเรียน ทำให้ติดตามการเรียนในชั้นเรียนไม่ทัน	2.11	0.68	น้อย
33. มีปัญหาในการเรียนภาษา เนื่องจากมีการขาดการฝึกฝนด้านนี้มาตั้งแต่วัยเด็ก ทำให้ไม่สามารถออกเสียงที่ถูกต้องได้ เป็นอุปสรรคในการเรียน	2.43	0.76	น้อย
34. มีปัญหาด้านครอบครัว มีเรื่องรบกวนใจ ทำให้ขาดสมาธิในการเรียน	2.48	0.58	น้อย
35. ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับความเป็นอยู่ และสภาพแวดล้อมใหม่ได้ ทำให้มีผลกระทบต่อการเรียน	2.15	0.89	น้อย
รวมเฉลี่ย	2.28	0.74	น้อย
รวมเฉลี่ยทุกด้าน	2.49	0.58	น้อย

ตาราง 5 พบว่าปัญหาด้านส่วนตัวที่หนักที่สุดคือ ข้อที่ 34 มีปัญหาด้านครอบครัว มีเรื่องรบกวนใจ ทำให้ขาดสมาธิในการเรียน อยู่ในระดับน้อย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.48 รองลงมาคือ ข้อที่ 31 มีปัญหาด้านสุขภาพ มีโรคประจำตัวเรื้อรัง ทำให้ไม่สามารถทุ่มเทให้กับการเรียนได้เต็มที่ อยู่ในระดับน้อย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.45 ส่วนข้อที่มีปัญหาเบาที่สุดคือ

ข้อที่ 30. มีปัญหาด้านจิตใจ รู้สึกว่าตนเองด้อยกว่าคนอื่น ทำให้ขาดสมาธิในการเรียน เรียนไม่รู้เรื่อง และ ข้อที่ 32 มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ ทำให้ต้องแบ่งเวลาไปทำงานพิเศษนอกเวลาเรียน ทำให้ติดตามการเรียนในชั้นเรียนไม่ทัน อยู่ในระดับน้อย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากันคือ 2.11

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

ตาราง 6 เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่างนักศึกษาเพศชายกับเพศหญิง

ความพึงพอใจ (มาตราการวัดระหว่าง 1 – 5)	เพศชาย		เพศหญิง		M.D.	t	p
	n = 36		n = 99				
	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.			
1.ด้านเนื้อหาหลักสูตร	2.47	.65	2.29	.61	.18	1.495	.137
2.ด้านกระบวนการเรียน - การสอน	2.76	.68	2.58	.67	.18	1.323	.188
3.ด้านปัญหาส่วนตัว	2.46	.84	2.11	.65	.35	2.541	.012*
ปัญหาในการเรียนในภาพรวม	2.62	.62	2.36	.53	.26	2.342	.021*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 6 พบว่านักศึกษาเพศชายกับเพศหญิงมีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านปัญหาส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ด้านเนื้อหาหลักสูตรและด้านกระบวนการเรียน – การสอน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 7 เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่างนักศึกษาที่มีกับไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่น

ความพึงพอใจ (มาตรการวัดระหว่าง 1 – 5)	มีประสบ		ไม่มีประสบ		M.D.	t	p
	การณ์		การณ์				
	n = 70		n = 65				
	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.			
1.ด้านเนื้อหาหลักสูตร	2.30	.60	2.38	.65	-.08	.763	.447
2.ด้านกระบวนการเรียน - การสอน	2.60	.70	2.66	.65	-.06	.538	.592
3.ด้านปัญหาส่วนตัว	2.03	.70	2.40	.70	-.36	3.046	.003*
ปัญหาในการเรียนในภาพรวม	2.34	.54	2.54	.58	-.19	2.041	.043*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 7 พบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาญี่ปุ่นกับไม่มีประสบการณ์มีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านปัญหาส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ด้านเนื้อหาหลักสูตรและด้านกระบวนการเรียน – การสอน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 8 เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่างนักศึกษาที่มีกับไม่มีประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น

ความพึงพอใจ (มาตรการวัดระหว่าง 1 – 5)	มีประสบ การณ์		ไม่มีประสบ การณ์		M.D.	t	p
	n = 7		n = 128				
	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.			
1.ด้านเนื้อหาหลักสูตร	1.79	.44	2.37	.62	.58	2.431	.016*
2.ด้านกระบวนการเรียน - การสอน	2.27	.37	2.65	.68	.38	2.473	.037*
3.ด้านปัญหาส่วนตัว	1.91	.20	2.22	.73	.31	3.119	.006*
ปัญหาในการเรียนในภาพรวม	2.05	.22	2.45	.57	.40	1.858	.065

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 8 พบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การใช้ชีวิตในภาษาญี่ปุ่นกับไม่มีประสบการณ์ มีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้าน เนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียน – การสอน และด้านปัญหาส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากข้อคำถามปลายเปิด

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านเนื้อหาหลักสูตร (ข้อคำถามปลายเปิด)

อันดับที่	ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ความถี่ในการตอบ (คน)
1	หลักสูตรมีความเหมาะสมดี ได้แก่ เนื้อหาเข้มข้นดี ชั่วโมงเรียนเหมาะสม เนื้อหาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	32
2	ปัญหาด้านเนื้อหาในการสอน ได้แก่ เนื้อหามากทำให้เรียนตามไม่ทัน เนื้อหาไม่ต่อเนื่องกัน ไม่เข้ากับชีวิตประจำวัน การฝึก grammar ยากเกินไป	18
3	ชั่วโมงเรียนน้อยเกินไปไม่เหมาะสมกับเนื้อหาที่มีจำนวนมากทำให้เรียนไม่ทันจึงอยากให้เพิ่มชั่วโมงเรียน	14
4	อยากให้เน้นการฟัง อ่าน เขียน ให้มากขึ้น ได้แก่ แบ่งเป็นชั่วโมงฟัง โดยเฉพาะ เน้นการปฏิบัติให้มากขึ้น	11
5	อยากให้มีการเปลี่ยนแปลงด้านตำราเรียน ได้แก่ การมีแบบฝึกหัดการฟัง อ่านเพิ่มมากขึ้น มีตำราเรียนภาษาไทย ตำราราคาแพง	8
6	อยากให้มีการสอนเป็น Step ยากง่ายไปหายากจะทำให้เข้าใจได้ง่ายสำหรับคนที่ไม่มีพื้นฐาน	7
7	ปัญหาด้านการเรียนกวดวิชา ได้แก่ การเรียนกวดวิชาสอนเร็วเกินไป อยากให้เพิ่มชั่วโมงกวดวิชา	2

ตาราง 9 พบว่าความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านหลักสูตรกลุ่มตัวอย่างคิดว่าหลักสูตรมีความเหมาะสมดี ได้แก่ เนื้อหาเข้มข้นดี ชั่วโมงเรียนเหมาะสม เนื้อหาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เป็นอันดับ 1 มีผู้ตอบในประเด็นนี้มากถึง 32 คน

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการจัดการเรียนการสอน (ข้อ
คำถามปลายเปิด)

อันดับที่	ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ความถี่ในการตอบ (คน)
1.	การจัดการเรียนการสอนเหมาะสม ได้แก่ จัดกลุ่มผู้เรียนได้เหมาะสม ชื่นชอบการหมุนเวียนอาจารย์ ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม อาจารย์มีจำนวนเพียงพอ มีวิธีการสอนที่แปลกใหม่	48
2.	อยากให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น เรียนรู้วัฒนธรรมญี่ปุ่น มีหนังสือนอกเวลาให้อ่านง่าย เพิ่มกิจกรรมการฟัง - พูดให้มากขึ้น	11
3.	มีปัญหาด้านการหมุนเวียนอาจารย์ ได้แก่ ไม่อยากให้มีการหมุนเวียนอาจารย์ อยากให้หมุนเวียนอาจารย์ช้าลง อยากให้อาจารย์คนไทยสอนไวยากรณ์ การหมุนเวียนไม่ยุติธรรมไม่ได้เปรียบกับอาจารย์ที่ชื่นชอบ	6
4.	อยากให้มีห้อง Chat Room เหมือนเดิมเพราะทำให้ได้ฝึกพูด	6
5.	ปัญหาด้านอาจารย์ ได้แก่ อาจารย์ไม่เพียงพอ อยากให้มีอาจารย์คนญี่ปุ่นมากกว่านี้ อยากเรียนกับอาจารย์คนญี่ปุ่น	5
6.	อยากให้มีการนักศึกษาที่เก่งภาษาญี่ปุ่นเรียนร่วมกับนักศึกษาที่ไม่เก่ง เพราะจะได้ให้คำปรึกษากันได้	5
7.	อยากเพิ่มการจัดการเรียนการสอนเสริมให้มากขึ้น	3
8.	อยากให้นักศึกษาเลือกลงทะเบียนเรียนกับอาจารย์ที่สนใจได้	1
9.	อยากให้เพิ่มชั่วโมงเรียนคันจิและการฟัง พูด	1
10.	น่าจะมีอาจารย์สอนภาษาญี่ปุ่นประจำ Section	1
11.	อาจารย์ควบคุมชั้นเรียนไม่ได้ ได้แก่ ไม่กล้าตักเตือนเวลานักเรียนส่งเสียงดังรบกวนเพื่อน	1

ตาราง 10 พบว่าความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการจัดการเรียนการสอนกลุ่มตัวอย่างคิดว่าการจัดการเรียนการสอนเหมาะสม ได้แก่ การจัดกลุ่มผู้เรียนเหมาะสม ชื่นชอบการหมุนเวียนอาจารย์ ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม อาจารย์มีจำนวนเพียงพอ มีวิธีการสอนที่แปลกใหม่ เป็นอันดับ 1 มีผู้ตอบในประเด็นนี้มากถึง 48 คน

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านผู้สอน (ข้อคำถามปลายเปิด)

อันดับที่	ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ความถี่ในการตอบ (คน)
1	อาจารย์ผู้สอนมีความเหมาะสม ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ความสามารถ ใส่ใจผู้เรียน ชอบเอาประสบการณ์มาสอน สอนเข้าใจง่าย สามารถขอคำปรึกษาได้ทุกคน มีความรู้ใหม่ๆเสมอ ทุ่มเกี่ยวกับการสอน	88
2	อาจารย์มีจำนวนน้อยเกินไปไม่เพียงพอกับนักศึกษา	4
3	อยากให้มียาจารย์ญี่ปุ่นเพิ่มเติม	3
4	อาจารย์บางท่านพูดเร็วเกินไป	2
5	อยากให้อาจารย์ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้ตรงกับที่ออกสอบ	1
6	อยากให้จัดกลุ่มผู้เรียนให้เล็กอาจารย์จะได้สอนได้เต็มที่	1

ตาราง 11 พบว่าความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านผู้สอนกลุ่มตัวอย่างคิดว่าผู้สอนมีความเหมาะสม ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ความสามารถ ใส่ใจผู้เรียน นำประสบการณ์มาสอน สอนเข้าใจง่าย สามารถขอคำปรึกษาได้ทุกคน มีความรู้ใหม่ๆเสมอ ทุ่มเกี่ยวกับการสอนเป็นอันดับ 1 มีผู้ตอบในประเด็นนี้มากถึง 88 คน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ถึงปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายหลัก ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น จำแนกตามเพศ ประสบการณ์การเรียนภาษาญี่ปุ่น และประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีและไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่นมีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีและไม่มีประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่นมีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น ในปีภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 รวมการเก็บข้อมูลจริงทั้งสิ้น 135 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ประสบการณ์การเรียนภาษาญี่ปุ่น ประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น ประสบการณ์การสอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่น การพักอาศัย การได้รับทุนการศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ประกอบด้วย (1) ด้านเนื้อหาหลักสูตรมีข้อคำถามจำนวน 13 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .426 - .863 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .781 (2) ด้านกระบวนการเรียน - การสอนมีข้อคำถามจำนวน 12 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง .347 - .618 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .719 (3) ด้านปัญหาส่วนตัว มีข้อคำถามจำนวน 7 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง .402 - .718 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .756 และเมื่อทำการหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับซึ่งรวมทั้ง 4 ด้าน แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .784

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างและวันเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากวิชาเอกของกลุ่มประชากรแต่ละกลุ่ม โดยกลุ่มตัวอย่างจากรายชื่อของนักศึกษาในแต่ละกลุ่มให้เป็นผู้ตอบแบบสอบถามตามจำนวนที่กำหนดไว้ และได้จัดทำตามตารางเวลาการเก็บรวบรวมข้อมูลของแต่ละกลุ่มตัวอย่างในแต่ละวิชาเอก

2.ผู้วิจัยได้ติดต่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากอาจารย์ผู้สอนในวันเวลาที่กำหนดไว้

3.ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองจนกว่าจะเสร็จในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ถึง มีนาคม 2552 ได้กลุ่มตัวอย่างจริงในการวิจัยจำนวน 135 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1.ทำการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนพื้นฐานและข้อมูลบุคคลด้วยการหา ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแต่ละข้อคำถาม

2.ทำการเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในภาพรวมและรายต้นจำแนกตามเพศชายและเพศหญิง การมีและไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่น การมีและไม่มีประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น ด้วยสถิติทดสอบแบบ t – test Independent

3. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากข้อคำถามปลายเปิดด้วยการหาค่าความถี่

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เรียงตามลำดับต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 73.33 อายุ 19 ปี จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 59.25 มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 51.85 ไม่มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 94.81 ไม่มีประสบการณ์สอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่น จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 73.33 พักอาศัยอยู่กับครอบครัว จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 65.93 และไม่เคยได้รับทุนจากสถาบันฯ จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 83.70

2. ปัญหาในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.49 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านกระบวนการเรียน – การสอน มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ 2.67 รองลงมาคือด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านปัญหาส่วนตัว มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 และ 2.28 ตามลำดับ

3. นักศึกษาเพศชายกับเพศหญิงมีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านปัญหาส่วนตัวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ด้านเนื้อหาหลักสูตรและด้านกระบวนการเรียน – การสอน ไม่แตกต่างกัน

4. นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับไม่มีประสบการณ์มีปัญหาในการเรียน ภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านปัญหาส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ด้านเนื้อหาหลักสูตร และด้านกระบวนการเรียน – การสอน ไม่แตกต่างกัน

5. นักศึกษาที่มีประสบการณ์การใช้ชีวิตในภาษาญี่ปุ่นกับไม่มีประสบการณ์มีปัญหาในการ เรียนภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียน – การสอน และด้านปัญหาส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

6. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านหลักสูตรกลุ่มตัวอย่างคิดว่าหลักสูตรมีความเหมาะสม ได้แก่ เนื้อหาเข้มข้นดี ชั่วโมงเรียนเหมาะสม เนื้อหาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เป็น อันดับ 1 มีผู้ตอบในประเด็นนี้มากถึง 32 คน ด้านการจัดการเรียนการสอนกลุ่มตัวอย่างคิดว่าการ จัดการเรียนการสอนเหมาะสม ได้แก่ การจัดกลุ่มผู้เรียนเหมาะสม ชื่นชอบการหมุนเวียนอาจารย์ ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม อาจารย์มีจำนวนเพียงพอ มีวิธีการสอนที่แปลกใหม่ เป็นอันดับ 1 มีผู้ตอบ ในประเด็นนี้มากถึง 48 คน และด้านผู้สอนกลุ่มตัวอย่างคิดว่าผู้สอนมีความเหมาะสม ได้แก่ ผู้สอนมี ความรู้ความสามารถ ใส่ใจผู้เรียน นำประสบการณ์มาสอน สอนเข้าใจง่าย สามารถขอคำปรึกษา ได้ทุกคน มีความรู้ใหม่ๆเสมอ ทุ่มเทกับการสอนเป็นอันดับ 1 มีผู้ตอบในประเด็นนี้มากถึง 88 คน

อภิปรายผล

อภิปรายผล

จากผลการสำรวจถึงปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจ ญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ขอทำการอภิปรายผลการวิจัยแยกตามวัตถุประสงค์การวิจัยแต่ละข้อ ดังนี้

อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ที่กำหนดไว้ว่า “เพื่อศึกษาถึงระดับปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น” ผลจากการวิจัยซึ่งพบว่า ในภาพรวมแล้วปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นตามการรับรู้ของผู้เรียนอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.46$) ทั้งนี้เพราะว่า สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น เพิ่งเปิดให้มีการจัดการเรียนการสอนเพียงไม่นาน นับว่าเป็นสถาบันอุดมศึกษาใหม่ของประเทศไทย มีนักศึกษาจำนวนไม่มากนัก และนักศึกษาในหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่นก็มีจำนวนไม่มากนักเมื่อเทียบกับจำนวนอาจารย์ผู้สอนและอุปกรณ์การจัดการเรียนการสอน เพราะจากการศึกษาพบว่า ห้องสมุด มีหนังสือภาษาไทยที่สอนภาษาญี่ปุ่น มากถึง 237 เรื่อง หนังสือภาษาญี่ปุ่นที่สอนภาษาญี่ปุ่นมากถึงจำนวน 383 เรื่อง มี CD-ROM สำหรับสอนภาษาญี่ปุ่นมากถึง 215 เรื่อง และมีอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่นมากถึง 20 ท่าน จำนวนวัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน ที่มีจำนวนเพียงพอกับจำนวนนักศึกษาจึงทำให้ปัญหาในการเรียนมีน้อย สอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ นิตยา วงษ์กันยา (2552 : 40 – 50) ที่ค้นพบว่า หากสื่อการเรียนการสอนมีจำนวนที่เพียงพอกับความต้องการของผู้เรียนปัญหาในการจัดการก็จะเกิดขึ้นน้อยเพราะว่าผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสใช้สื่อการเรียนการสอนเพื่อสร้างประสบการณ์ตรงให้กับตนเองเท่านั้น และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ปัญหาด้านการเรียน – การสอน มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.67$) ซึ่งนับได้ว่ามีปัญหามากที่สุดในบรรดาปัญหาทั้ง 3 ด้าน ที่ทำการศึกษา แต่อย่างไรก็ตามยังนับว่ามีปัญหาอยู่ในระดับที่ไม่มากนัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การจัดการเรียนการสอนที่จัดให้อาจารย์มีการหมุนเวียนกันอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าเรียนตามไม่ทัน และไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับบุคลิกภาพของอาจารย์แต่ละท่านได้รวดเร็ว สอดคล้องกับ ทฤษฎีการเรียนรู้ด้านภาษา (ประภาพันท์ นิลอรุณ. 2530 : 28 – 29) ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาต้องเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป เพราะว่าการเรียนรู้ภาษาส่วนใหญ่แล้วมาจากการเลียนแบบ การที่เปลี่ยนผู้สอนหลายคนในแต่ละวิชาอาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าเปลี่ยนตัวแบบ (Role Model) บ่อยเกินไปอาจก่อให้เกิดความสับสนได้ สอดคล้องกับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาในการจัดการเรียนการสอนที่เสนอโดย สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 : 39) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมให้มากที่สุด ซึ่งขัดกับลักษณะของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 และ 2 ที่เพิ่งเรียนภาษาญี่ปุ่นซึ่งส่วนใหญ่ยังอยู่ในภาคทฤษฎี จึงทำให้การเรียนรู้ด้วยการกระทำยังมีจำนวนไม่เพียงพอกับความคาดหวังของผู้เรียนที่มีความคาดหวังในการเรียนภาษาญี่ปุ่นสูง แต่อย่างไรก็ตามปัญหาด้านการ

เรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นก็ยังนับได้ว่ายังไม่เป็นปัญหามากนักตามการรับรู้ของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น ทั้งนี้เพราะว่า กระบวนการจัดการเรียนการสอนของสำนักวิชาพื้นฐานและภาษายังนับได้ว่าสามารถตอบสนองความคาดหวังของผู้เรียนได้ในระดับดี

ปัญหาด้านเนื้อหาหลักสูตร มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 3.28$) แสดงให้เห็นได้ว่า ตามการรับรู้ของนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่นซึ่งนับได้ว่าเป็นบุคคลที่มีความสนใจในภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับหนึ่งแล้วก่อนที่จะเข้ามาเรียน รู้สึกว่าปัญหาด้านหลักสูตรไม่ค่อยมีปัญหาต่อการเรียนรู้ของตนเอง ทั้งนี้เพราะว่า เนื้อหาหลักสูตรที่กำหนดให้นักศึกษาในสาขานี้ต้องเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมากถึง 8 เล่ม คือ ภาษาญี่ปุ่นสำหรับบริหารธุรกิจญี่ปุ่น 1 - 8 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ตลอดจนสามารถที่จะตอบสนองกับความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เหตุผลหนึ่งอาจเป็นเพราะว่า หลักสูตรการเรียนภาษาญี่ปุ่น ได้เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเอง เช่น ฝึกการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเอง ตลอดจนมีการจัดห้อง Chat Room เพื่อให้นักศึกษาได้เกิดการเรียนรู้แบบกลุ่มซึ่งคนที่เก่งภาษาญี่ปุ่นจะช่วยให้คนที่ไม่เก่งภาษาญี่ปุ่นเกิดการเรียนรู้ตามไปด้วย วิธีการจัดหลักสูตรการสอนดังกล่าวสอดคล้องกับ แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Johnson & Johnson, 1994: 103) ที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ร่วมกันแสวงหาความรู้ และลองผิดลองถูกร่วมกัน หรือกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า เป็นการใช้กระบวนการกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ร่วมกัน นอกจากนี้ยังพบว่าหลักสูตรในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นแต่ละตัว ยังมุ่งเน้นความสำคัญอยู่ที่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเอง สอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังเช่นที่ จอยส์และเวลล์ (Joyce & Weil, 1996 : 8 - 14) นักวิชาการด้านการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้ให้ความสำคัญกับการวางแผนการจัดการเรียนการสอนว่า จะต้องมุ่งให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองด้วยกระบวนการกลุ่ม โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้ชี้แนะแนวทางเท่านั้น ทั้งนี้จากหลักสูตรการสอนภาษาญี่ปุ่นที่ได้เน้นแนวคิดในการเรียนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ มาเป็นแกนหลักในการร่างหลักสูตร จึงทำให้มีความสอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดีและสามารถกล่าวได้ว่า จุดแข็งนี้ทำให้การรับรู้ของนักศึกษาต่อปัญหาในการเรียนอยู่ในระดับน้อย

ปัญหาด้านปัญหาส่วนตัว มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.28$) ซึ่งนับได้ว่าเป็นปัญหาที่น้อยที่สุดจากปัญหาทั้ง 3 ด้าน ที่ได้ทำการศึกษามา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้เรียนแต่ละคนมีความสนใจที่จะเข้าเรียนในหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่นอยู่ก่อนแล้ว และรับรู้ว่าการที่จะเรียนในสาขาวิชานี้จะต้องเรียนภาษาญี่ปุ่นอย่างน้อย 8 ตัว จึงทำให้น่าเชื่อได้ว่า ผู้ที่จะเข้ามาเรียนในสาขาวิชานี้มีความมุ่งมั่นและตั้งใจสูงอยู่แล้ว จึงทำให้ปัญหาในการเรียนมีน้อย ทั้งนี้เมื่อทำการวิเคราะห์จากข้อมูลส่วนบุคคลจะพบว่านักศึกษาจำนวนมากถึงร้อยละ 51.85 มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นอยู่ก่อนแล้ว จึงทำให้ปัญหาด้านพื้นฐานในการเรียนไม่เพียงพอ ปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับระบบการเรียนภาษาญี่ปุ่นของทางสถาบัน มีไม่มากนัก จากข้อมูลที่ได้อ้างมานี้จึง

ทำให้เกิดความน่าเชื่อถือได้ในระดับหนึ่งว่า ผู้เรียนมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นมาแล้วในระดับหนึ่งประกอบมีความสนใจและตั้งใจที่จะศึกษาในสาขานี้ จึงทำให้มีปัญหาในการปรับตัว ปัญหาที่จะเกิดขึ้นในด้านผู้เรียนเองอยู่ในระดับน้อย

อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ที่กำหนดไว้ว่า “ เพื่อเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่นสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น จำแนกตามเพศ ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น และประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น” ในประเด็นนี้จะดำเนินการอภิปรายผลแยกตามรายละเอียดดังนี้

ผลการวิจัยที่พบว่าเพศชายกับเพศหญิงมีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมแตกต่างกัน ทั้งนี้จะเป็นเพราะว่า ความคาดหวังต่อการได้รับการจัดการเรียนการสอนระหว่างเพศชายกับหญิงแตกต่างกัน บรรยากาศในภาพรวมของสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น ส่วนใหญ่แล้วหลักสูตรต่างๆ ที่เปิดสอนจะเป็นสายวิชาชีพเป็นส่วนใหญ่ เช่น วิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น อาจทำให้นักศึกษาชายที่เรียนอยู่ในหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่นมีความรู้สึกว่ายู่ในบรรยากาศที่เฉาต่ำ จากผลการวิจัยที่พบต่อไปว่า เพศชายมีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันถึง .26 แนวคิดนี้สอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ของ ออซูเบล (Ausubel. 1963 : 1 - 19) ที่ได้เสนอว่า ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมายก็ต่อเมื่อสิ่งที่ได้เรียนรู้นั้นอยู่ในสภาพการณ์จริงของตนเองและสอดคล้องกับความต้องการของตนเอง แต่ทั้งนี้บรรยากาศของการเป็นสถาบันการศึกษาชายช่าง อาจทำให้ผู้เรียนเพศชายเกิดความรู้สึกว่าการเรียนภาษาญี่ปุ่นในสาขานี้ทำให้ตนเองแตกต่างจากเพื่อนชายในสาขาอื่นๆ ปัญหาในการเรียนนี้ได้มีนักวิจัยได้ค้นพบเช่นเดียวกัน คือ นิตยา วงษ์กันยา (2552 : 40 – 50) ที่พบว่า ผู้บริหารเพศชายกับเพศหญิงมองปัญหาและความต้องการในการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประภาพิมล ทิมวัฒนา (2548 : 31 – 38) ที่ค้นพบว่า บุคลากรทางการศึกษาระหว่างเพศชายกับเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการจัดการเรียนร่วมแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะว่า มุมมองในการเข้าใจปัญหาและสภาพแวดล้อมในการใช้ชีวิตระหว่างเพศชายกับหญิงมีความแตกต่างกันจึงทำให้การเข้าใจปัญหาการเรียนการสอนแตกต่างกันตามไปด้วย จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่านักศึกษาเพศหญิงกับเพศชาย รับรู้ถึงปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน

ผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับไม่มีประสบการณ์มีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมแตกต่างกัน โดยที่นักศึกษาที่มีประสบการณ์มีปัญหาในการเรียนน้อยกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์ ทั้งนี้จะเป็นเพราะว่า การที่ได้มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นมาก่อนทำให้นักศึกษามีต้นทุนในการเรียนที่แตกต่างกันออกไปคนที่มีความรู้มากก็จะมองข้ามปัญหาในการจัดการเรียนการสอนแตกต่างจากคนที่มีความรู้ที่น้อย สอดคล้องกับแนวคิดของ แอนเนล (Annell. 1996: 79) ที่เชื่อว่า คนที่ได้ผ่านกิจกรรมต่างๆ มากกว่าคนที่ไม่เคยผ่านเลย ก็จะมีวิธีการแก้ไขปัญหา มุมมองต่อปัญหาที่แตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ ขจิต ฝอยทอง และ กาญจนา ทองอินทร์ (2546:58-62) มีข้อเสนอในลักษณะที่ใกล้เคียงกันที่ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับผู้ที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

อาจจะก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนร่วมกันได้ แต่ในขณะเดียวกันก็อาจจะเป็นการช่วยเหลือผู้เรียนที่เรียนอ่อนกว่าได้โดยการให้คนที่เรียนเก่งเป็นคนแนะนำคนที่เรียนอ่อน แต่อย่างไรก็ตามมุมมองในการมองปัญหาในการเรียนระหว่างคนที่มีความสามารถกับไม่มีความสามารถมักจะแตกต่างกัน จากข้อมูลข้างต้นอาจกล่าวได้ว่านักศึกษาที่มีความสามารถเรียนภาษาญี่ปุ่นมีปัญหาในการเรียนแตกต่างหรือน้อยกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่น

ผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ชีวิตในภาษาญี่ปุ่นกับไม่มีประสบการณ์มีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะว่าประสบการณ์ในการใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่นของนักศึกษาในกลุ่มที่มีความสามารถนั้นเป็นเพียงแค่ช่วงเวลาสั้นๆ ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ด้านภาษาได้อย่างเพียงพอ ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของ เพียเจต์ (ทิสนา แคมมณี, 2545 : 64) ได้กล่าวไว้ชัดเจนในระดับหนึ่งว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นตามลำดับพัฒนาการและต้องใช้เวลาในการเรียนรู้พอสมควร แต่นักศึกษามีประสบการณ์เพียงไม่นานในการใช้ชีวิตจึงยังไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ เช่นเดียวกับแนวคิดด้านการเรียนรู้ทางภาษาของ ประภาพันท์ นิลอรุณ (2530 : 28 – 29) ที่ได้เสนอไว้คล้ายกับ เพียเจต์ ที่ว่า การเรียนรู้ด้านภาษาจะเกิดขึ้นอย่างเป็นขั้นตอนและต้องใช้เวลานานพอสมควร จากข้อมูลข้างต้นทำให้น่าเชื่อถือได้ว่า นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่นที่มีและไม่มีประสบการณ์การใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่นมีปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ที่กำหนดไว้ว่า “เพื่อศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ” ซึ่งได้เปิดโอกาสให้นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่นได้เขียนแสดงความคิดเห็นในข้อคำถามปลายเปิดอย่างอิสระ ผลการวิจัยโดยส่วนใหญ่แล้วก็จะพบว่าในปัญหาการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านผู้สอน นักศึกษาไม่คิดว่ามีปัญหาต่อการเรียน ส่วนใหญ่คิดว่ามีความเหมาะสมดีแล้ว ดังเช่น ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า หลักสูตรมีความเหมาะสมดี ได้แก่ เนื้อหาเข้มข้นดี ชั่วโมงเรียนเหมาะสม เนื้อหาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน การจัดการเรียนการสอนกลุ่มตัวอย่างคิดว่าการจัดการเรียนการสอนเหมาะสม ได้แก่ การจัดกลุ่มผู้เรียนเหมาะสม ชื่นชอบการหมุนเวียนอาจารย์ ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม อาจารย์มีจำนวนเพียงพอ มีวิธีการสอนที่แปลกใหม่ และผู้สอนมีความเหมาะสม ได้แก่ ผู้สอนมีความรู้ความสามารถ ใส่ใจผู้เรียน นำประสบการณ์มาสอน สอนเข้าใจง่าย สามารถขอคำปรึกษาได้ทุกคน มีความรู้ใหม่ๆเสมอ ทุ่มเกี่ยวกับการสอน ทั้งนี้อาจเป็นส่วนหนึ่งแล้วทางสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ได้มีความทุ่มเทและทำการศึกษาถึงแนวทางในการจัดการเรียนการสอนมาเป็นอย่างดีจึงทำให้การสอนมีคุณภาพไม่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกมีปัญหาในการเรียน ทั้งนี้อาจสรุปได้ว่าโดยส่วนใหญ่แล้วกลุ่มตัวอย่างอยากคิดว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นมีความเหมาะสมดีอยู่แล้วทั้งในด้าน เนื้อหาหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านผู้สอน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่นควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้ที่มีและไม่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ผู้สอนควรหาวิธีการสอนและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่เหมาะสมกับนักศึกษาเพื่อให้การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างเต็มศักยภาพ

2. การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่นอาจจะจัดการเรียนการสอนให้เข้มข้นมากขึ้นกว่าเดิมได้เพราะว่าในขณะนี้นักศึกษายังไม่รู้สึกว่าหลักสูตรและกระบวนการสอนหนักเกินไปเพราะว่าแต่ละคนมีความสนใจด้านภาษาญี่ปุ่นเป็นอย่างดีอยู่แล้ว หากสามารถจัดการสอนที่เข้มข้นเพิ่มขึ้นได้ก็จะเป็นการส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ด้านภาษาของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. การศึกษาปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นอาจจะใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพเข้ามาศึกษาได้ซึ่งจะทำให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาปรับปรุงกระบวนการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไปได้ และเหมาะสมกับสถาบันการศึกษาที่มีขนาดเล็ก

2. การศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นครั้งต่อไปอาจจะทำการกำหนดประเด็นที่จะศึกษาให้แตกต่างไปจากครั้งนี้ได้ เช่น ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการบริหารจัดการหลักสูตร ปัญหาที่เกิดจากการขาดความร่วมมือระหว่างคณะต่างๆ เป็นต้น ซึ่งจะทำให้ได้มุมมองใหม่เพิ่มขึ้น

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเรื่อง
ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ
สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมความคิดเห็นของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่นที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น ซึ่งจะนำมาประมวลรวบรวมเพื่อสร้างสรรค์ และปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพต่อไป

อนึ่ง แบบสอบถามนี้ ไม่มีผลกระทบหรือความเสียหายต่อผู้ตอบแบบสอบถามใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้น จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านโปรดตอบคำถามทุกข้อตามความเป็นจริงอย่าง ครอบคลุม ไม่เว้นข้อหนึ่งข้อใดไว้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ที่สุด

แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

ตอนที่ 3 เป็นความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

วรรณวิมล รุ่งธีระ

ธิติสรณ แสงอุไร

Yuko Kunitake

ปิยาภรณ์ จันท์สวย

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1

ด้านข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

2. อายุ ปี

3. ประสพการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ก่อนเข้าเรียน ในหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น

☐ มี เป็นเวลา.....ปี.....เดือน

☐ ឯង

4. ประสพการณ์การใช้ชีวิตที่ประเทศญี่ปุ่น ก่อนเข้าเรียน ในหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น

☐ เคย เป็นเวลา.....ปี.....เดือน

☐ ไม่เคย

5. ประสิทธิภาพการสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น ก่อนเข้าเรียน ในหลักสูตร
บริหารธุรกิจญี่ปุ่น สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น

☐ มี สอบผ่านระดับ

☐ ឯង

6. โรงเรียนเดิม ก่อนเข้าเรียน ที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
ชื่อ.....จังหวัด.....

โรงเรียนเดิม ก่อนเข้าเรียน ที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีการสอนภาษาญี่ปุ่นหรือไม่

22

☐ ឯង

ถ้ามีสอนในระดับใดบ้าง (โปรดให้

ข้อมูล).

7. ในปัจจุบันพักอาศัยอยู่อย่างไร

- ☐ พักอยู่กับครอบครัว
- ☐ พักอยู่กับคนอื่น (ญาติพี่น้อง, คนรู้จัก) โปรดระบุ.....
- ☐ เช่าที่พักอาศัยอยู่คนเดียว

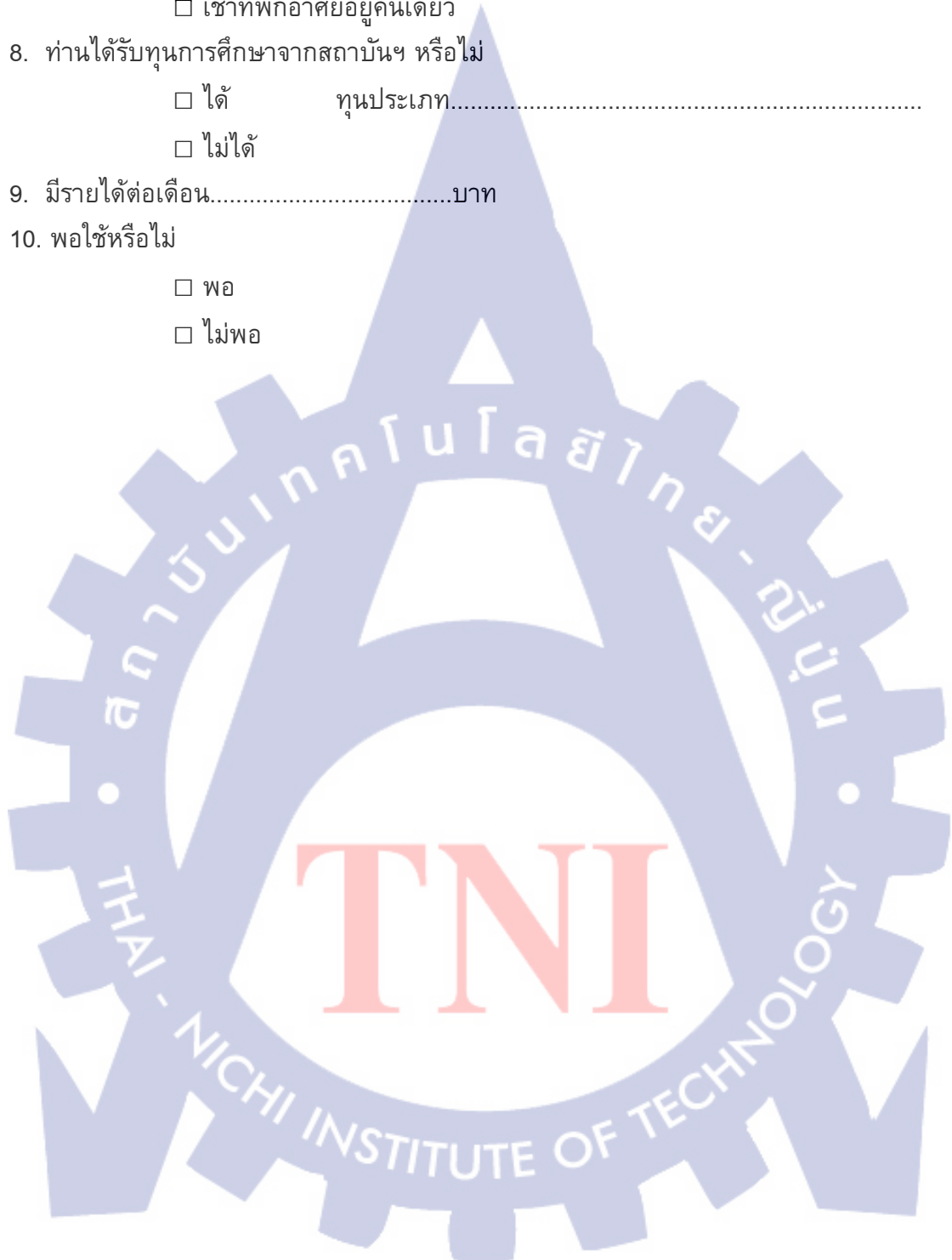
8. ท่านได้รับทุนการศึกษาจากสถาบันฯ หรือไม่

- ☐ ได้ ทุนประเภท.....
- ☐ ไม่ได้

9. มีรายได้ต่อเดือน.....บาท

10. พอใช้หรือไม่

- ☐ พอ
- ☐ ไม่พอ

ตอนที่ 2

ด้านปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความด้านล่างในแต่ละข้อ แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับปัญหาของท่านมากที่สุด ดังนี้

5	หมายถึง	มีปัญหามากที่สุด
4	หมายถึง	มีปัญหามาก
3	หมายถึง	มีปัญหาปานกลาง
2	หมายถึง	มีปัญหาน้อย
1	หมายถึง	มีปัญหาน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับปัญหา				
		5	4	3	2	1
1	ด้านเนื้อหาหลักสูตร เนื้อหาหลักสูตรซึ่งแบ่งวิชาเรียนออกเป็นภาคเรียนละ 2 วิชา ทำให้ต้องเรียนหนักมาก และตามไม่ทัน					
2	จำนวนชั่วโมงเรียนสัปดาห์ละ 6 ชั่วโมงครึ่ง น้อยไปเรียนเนื้อหาไม่พอ					
3	จำนวนชั่วโมงเรียนครั้งละ 1 ชั่วโมงครึ่ง น้อยไปเรียนเนื้อหาไม่พอ					
4	ตำราเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นที่ใช้สอนในรายวิชามีเนื้อหายากเกินไป					
5	ตำราเรียนตัวอักษรคันจิที่ใช้สอนในรายวิชาไม่สอดคล้องกับตัวอักษรคันจิที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน					
6	เอกสารเสริมที่ใช้ในการเรียนการสอนมีจำนวนมากไป ทำให้ทำงานส่งอาจารย์ไม่ทัน 6.1 เอกสารอธิบาย ไวยากรณ์ และรายการคำศัพท์มีมากเกินไป 6.2 การบ้านแต่ละครั้งมีจำนวนมากเกินไป					

- ต่อ -

ข้อ	ข้อความ	ระดับปัญหา				
		5	4	3	2	1
7	แบบฝึกหัดการฟังมีจำนวนน้อยไป ไม่สามารถเสริมทักษะการฟังได้อย่างเต็มที่					
8	แบบฝึกหัดการอ่านที่ใช้ไม่สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน					
9	แบบฝึกหัดการพูดที่ใช้ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียน					
10	การเรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหาบทเรียนไม่เหมาะสมทำให้เข้าใจได้ยาก					
11	เนื้อหาที่เรียนขาดความน่าสนใจไม่จูงใจให้อยากเรียน					
12	เนื้อหาที่เรียนไม่ส่งเสริมผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมการทำงานของคนญี่ปุ่น					
13	เนื้อหาที่เรียนต้อสัปดาห์มีมากเกินไปทำให้ไม่สามารถจดจำได้ทั้งหมด					
<u>ด้านกระบวนการเรียน-การสอน</u>						
14	การจัดสอนแบบหมุนเวียนผู้สอนทำให้เกิดความสับสน ขาดความเข้าใจอย่างต่อเนื่อง					
15	ระยะเวลาหมุนเวียนผู้สอนทุกๆ สัปดาห์เร็วไปทำให้ตั้งตัวไม่ทัน					
16	ระยะเวลาในการเรียนกับผู้สอนชาวญี่ปุ่นมีน้อยเกินไป					
17	ระยะเวลาในการเรียนกับผู้สอนชาวไทยมีมากเกินไป					
18	วิธีการจัดแบ่งกลุ่มผู้เรียนตามระดับความรู้ทางภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ยังไม่เหมาะสม					
19	การจัดจำนวนผู้เรียนเข้าเรียนต่อกลุ่มไม่เหมาะสมกับการเรียนจริง					
20	การจัดกิจกรรมสอนเสริมนอกชั้นเรียน (การติวเสริม) มีน้อยเกินไป					

- ต่อ -

ข้อ	ข้อความ	ระดับปัญหา				
		5	4	3	2	1
21	การฝึกปฏิบัติสนทนาภาษาญี่ปุ่น (Chat room) มีน้อยไป ไม่เพียงพอ					
22	อาจารย์ผู้สอนในรายวิชามีจำนวนน้อยเกินไปทำให้ดูแลผู้เรียนได้ไม่ทั่วถึง					
23	อาจารย์ผู้สอนมีจำนวนน้อย ต้องทำงานอย่างหนัก จึงไม่มีเวลาดูหาความรู้และเทคนิควิธีการสอนใหม่ๆ มาสอน					
24	การประเมินผลใช้วิธีวัดหลายรูปแบบร่วมกัน และมีการสอบวัดตลอดเวลา ทำให้การเรียนหนักมากเกินไป					
25	ผู้สอนเร่งทำการสอนอย่างรวดเร็ว เพื่อให้จบบทเรียนตามเวลาที่กำหนด ทำให้ผู้เรียนต้องรีบเรียน และไม่มีเวลาเตรียมตัวในการสอบ					
	<u>ด้านปัญหาส่วนตัว</u>					
26	มีพื้นฐานด้านภาษาญี่ปุ่นไม่เพียงพอ ทำให้ตามชั้นเรียนไม่ทัน และเรียนไม่ทันเพื่อน					
27	คิดว่าตนเองไม่ถนัดภาษาญี่ปุ่น คิดว่าภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่ยาก เรียนเข้าใจยาก					
28	ไม่มีเวลาเพียงพอที่จะทบทวนภาษาญี่ปุ่น และทำงานตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้สอน					
29	มีปัญหาด้านการปรับตัวให้เข้ากับระบบการเรียนในมหาวิทยาลัย จึงเรียนไม่ได้ผลเต็มที่					
30	มีปัญหาด้านจิตใจ รู้สึกว่าตนเองด้อยกว่าคนอื่น ทำให้ขาดสมาธิในการเรียน เรียนไม่รู้เรื่อง					
31	มีปัญหาด้านสุขภาพ มีโรคประจำตัวเรื้อรัง ทำให้ไม่สามารถทุ่มเทให้กับการเรียนได้เต็มที่					
32	มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ ทำให้ต้องแบ่งเวลาไปทำงานพิเศษนอกเวลาเรียน ทำให้ติดตามการเรียนในชั้นเรียนไม่ทัน					

- ต่อ -

ข้อ	ข้อความ	ระดับปัญหา				
		5	4	3	2	1
33	มีปัญหาในการเรียนภาษา เนื่องจากมีการขาดการฝึกฝนด้านนี้มาตั้งแต่วัยเด็ก ทำให้ไม่สามารถออกเสียงที่ถูกต้องได้ เป็นอุปสรรคในการเรียน					
34	มีปัญหาด้านครอบครัว มีเรื่องรบกวนใจ ทำให้ขาดสมาธิในการเรียน					
35	ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับความเป็นอยู่ และสภาพแวดล้อมใหม่ได้ ทำให้มีผลกระทบต่อการเรียน					

ตอนที่ 3

ด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

คำชี้แจง โปรดเขียนแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่านเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในหลักสูตรบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น ลงในช่องว่างด้านล่างต่อไป

1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร (ชั่วโมงเรียน ตำราเรียน เนื้อหาบทเรียน แบบฝึกหัดต่างๆ เป็นต้น)

2. ด้านการจัดการเรียนการสอน (วิธีการหมุนเวียนผู้สอน การจัดกลุ่มเรียน จำนวนผู้เรียน กิจกรรมเสริมหลักสูตรต่างๆ เป็นต้น)

3. ด้านผู้สอน (ความรู้ความสามารถ ความชำนาญการสอน ความใส่ใจในตัวผู้เรียน เป็นต้น)

.....

.....

.....

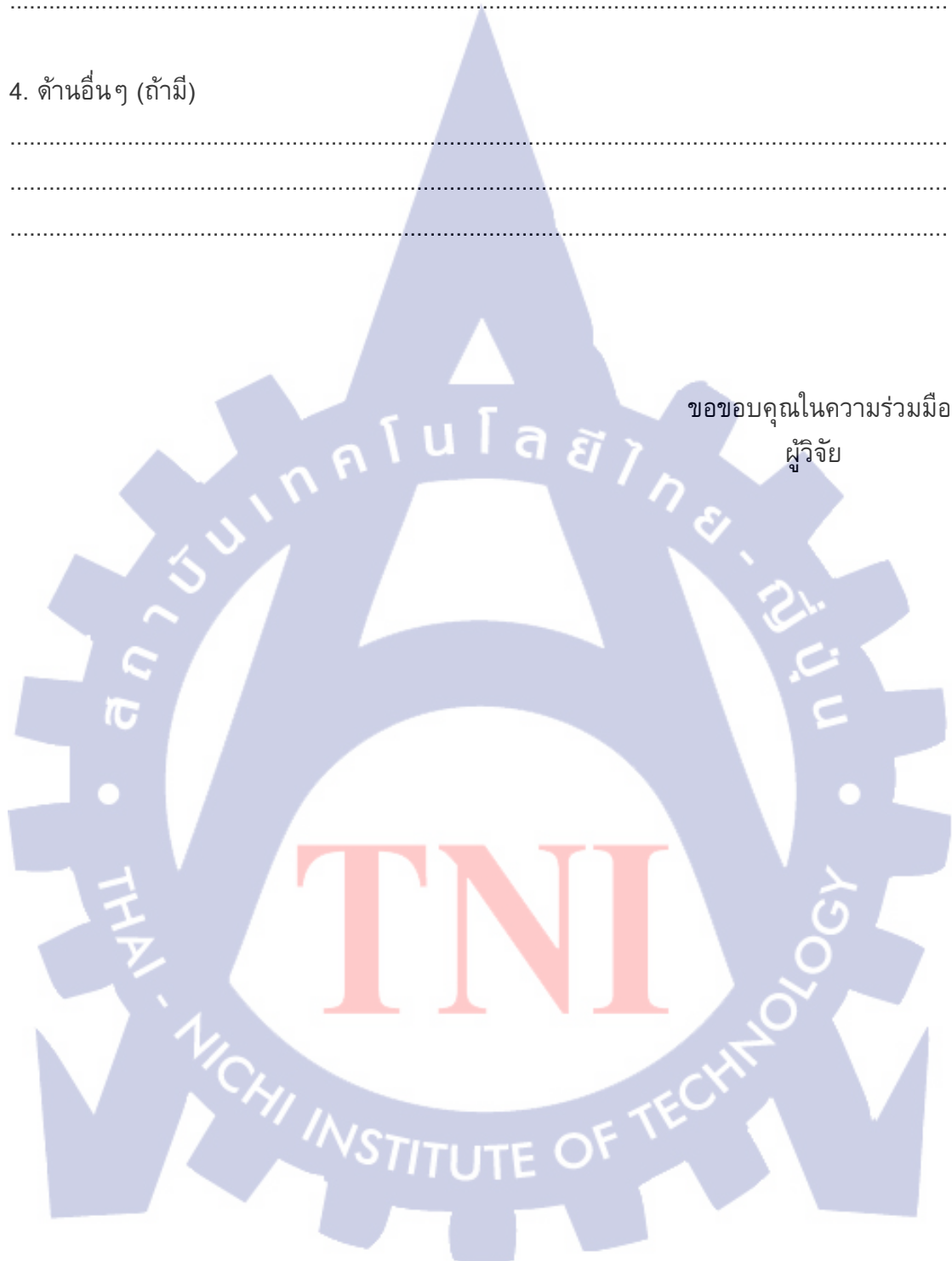
4. ด้านอื่นๆ (ถ้ามี)

.....

.....

.....

ขอขอบคุณในความร่วมมือ
ผู้วิจัย

ภาคผนวก ข
ผลการหาคุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 1 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถามปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านเนื้อหาหลักสูตร

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r)	เกณฑ์การตัดสินใจ
1.	.481	ผ่านการพิจารณา
2.	.863	ผ่านการพิจารณา
3.	.602	ผ่านการพิจารณา
4.	.426	ผ่านการพิจารณา
5.	.889	ผ่านการพิจารณา
6.	.614	ผ่านการพิจารณา
7.	.595	ผ่านการพิจารณา
8.	.577	ผ่านการพิจารณา
9.	.504	ผ่านการพิจารณา
10.	.594	ผ่านการพิจารณา
11	.505	ผ่านการพิจารณา
12	.571	ผ่านการพิจารณา
13	.642	ผ่านการพิจารณา

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .781

ตาราง 2 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถามปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านกระบวนการเรียน - การสอน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r)	เกณฑ์การตัดสินใจ
1.	.480	ผ่านการพิจารณา
2.	.400	ผ่านการพิจารณา
3.	.618	ผ่านการพิจารณา
4.	.347	ผ่านการพิจารณา
5.	.472	ผ่านการพิจารณา
6.	.470	ผ่านการพิจารณา
7.	.526	ผ่านการพิจารณา
8.	.443	ผ่านการพิจารณา
9.	.430	ผ่านการพิจารณา
10.	.488	ผ่านการพิจารณา
11.	.412	ผ่านการพิจารณา
12.	.418	ผ่านการพิจารณา
ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ	.719	

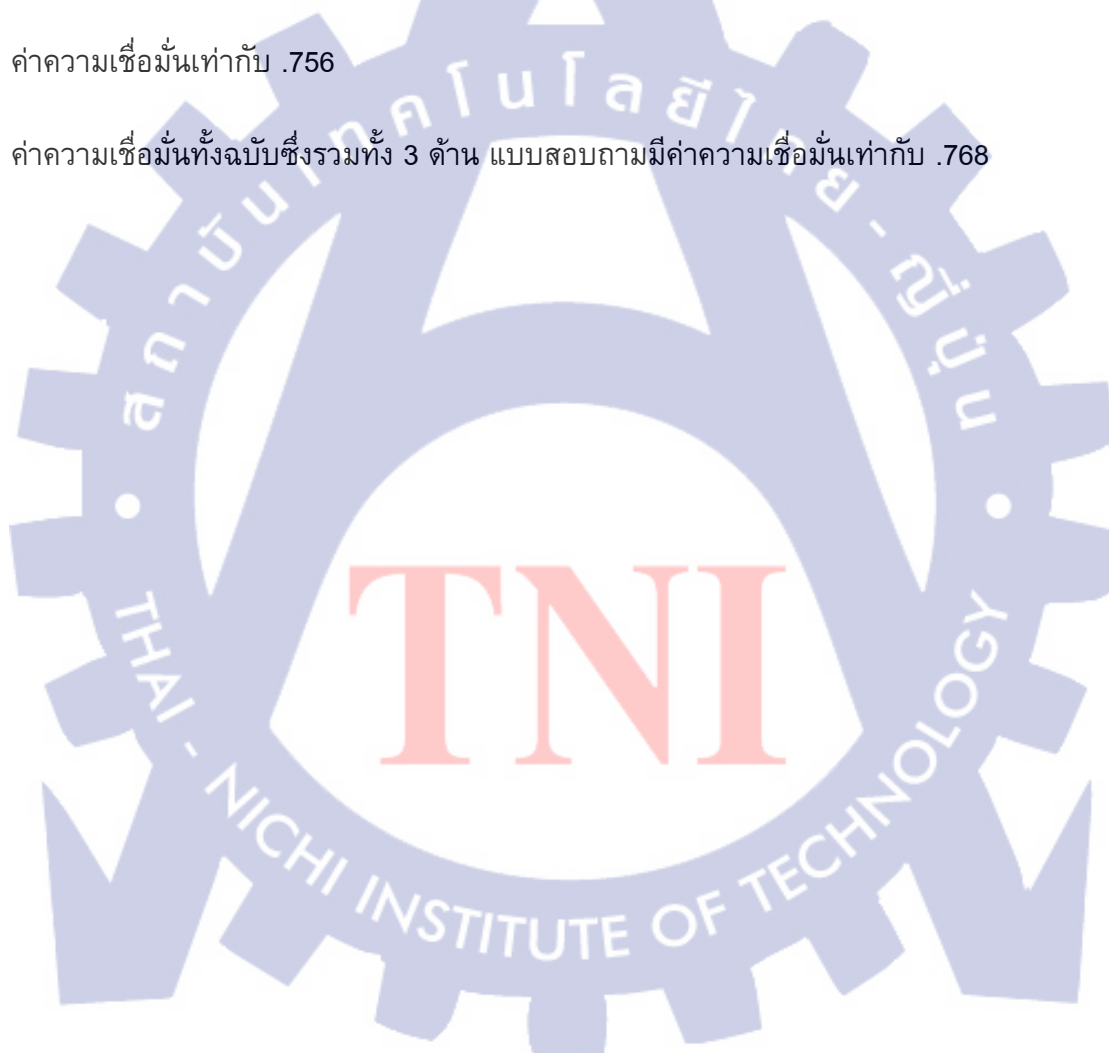

ตาราง 3 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถามปัญหาในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นด้านปัญหาส่วนตัว

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r)	เกณฑ์การตัดสินใจ
1.	.699	ผ่านการพิจารณา
2.	.608	ผ่านการพิจารณา
3.	.714	ผ่านการพิจารณา
4.	.890	ผ่านการพิจารณา
5	.402	ผ่านการพิจารณา
6	.683	ผ่านการพิจารณา
7	.650	ผ่านการพิจารณา

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .756

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับซึ่งรวมทั้ง 3 ด้าน แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .768

ปัญหาในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ
สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

ผู้วิจัย

ดร.วรรณวิมล รุ่งธีระ
อาจารย์นิติสรณ์ แสงอุไร
อาจารย์ YOKO Kunitake

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น
ปีการศึกษา 2552

เอกสารอ้างอิง

- กรองทอง ไครีรี. (2538). เอกสารประกอบคำบรรยายเรื่องการเรียนแบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ :ม.ป.ท.
- กรมวิชาการ. (2544). สภาพการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศการศึกษาเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ. 6(8) : 58 – 62.
- ขจิต ฝอยทอง,กาญจนา ทองอินทร์. (2546). กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช. วารสารวิชาการ. 6(8): 58-62.
- ขนิษฐา กรกำแหง. (2551). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และคุณธรรมจริยธรรมทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโยธินบำรุงที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT กับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้.ปริญญาโท กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2552).การเรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 28 ตุลาคม 52 Online: <http://www.arts.chula.ac.th/~east/Japanese/activities/history.html>
- จิตติพร สวัสดิ์กำจรพงษ์. (2446). การศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. ปริญญาโทมหาบัณฑิต (กศ.ม. การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช. (2542). ประมวลบทความการเรียนการสอนและการวิจัยระดับมัธยมศึกษา.กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ชัยอนันต์ เย็นใจ. (2546). การศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนสิ่งแวดล้อมของครูระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนนทบุรี. สารนิพนธ์ (กศ.ม. การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยพร แก้วชิน. (2549). การประเมินการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนในโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี.วิทยานิพนธ์ (การพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน). อุบลราชธานี :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ทิศนา แหมมณี. (2545). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. จุฬาลงกรณ์.กรุงเทพฯ.

- นิตยา วงษ์กันยา.(2552). การศึกษาปัญหาและความต้องการในการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครสมุทรปราการ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประภาพิมล ทิมวัฒนา. (2548). การศึกษาความต้องการ ปัญหา เจตคติ และการมีส่วนร่วมของบุคคลที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเขตพื้นที่การศึกษาพิษณุโลกเขต 1. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (กศ.ม. การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประภาพันท์ นิลอรุณ. (2530). ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษาโดยใช้วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชนี สิทธิพลากุล. (2547). ปัญหาในการบริหารกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. วารสารการศึกษา กทม. 28(2): 25-26.
- ภูมิพรรณ ทวีชาติ. (2549). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและปรีชาเชิงอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนเรื่องหลักธรรมในพุทธศาสนา ที่ได้รับการสอนแบบไตรสิกขากับการสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิค เอส ที เอ ดี (STAD). วิทยานิพนธ์กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- รัตนา เจียมบุญ. (2540). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์_ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือประกอบการสอนแบบ Teams-Game-Tournamentsกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน. (2542). เทคนิคการสอน. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยาและคณะ.(2544). การพัฒนาการเรียนการสอนทางการอุดมศึกษา .กรุงเทพฯ: ภาควิชาอุดมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน (2530). จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : ประกายพริก.
- สุพัชรา ชัมเจริญ.(2545). การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ .โรงพิมพ์ประสานมิตร จำกัด.

- สมเดช บุญประจักษ์. (2540). การพัฒนาศักยภาพทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 31 โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ. ปรินิพนธ์
กศ.ด.(คณิตศาสตร์ศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- สมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น. (2552). การสอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่น. สืบค้นเมื่อ 28 ตุลาคม 52
Online: <http://www.ojsat.or.th/>
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). การปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญ
ที่สุด. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541). การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียน
ประถมศึกษา. (ชุดฝึกอบรมด้วยตนเอง เรื่อง การจัดการศึกษาพิเศษ เล่ม 3).
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- อุษาวดี จันทรสนธิ. (2536). การวิจัยเกี่ยวกับการสอนในประมวลสาระชุดวิชาการวิจัย
หลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน หน่วยที่ 12. นนทบุรี : มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ภาษาอังกฤษ**
- Annell, M. (1996). **Hermeneutic phenomenology : Philosophical perspectives and
current use nursing research.** Journal of advance nursing. 705-713 [On line].
Available from : <http://www.sciencedirect.com> [2008, June 26]
- Brandes, D. & Ginnis, P. (1992). **The Student-Centred School.** Dissertation Abstracts
International. 55 (7) : 1 - 16.
- Board of Investment. (2552). การลงทุนจากต่างประเทศ. สืบค้นเมื่อ 28 ตุลาคม 52
Online : http://www.boi.go.th/thai/download/investment_foreign/135/JAP_096.pdf
- Bruner, J. S (1971). **The relevance of education.** London : Allen & Unwin
- Johnson, D.W. & Johnson, R.T. (1994). **LearningTogether and Alon : Cooperative,
Competitive and Intertional Learning.** 4th ed. Englewood Cliffs. NJ : Prentice
Hall.
- Joyce, B. & Weil, M. (1996). **Models of Teaching** .Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Munhall. P. (1981). Nursing philosophy and nursing research. **Nursing research.**
10(14): 716-177
- Slavin, R.E.(1983). **Cooperative Learning.** NewYork: Longman.
- Slavin, R. E. (1987). Cooperative Learning and Cooperative School. **Education
Leadership.** 4 (1): 4 – 8.

- Slavin, E. R. (1990). **STAD and TGT Cooperative Learning : Theory Research and Practice**. N.J. Englewood Cliffs : Prentice Hall.
- Sprinthall, N. A., Sprinthall, R. C & Oja N. (1994). **Educational Psychology: A Development Approach**. 6th ed. New York: McGraw-Hill.
- Spuler, F. B.. (1993) A Meta-Analysis of the Effectiveness of Two Cooperative Learning Models in Increasing Mathematics Achievement. **Dissertation Abstracts International**. 54 (1) : 1715-A.
- Valentino, V. R. (1989). A study of Achievement, Anxiety and Attitude Toward Mathematics in Collage Algebra Students Using Small Group Interaction Methods. **Dissertation Abstracts International**. 50 (2): 579 - 580.
- William, M. S. (1988). The Effects of Cooperative Team Learning on Student Achievement and Student Attitude in the Algebra Classroom. **Dissertation Abstracts International**. 49(12) : 3611 – A.

